

Úvodem

Tato kronika obsahuje zážitky s našimi koníky, jsou v ní zaznamenány vyjížďky s Pólou, které pečlivě zapisovala naše budoucí spisovatelka Háňa, doplněné o některé významné události z výchovy našeho hříbátka Pacifika. Dále kronika pokračuje poznatky a vyjížďkami, zachycenými Jít'ou, z doby pozdější, kdy už jsme měli oba koníky.

A teď trocha poezie....:-))...aneb naše představy o tom, jak budeme mít Polušku....no nejsem si jistá nakolik se vyplnily, každopádně, seno jí chutná :-)

Pod sousedovic okny

Pod sousedovic okny teče vodička
a tam se napájí naše Pólička.
Já jí nenapojím, s vodou si vystačí,
s vodou si vystačí naše Pólička.

A souseď naši se jí nebojí,
uvaří jí kaši, pak jí napojí.
Dají jí Dobrou vodu, vodu ze záchodu,
tu má Póla ráda, s tou si vystačí.

A tej naší Póle seno nejede,
nažere se trávy, vodou zapije.
Seno jí nedávám, s trávou si vystačí,
s trávou si vystačí, vždyť je maličká.

Ta naše Pólička to je primitiv,
stačí jí travička a trochu vody.
Já se o ní nestarám, jen občas jí osedlám
a vyjedu si na ní na ulici.

Vyjížd'ky s Póličkou to je hrůza běs,
postaví si hlavu, dál se nejede.
Ona hlavu sehne, už se ani nehne,
už se ani nehne, holka rozmilá.

Jak jsme vlastně k té Pólušce přišli

Psáno Jít'ou: Docela přesně si pamatuju, jak jsme se vlastně dostaly ke koním. Bylo to ještě v dávných dobách, někdy kolem roku 1995. Má sestra Háňa a její kamarádka Barča se zhlédly v příbězích od Karla Maye, tedy konkrétně je uchvátili koně hlavních hrdinů- Ilči a Hatatitla:-). Začaly toužit po vlastním bujném vraníkovi.

Poprvé jsme se svezly na huculce Jiskře, která patří našim známým. V té době jsem ještě statečně vzdorovala, protože jsem nesdílela stejné nadšení pro koně jako má sestřička. Přesto, už ani nevím, proč jsem tak náhle změnila názor, jsme já Háňa a Barča v létě 1997 strávily dva týdny na koňském táboře v Mirošově u Rokycan. Moc jsme se tam toho nenaučily, ale brzy jsme uvažovaly o vlastním koni. Další rok jsme začaly jezdit do Dobřan, kde jsme poznaly Rád'u a Martinu.

Psáno Háňou: Asi tak v půlce prázdnin jsme začali uvažovat o koupi mladého koně, nejlépe odstávkového. Zavolali jsme tedy do chovatelské stanice KxK, kde nám nabídli roční klisničku. Jak jsme se domluvili, byli jsme se tam podívat. Avšak když jsme dorazili, bylo nám oznámeno, že toho ročka už prodali. Majitel tohoto chovu nám stejně mladého nevytvořeného koně nedoporučoval, protože jsme začátečníci a bylo by to na nás moc těžké. Ale zato nám nabídl březí klisnu, která je pro začátečníky jako stvořená. V koupi nám bránil jediný háček: Tato klisna prodělala leptospirózu, což má za následek částečné oslepnutí.

Po dlouhém přemýšlení jsme se rozhodli, že do toho půjdem. S majitelem Mírou Kozou jsme se domluvili, že bychom si ji odvezli asi tak v půlce září a ještě jsme se dohodli, že si na ní zajezdíme. 18. srpna, jsme se na ní poprvé svezly, zjistily jsme, že je docela poslušná a vše bylo dohodnuto.

10. září 1998 jsme si Pólu přivezli domů. Začátky byly dost krušné, víc než jsme si kdy mohli pomyslet. Také jezdecké začátky byly katastrofální. Než se u nás kobča rozkoukala, docela to šlo. Po uplynutí „záruční lhůty“ však začala zlobit. Schválně shodila i taťku a od té doby jsme si s ní nevěděli rady. Naštěstí nás zachránily naše kamarádky Rád'a s Mát'ou, které byly ochotné nás zaučovat a samy na Póle jezdily.

Pak už jsme začaly jezdit i na vyjížďky...

14.11.1998

Naše první vyjížďka (aneb všechno je jednou poprvé, i ta vyjížďka...)

Jednoho chladného podzimního dne k nám měly přijet naše kamarádky Radka Křenová s Martinou Hanzlíkovou, aby projezdily naši kobylku Pólu. V půl druhé jsme se rozhodly, že Polušku zavřeme do boxu, když vtom se ve vratech objevily holky. Pozdravily jsme se s nimi a šly jsme našeho tmavého hnědáka zavřít. Póla při zahánění nedělala potíže, jen se bála praskání těch boucha- cích válečků, které praskali nějací blázni na hřišti.

Jít'a zavedla kobču do boxu a společně s Rád'ou a Mát'ou ji vyčistily. Pak holky nasedlaly a nauzily a vyjelo se. Jezdily jsme za humny. První nasedla Radka, pak se vystřídala s Martinou. Když jezdila Rád'a podruhé, domluvily jsme se s Mát'ou, že bychom si mohly vyrazit na vyjížďku. Obě kamarádky souhlasily. Prázdnou termosku od čaje, který jsme si uvařily, jsem schovala do rozsáhlého křoví.

Martina jela na Póle až za les na kraj pole. Avšak když těžké koňské kopyto došláplo do měkké hlíny, začala se Poluška hodně bořit. Kamarádka sesedla a naskočila Jít'a, protože je z nás nejlehčí. Ale i s ní se Pólička dost bořila, a tak nakonec Mát'a Pólu vedla. Za chvíli jsme přešly kousek pole a narazily na úzkou travnatou cestičku. Ale aspoň to! Na této cestě jsme potkali člověka s bíglem. Obávala jsem se, jak se zvíře zachová. Naštěstí vše proběhlo dobře, až jsem se divila, že ten psíček vůbec neštěká. Asi byl dobře vycvičený. Uvažovali jsme, že pojedeme ještě kousek a pak se vrátíme, ale bylo stále ještě času dost, a tak jsme pokračovaly dál. Zanedlouho pěšinka mezi poli skončila a před námi se objevila další blátivá čvachtanice. Na kraji tohoto pole se vinul uzoučký pruh trávy, po kterém jsme šly dál. Pak jsme konečně narazily na širší cestu. Jít'a nasedla a Póla si vesele vyšlapovala po měkkém zeleném koberci.

Ale byl tu další problém. Napříč cestou se táhla rozsáhlá čvachtavá louže, ve které jsem se bořila i já. „Asi se budeme muset vrátit,“ navrhla jsem, „ledaže by se nám to podařilo obejít.“ „Jo, to pude,“ oznámila Mát'a a jistice Polušku s Jít'ou obešla zdárně louži. Pak jsme pokračovaly kukuřičným polem (ted' tu ovšem žádné kukuřice nerostly), které nebylo tak bořivé, takže Jít'a jela dál. Pole se stáčelo do pěkné travnaté cesty. „Hurá!!“ Zajasaly jsme a pustily se na další pochod.

Také jsme přemýšlely, kudy pojedem zpátky, protože přes rozbahněná pole se nám už nechtělo. „Nejlepší by bylo jet po silnici,“ navrhla Mát'a. „No to by šlo, zkusíme obejít rybník a pak už máme vyhráno,“ hodnotila jsem situaci. Došly jsme tedy ke strouze, která nás dělila od rybníka. Našly jsme přes ni betonový most jako přechod. Jít'a, stále v sedle, se chtěla přes kvádr dostat. Ale co to?!!Naše milá Pólička vůbec nechtěla na most vkročit. Jít'a radši sesedla. Rád'a popadla Pólu a snažila se ji dostat na druhou stranu strouhy. Zatímco holky zápolily s bojácnou klisničkou, já jsem se běžela podívat, jestli se vůbec dostanem dál. Uběhla jsem kus a uvědomila si, že strouhy jsou

všude kolem a tvoří pomyslný obdélník. Chtěla jsem holky zadržet, ale už bylo pozdě...

Jakmile Póla šlápla jednou nohou na beton, odrazila se a skočila a druhou stranu. Ocitla se v pasti!!! Když doběhla na druhou stranu obdélníku, začla se pást a tak jsem ji mohla chytit. Ale co teď? „Musíme se dostat přes strouhu na druhou stranu k rybníku,“ oznámila jsem, „ty strouhy nikde nekončí a užší než tady nejsou,“ řekla jsem s pohledem na zrádnou strouhu. Oběhly jsme obdélník po obvodu a našly místo, kde byla strouha úzká a ne moc hluboká. Rád'a přivedla Pólu ke strouze a snažila se ji dostat na druhou stranu. Ale Poluška ne a ne ji překročit. Nastala zoufalá situace. Jít'a si do strouhy dokonce stoupla, aby kobča viděla, že to nic není. Ale marně. Co teď??! Musíme se vrátit stejnou cestou. Došly jsme ke kvádrům. A začlo rodeo. Poluška vůbec nechtěla na kvádry vkročit. Pořád uhýbala a málem shodila Rád'u do strouhy. Co si počnem? „Neměl by jít někdo napřed a říct to rodičům?“ Zeptala jsem se. „Ne to je zbytečný. To by nám nepomohlo,“ prohlásily holky. Po zoufalém boji jsme nevěděli co dál. Póla vystrašeně frkala a přešlapovala. Holky už byly taky pěkně vyčerpané.

Začalo se stmívat. Potom jsem už jen tak plácla: „Co kdybychom na ty kvádry naházeli trávu?“ „To je blbost!“ odfrkla Jít'a. „Počkej, ale to by se mohlo zkusit,“ prohlásila Mát'a s nadějí v hlase. A tak Rád'a šla s Pólou dál a procházela se tam s ní a my jsme zuřivě rvaly trávu, aby se Poluška nebála. Konečně jsme zakryly celý kvádr. Kolem už nebyla skoro žádná vyšší tráva. Rád'a pak přišla s kobčou ke kvádrům. Na ten kvádr, kde nebyla tráva, si stoupla Jít'a, aby to tam kobyłka nepoznala. Já s Mát'ou jsme čekali na druhé straně, kdyby se Pólička Rádě vytrhla. Pak udělala Póla první ostrážitý krok a ostrážitě přešla celý kvádr. Nám spadl kámen ze srdce. Pořád jsme Pólu chválily a poplácávaly. Ale ještě nás čekala zpáteční cesta.

Na Polušku si teď sedla Mát'a. Málem se jí to nepodařilo, protože kobča pořád pochodovala a nechtěla stát na místě. Nakonec nasedla a jelo se. Musely jsme jet zase přes ty čvachtanice a ještě ke všemu začal padat sníh a foukal vítr, prostě psí počasí. Ale my jsme chtěly být co nejdřív doma a už nám bylo všechno jedno. V půli cesty domů se chtěly holky vystřídat, ale Póla už chtěla domů a ani si nenechala upravit třmeny. Pak musely Rád'a a Mát'a chytit kobyłku z obou stran za otěže, protože už se nedala udržet a šlo se.

Vzaly jsme to napříč poli a když jsme byly u poslední čvachtanice, běžela jsem napřed, abych otevřela branku. Taťka už nás vyhlížel u boxíku, byla už totiž docela tma a ještě vánice do toho. Celá udýchaná jsem otevřela box a taťkovi řekla, že jim to pak budem všechno vyprávět. Za chvílku přišly s Póličkou. Ta byla ráda, že je konečně doma. Ale kde je Jituška? Podivila jsem se v duchu. No jo! Vždyť jsem tam nechala termosku ve křoví! Vzpomněla jsem si a klusem (cválat jsem už nemohla:-) jsem se rozběhla ke křoví. Pak jsem ale spatřila Jítinu siluetu, jak nese termosku. Společně jsme došly do Poluščina boxíku. Tam jsme pomohly holkám a nakrmily jsme hladové zvířátko. Pak jsme se s holkama rozloučily a doplazily jsme se domů.

Tak takhle dopadla naše první vyjížd'ka s Rád'ou, Mát'ou a hlavně s Póluškou.

28.12.1998

Naše druhá vyjížd'ka (aneb bloudění po rodném kraji)

Jednoho drsného zimního dne k nám přijely Rád'a s Mát'ou, že pojedeme na vyjížd'ku. Nejdřív jsme Pólu lonžovaly, aby vyčerpala přebytečnou energii. Já jsem ještě běžela pro něco domů a řekla jsem holkám, že je na lukách doženu. Setkaly jsme se ještě na silnici. Kolem Bálkojc jsme došly na luka. Chtěly jsme někudy dojít k lesu a podívat se, kudy bychom mohly přistě jet dál.

Šly jsme kousek po lukách a zamířily jsme na pole s hnojem. Tady se Poluška trochu bořila, ale přešly jsme ho. Pak jsme to vzaly napříč dalším polem. Tady se kobča už tolik nebořila. Holky chtěly vědět, jestli se někde náhodou nedá přejít trať, ale to by pro Pólu bylo nemožné, protože je to tam hodně příkré. Pak jsme narazily na další pole. To už jsme musely sesednout, protože se tu Pólička bořila až „po kolena“. I my jsme se pěkně bořily. Jít'a se běžela napřed podívat, jestli není strouha za polem moc hluboká. Zjistila, že je tam dokonce jedno suché místo. Rád'a tedy Pólu s menšími obtížemi převedla. Před námi se rozprostřelo pole, vedoucí až k Zastávce. Na konci políčka jsme došly k nějakému domu. Už jsme si myslely, že jsme vlezly někomu do zahrady a že se dál nedostanem. Naštěstí mezi domy byla cestička a po té jsme prošly kolem toho stavení, kde

nějaký chlapík sekal dříví a kolem se ochomejtala jeho manželka. Radši jsme kolem nich rychle prošly, protože z nás asi moc radost neněli a doprovázeli nás nevraživými pohledy.

Ale my už jdeme vesele dál. Vyšly jsme na silnici. Přešly jsme ji a ťapaly vesele po cestě k lesu. Bez problémů jsme dojely k Šavlici. Cestou jsme potkali skupinky lidí na výletě, kteří kobču velmi obdivovali. Holky se nechtěly vracet stejnou cestou, a tak jsme odbočily doleva na nějakou lesní cestu. Mně se tam moc nechtělo, ale Rád'a, Mát'a a Jít'a byly v převaze, a tak se šlo.

Holky tvrdily, že to tudy taky musí vést zpátky a měly bychom dojít na louku u Zastávky. Ujely jsme již pěkný kus a nikde nic. Konečně nějaká louka! Běžela jsem se podívat napřed, jak to tam vypadá. Proběhla jsem ostružiním na louku, ale co to? Vůbec jsem to tam nepoznávala. Co teď? Běžela jsem zpátky k holkám. „Asi se budem muset vrátit,“ navrhla jsem, „tady to neznám.“ „Přece se nevrátíme. Budem pokračovat po té cestě. Někam to vést musí,“ nedaly se holky odbýt.

Pěkně nás bolely nohy, když se objevil konec lesa. Kde to jsme? To jsou přece Dnešice! Dívaly jsme se na kopec, který se tyčil před námi. Na jeho vrcholu se rozprostíraly Dnešice. Tak to jsme se dostaly pěkně daleko od původní trasy. Šly jsme teď po blátivé cestičce. Na nízkém dubu nebo buku jsme našly napíchnuté JABLKO! Daly jsme ho Polušce. „Hele, támhle je dobřanská věž,“ upozornila ze sedla Mát'a. „No jo, to je do Dobřan kousek,“ zhodnotila situaci Rád'a, ale radši jsme se teď pokoušely dostat domů. Dojely jsme na zatravněný vrcholek kopečku. Na druhé straně pole jsme uviděly skupinku dětí, jak si tam vesele cape. Pak udělala Póla hromádku a ty děti se rozběhly přes pole směrem k nám a vypadalo to, jako že závodí, kdo se dřív zmocní čerstvé hromádky a dá si ji na záhon.

Projely jsme Dnešice (málem jsem to tam nepoznala) a vjely jsme na silnici. Ta se po chvíli stáčela na polní cestu. Vtom jsme si všimli žerovického rybníku a nám až moc dobře známých polí. Hurá!! Až na to, že Póla už byla dost netrpělivá a nepostála na místě, jsme se úspěšně dostaly domů. Poslední pole přejížděla už jenom Mát'a a Rád'a ji vedla. Jít'a se jich ještě držela, ale já už vůbec nemohla. Pole jsme všechny přešly s velkým vypětím sil. Pak konečně naše vojtěškové pole, tam se již šlo líp. Svezla se ještě Rád'a a už jsme byly doma. Všechny jsme byly rády, hlavně Poluška. Aspoň jsme trochu poznaly okolí.

9.1.1999

Naše 3. vyjížďka (aneb Póla poznává koleje)

V sobotu k nám přijela jen Mát'a se svou mladší sestrou Ivčou, Rád'a jela do Dobřan. S radostí jsme mohly holkám oznámit, že cestu máme tentokrát naplánovanou, protože jsme byly s Britou na průzkumu tratě. Chvilé lonžování a jelo se. Šly jsme směrem ke kravínu k vechtrovi. Po cestě mezi poli jsme došly až k přejezdu kolejí. Zjistily jsme totiž, že se tudy dají přejet. Byly jsme zvědavé, jak se bude Póla tvářit na koleje. Před tratí trochu zaváhala, ale přešla celkem v pohodě.

Na louce pod tratí si chtěla Mát'a zacválat, ale Poluška moc zlobila a ani na lonži to nešlo, tak jsme šly dál. Dojely jsme do lesa, kde si Ivča a Mát'a vesele zaklusaly (na provázku). Vyšly jsme z lesa na silnici. Došly ke kolejím na Zastávce. Na kobče seděla Jít'a. Póla nedůvěřivě mrkla na koleje, jejich lesk jí naháněl strach. Polokrokem poloskokem nakonec koleje s Jít'ou na zádech, která to přežila, a s Martinou u hlavy zdárně překonala. Byla dost vylekaná, funěla a frkala. Všechny jsme ji uklidňovaly a dostala jablko.

Do lesa jsme se dostaly bez obtíží. Šly jsme tentokrát po pravé cestě. Pólička se zalekla cedule NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, co byla napsaná na vratech nějakého objektu u lesa. Asi si kobča uvědomila, že je nepovolaná. Ale nic se nestalo a jelo se vesele dál. Cestou jsme zase potkaly výletníky, všichni na Pólu obdivně vejrali a pár slov pochvaly pronesli. Ukázaly jsme Polušce rybník Šavlici a obrátily jsme se nazpátek.

Cestou jsme potkaly rodiče, co nám šli s Britou naproti. Tat'ka nás hned vyfotil (bohužel jak jsme později zjistili, tat'ka asi neměl baterie, protože fotka na filmu vůbec nebyla). Pak jsme pokračovaly. Rodiče šli radši s odstupem, když s sebou měli Britušku. Vyjely jsme z lesa a došly k louce před Zastávkou, když zrovna přijížděl vlak. Tak jsme s Pólou chvíli počkaly na té louce a daly jsme jí kousnout trávy. Vlak přejel a jelo se dál. Na koleje vyšla Ivča. Tentokrát to byla pěkná podívaná. Pólička koleje nepřešla, ale přetancila drezurně baletním krokem. To nám hned zvedlo náladu. Ještě

párkrát a už si jich ani nevšimne. V lese si Ivča ještě trochu zaklusala. Pak už šlo vše v dobře. Koleje u vechtra jsem přecházela já, úplně v pohodě. Za chvíli jsme byly doma.

14.1.1999

Naše 4. vyjížďka (aneb konečně něco pěkného)

Drsnější počasí provázelo tento čtvrtek, občas foukal vítr a bylo zima. My jsme jely na vyjížďku. Jít'a ležela s teplotou v posteli, a tak jsme jely jen ve třech. Jely jsme stejnou trasou jako 9.1. Přes vechtra, přes les, přes Zastávku a do lesa. Vechtra jsem přecházela já. Póla si kolejí ani nevšimla. Dole na louce jsme uslyšely jet vlak. Měly jsme to akorát. Tenhle jel dost hlasitě, a tak jsme musely Pólu utěšovat a uklidňovat, ale nesplašila se, jen špicovala uši a byla trochu neklidná. Ale aspoň si zvykne. Když „motoráček“ přešel, šly jsme dál.

U lesa se Poluška zastavila a nastražila ouška i nosík, šla dost ostražitě. Asi se bála něčeho v lese nebo dravců, co kroužili nad lesem. Jakmile jsme však do stínu lesa vjely, přestala se bát a mohly jsme si vychutnávat jízdu. Došly jsme ke kolejím na Zastávce. Bez problémů. Rád'a se rozhodla, že pojede sama. Vjela na cestu k lesu. Najednou Pólička poskočila a Mát'a ji radši hned chytla. Lekla se žlutooranžového vozítka, co stálo u cesty. Ale pak už jela Rád'a vesele dál.

Odbočily jsme nalevo a vjely do lesa. Kousek jsme ušly a pak se Rád'a rozhodla, že si zakluše a třeba i zacválá. My jsme na ni čekaly. Zatím jsem se od Máti dozvěděla různé zajímavosti o hříbatech. Pak se Rád'a vrátila a vystřídala se s Máťou, které dala ještě pokyny, jak má jet. Po návratu Máti jsem nasedla já. Nejdřív jsem se cítila nejistě, jela jsem po dlouhé době zase sama, ale za chvíli jsem si zvykla. Kousek jsem ujela a vrátila se zpátky. Holky říkaly, abych zkusila zaklusat. Tak jsem kousek ujela a pobídla Pólu do klusu. Až na to, že jsem kobču málem nezastavila, se mi to velmi líbilo. Bylo už načase, a tak jsme se vracely domů. Za humny vzaly holky Póličku a lonž a zacválaly si. Cválání se jim zřejmě zalíbilo, protože se rozhodly jít pěšky (autobus by nestihly). Já jsem je nakonec přemluvila, že je svezem.

Tak to byla pro mě zatím nejhezčí vyjížďka.

16.1.1999

Naše 5. vyjížďka (aneb Póla nemá pejsky v oblíbě)

V sobotu jsme byli na celkem zajímavé přednášce o koních. Hned den na to zazvonil telefon. Do Jítina ucha se ozval Rádín hlásek, že jsou za chvíli u nás. Zrovna jsme se rozhodovali, že pojedem na vyjížďku sami, a tak se nám to hodilo. Byl pěkný slunečný den a bylo teplo. Holky se přiřítily za 20 minut a u nohou jim poskakovaly dvě fenky: Mátina Solina a Rádina Arina. Mát'a uvázala svého psíčka u boxíku a Arina vesele pobíhala kolem. Póla se divila, co to holky přivedly, ale hned si na novou společnost zvykla. Rádín malý psík poskakoval kolem nás i kolem Polušky. Solinu si Mát'a radši vedla na provázku, protože nemá ráda zvířátka.

Jely jsme hned, bez lonžování. Na lukách jsme zjistily, že je Jiskra ve výběhu. Upozornil nás na to hlasitý řehot. Pólička se jen otočila po hlase a jakmile zjistila, že je to Jiskra, šla klidně dál. Zablácenou cestičkou jsme se dostaly k vechtrovi. Cestou jsme viděly rodiče, jak si vykračují k trati po louce. Pod trati chtěla nasednout Jít'a. Já jsem vrazila konec provazu poblíž stojící Mátě, abych Jítě pomohla. Avšak co se nestalo. Mát'a nestihla kontrolovat svého psíka a RAF! Kousla Solinu Pólu do nosu. Kobča se vyepjala a začalo rodeo. Mát'a mi podstrčila zlobivého psíka a vrhla se na pomoc Rádě, která se snažila Polušku udržet. Obě ji držely za provaz a uklidňovaly ji. Póla se po chvíli plašení trochu zklidnila. Rád'a jí pomalu přendala otěže přes hlavu. Stále ji hladila a uklidňovala. Mát'a zatím vyplácela psíčka. Solina dostala co proto.

Pak Jít'a nasedla a jelo se dál. Poličce tekla z nozdry krev, a tak vzala Rád'a kapesník a utřela jí nosík. Pak se to zlepšilo, ale Poluška byla dost vyjuchaná. Mát'a a já jsme se držely se Solinou v povzdálí. Udělaly jsme v lese okruh a vracely se zpátky. Cestou šla Póla nedůvěřivě a vždy, když se Solina přiblížila, se trochu lekla a zpomalila, dokud se nebezpečí nevzdálilo.

Po návratu uvázala Mát'a svého pejška ke stromu a ještě si holky zacválaly na lonži. Doma jsme omyly nozdry houbou. Krev již zaschla a bylo vše v pořádku. Tak si kobča odnesla další zkušenost, jistě by nevěřila, co takový psík dokáže. Naštěstí to mělo dobrý konec a uvidíme, co

Pólička udělá, až se zase se Solinou a Arinou uvidí.

21.1.1999

Naše 6. vyjížďka (aneb když Póla zdrhne)

Ve středu 20.1.1999 nám Póla utekla. Naštěstí neutekla nadobro, ale za chvíli se vrátila. Šla prostě na procházku. Přešla pole, kudy jezdíváme na vyjížďky a došla až k silnici a zamířila k Zadnímu trní. Když jsem se to dozvěděla, hned jsem ji běžela hledat. Děda vyjel za mnou na kole, tatka zůstal doma, protože mu nebylo dobře.

S ohlávkou na krku jsem řapala po silnici k Zadnímu trní. Na lidi, co kolem projížděli v autech, jsem se mračila a bylo mi jedno, co si myslí. Byla to další zoufalá situace. Rízkližela jsem se po polích a lukách, jastli se tam nemíhá tmavý bod, ale nikde nic. Už jsem si představovala, jak Poluška leží přejetá na silnici. Když vtom na mě děda zahalekal. Rozběhla jsem se zpět. Když jsem doběhla, tatka si povídal s dědou u vrat. Dozvěděla jsem se, že potom, co jsme s dědou vyrazili, se šel tatka podívat do boxíku a co nevidí. Kobča stojí v boxu a spokojeně chroupe řepu! Ihned jsem to šla Póličce vyčíst a za trest jsme ji nepustili za humna. Aspoň jsem si zdokonalila fyzickou.

Následující den jsme přijely s holkama ze školy domů. Byla dost zima, a tak jsme se teple oblékly. Holky ještě lonžovaly, protože Jíťa právě pořádala s Koťátkem ovesnou kaši. Rád'a hned zjistila, že je Poluška velmi živá, a když měly tolik času, rozhodly se pro cval. Mát'a donutila i Ivču, aby cválala. Pak přišla Jíťa a za chvíli jsme vyrazily. Jely jsme přes vechtra do lesa a k Zastávce. Tam jsme se otočily a jely zpět. Cestou jsme všechny měly univerzální třmeny na desítce. Když jsme přecházely trať, zaslechly jsme cinkání. Blíží se vlak. Ještě jsme kousek ušly a otočily jsme se. Vlakem měl jet Rádi brácha, tak jsme mu chtěly zamávat, ale neviděly jsme ho. Aspoň si Póla zase trochu zvykla na vlak.

Pak jsme v poklidu došly domů. Tam si Ivča ještě trochu zacválala a po vyčištění Polušky a nakrmení šly holky na autobus. Rád'a s Mát'ou dokonce Póle nakapaly do očička a docela jim to šlo.

29.1.1999

Naše 7. vyjížďka (aneb odměna za vysvědčení)

V pátek jsme se za odměnu za vysvědčení vypravily na vyjížďku. Také bylo co oslavovat. Jíťa měla samý, já jednu 2ku z fyziky, Rád'a pět dvojek a Mát'a asi tři dvojky. Akorát počasí nám nepřálo. Byla příšerná zima, občas zafoukal dost studený vítr a na zemi leželo trochu sněhu. Jely jsme jenom na Zastávku a zpátky. Póle to docela klouzalo a cestou zpět jsme ji přes vechtra jenom převedly a nikdo na ní nesesedl.

Na Zastávku jsme jely trochu jinou trasou, kterou holky naplánovaly při procházce po lese za tratí. Když jsme přijely k Zastávce, uviděly jsme strejdu od Bouřilů, jak tam jezdí s traktorem za plotem. Musely jsme kolem projít a Poluška se ho bála, ale přežila to. My jsme strýčkovi zamávaly a jely dál. Za humny ještě holky lonžovaly. Já i Jíťa jsme si zaklusaly a zjistila jsem, že mi to vůbec nejde!! I když holky říkaly, že mě to celkem jde a už doháním Jíťu. No tak se holt musím snažit, abych jezdila líp.

4.2.1999

Naše 8. vyjížďka (aneb Póla je potvůrka!)

Rozhodly jsme se, že pozveme Barču na návštěvu, protože byly chřipkové prázdniny. Zároveň však měly přijet holky, a tak jsme Barče navrhly, jestli by nechtěla jet s námi. Barča souhlasila. A tak jsme, když Rád'a, Mát'a a Ivča dorazily, vyrazily na cestu. Pólu jsme ani nemohly lonžovat, protože by nám jezeďáci mohli vynadat, kdybychom jim to tam zvoraly.

Holky si s sebou vzaly foťáky a vzájemně se fotily, v kroku i klusu. Když jsme vjely na pole, zjistily jsme, že nás čeká nelehký úkol. Pole bylo pěkně rozbahněné, všude samá louže. Jen stěží jsme překonaly zrádné pole, ale pak už to byla pohoda. Barča poprvé nasedla na kraj lesa. Za jízdy ji Rád'a s Mát'ou napomínaly, jak má sedět. Postupně jsme se vystřídalý všechny. V lese jsme objely okruh a vracely se zpátky.

Na louce pod tratí mě napadlo, že bychom mohly Pólu vylonžovat. Když už jsem na ní seděla, jela jsem první, abych zkusila, jak se bude chovat. Holky chtěly vylonžovat Barču. Hned po prvních klusových krocích jsem poznala, že to s Pólou nebude lehké. Držela jsem ji sice hodně nakrátko, ale málem mi nacválala. Dojela jsem poslední kolečko a nasedla Barča. Měla jsem z toho špatný pocit, že Barča Pólu nezvládne. Barče se taky moc nechtělo. Ne, že by se bála, ale strchovala se o Pólu a taky, že moc neumí jezdit. Nakonec ale nasedla. Ujela půl kolečka a už nevyrovnala situaci. Póla se rozcválala. Barča litala v sedle. Chvíli se držela, ale pak se svezla na zem. Kobča řádila dál. Holky ji chytaly a já se běžela podívat na Barču. Naštěstí byla v pořádku. Akorát jeden třmen se vysunul ze zámku. Zatím holky uklidňovaly Polušku. Všechny jsme se shodly na tom, že Poluša je pěkná mrcha. Akorát Barča se bála, aby se Póle nic nestalo, ale my ji přesvědčovaly, že ta si dá velký pozor, aby se jí nic nestalo.

Po chvíli nasedla Rád'a, aby naše potvůrka dostala co proto. Taky že dostala. Chvíli sice ještě zlobila, ale pak se Rádě podvolila. Pak ještě měla nasednout Barča. Trochu se zdráhala, aby kobče nějak neublížila, ale nakonec poslechla. Holky ji upozornily na chybu, kvůli které jí Póla nacválala, a to, že měla paty u koně a tím vlastně Poličku pobízela. Rád'a tedy Barču vedla a ta se snažila udržet správný sed. Po chvíli jsme vyrazily domů. Tentokrát jsme jely zadem přes ves, kolem autobusové zastávky a pak kolem bazénu za humny a domů. V boxíku si Barča kobču vyčistila a pak se holky (Rád'a, Má'a, Barča, Ivča a Jít'a) postavily do řady k Polušce, já jim nakrájela mrkev a každá dala Póle za odměnu kousek.

8.2.1999

Naše 9. vyjížďka (aneb bloudění po lese)

V pondělí jsme se já, Rád'a, Má'a a Ivča -(Jít'a odjela na lyžák)- vypravily na vyjížďku. Byla dost zima a také foukal vítr. Na Póle bylo vidět, že se jí moc jezdit nechce, byla hodně lekavá a trochu zlobila. Hned na začátku se kobča bála hromady štěrku- chtěly jsme se totiž dostat na cestu k vechtrovi přes vesnici a ta hromada štěrku ležela u jednoho domu u bazénu. Pořád couvala a otáčela se. Nakonec jsem šla před ní a jakmile Poluška viděla, že se tam dá projít, prošla také.

K blátivé cestičce k vechtrovi jsme šly skrz ves, protože přes pole to už i minule byla katastrofa. Cestou jsme potkaly Voráčka-starého-a hned se s námi dal do řeči. Myslel si, že Rád'a je Jílkajc, načež jsme ho opravily. Pak jsme si z toho s Rád'ou dělaly legraci a dělaly jsme, že jsme dvojčata. V pohodě jsme dojely do lesa. Tam jsme jely rovně, přešly jsme silnici a vjely do protějšího lesa. V něm jsme ještě nebyly. Byla tam spousta úzkých cestiček, vždy jsme se vydaly po té, která vedla směrem k domovu.

V tomto lese jsme udělaly takový okruh a pak se před námi objevily domky Zastávky. Šly jsme blíž, ale narazily jsme na struhu, přes kterou byly, jako můstek položeny nějaké trámy. Vypadalo to docela chatrně. To by Póla stejně nepřešla. Jely jsme kousek dál a zase jsme se u strouhy ocitly ve stejné situaci jako před chvílí. Pak jsme se u Zastávky chvíli motaly a hledaly jsme správnou cestu. Nakonec jsme ji našly, struha byla v tom místě zasypaná, a tak jsme vesele přešly. Pak jsme už jely známou trasou domů.

Když už byl čas, šla jsem holky s Poluškou doprovodit. Rád'u napadlo, že si na kobču sedne. Avšak hned jak vyšly ze vrátek, Póla zrychlila a Rád'a se válela ve sněhu na zemi. Naštěstí to byl pád do měkkého, a tak to ve zdraví přežila. Chvíli jsme jen tak šly a pak nasedla Rád'a znovu. Moc dlouho se ale nesvezla, protože jsme viděly za plotem štěkajícího psíka, kterého se Póla bála. Rád'a tedy sesedla a Má'a mi předala lonž. Rozloučily jsme se a já jsem šla s Poluškou domů.

Rád'a mi pak řekla, že tam stály, než jsem odešla a málem jim pak ujel autobus. Ale díky jejich rychlému, již nacvičenému sprintu, ho chytily.

11.2.1999

Naše 10. vyjížďka (aneb nová trasa)

Ve čtvrtek bylo sice docela hezky, nefoukal vítr, ale byla pěkná zima. My jsme se vypravily na vyjížďku. Jely jsme zase bez Jíti, protože ta si užívala na lyžáku. Rozhodly jsme se, že nebudeme zdlouhavě obcházet vesnici, ale půjdeme zahradou a vraty projdeme na silnici. Tato cesta

dopadla k mému údivu úplně v pohodě (myslela jsem si, že se bude Póla aspoň trochu bát, ale naštěstí byla klidná). Ten den to vypadalo, že se ani zase tak moc běhat nechce, protože se vyběhala před ježděním za humny.

Holky měly naplánovanou nějakou trasu. Ze začátku jsme jely jako vždy k vechtrovi. Pak jsme se nestočily na louku, ale pokračovaly jsme po poli pod tratí. Holky chtěly jet po nějaké polní cestě k lesu. Když jsme přešly „zelené pole“ (rostly na něm malé zelené výhonky), před námi se rozprostřelo pole a za ním pruh lesa, u něhož se hlemýždím tempem pohyboval nákladák, naložený kmeny stromů. Avšak od tohoto pole nás dělila děsivá strouha. Dívaly jsme se, jestli to nejde někudy objet, ale nešlo to. Tak jsme se rozhodly jet po kraji pole, kudy jsme už jednou šly s Britou. Řekla jsem holkám, že to vede kolem bývalého pískovcového lomu a pak ven z lesa. Je to takový malý okruh.

Než jsme se k poli dostaly, musely jsme se vrátit k trati, k přechodu na louku k lesu, protože „zelené pole“ ohraničovala strouha i z druhé strany k louce. Zatímco Rád'a s Mát'ou strouhu obcházely, já a Ivča jsme přešly strouhu a chtěly jsme na holky počkat. Než přišly, Ivča se vyšplhala na posed. Když slezla (protože se už holky blížily), uviděly jsme ten nákladák, co ještě před chvílí jezdil u lesa. Najednou se jeho hlemýždí tempo poněkud změnilo na rychlejší. Auto se k nám nebezpečně blížilo a proti němu jely holky s Poluškou. Já a Ivča jsme na něj nadávaly, ať přibrzdí, copak nevidí, že proti němu jde lekavý kůň?!! Póla se skutečně trochu lekla, když auto zbystrila. Naštěstí řidič asi zaslechl naše lamentování a poměrně pomalu a tiše kolem nás a kobči projel.

Všechny jsme měly radost. Teď jsme dorazily na pole a vydaly se k lesu. Tak trochu jsem si spletla cestu, ale zanedlouho jsme se dostaly k pískovně a objely jsme ji. V místě, kde se cesta od pískovny připojuje na tu naši známou-ven z lesa- jsme narazily na mělčí, ale trochu delší stružku. Já jsem si říkala, že to přejde v pohodě i Rád'a si to myslela. Mát'a byla na pochybách a měla pravdu. Hned jak jsem Póličku pobídla k překonání strouhy, chvíli zaváhala, pak se odrazila a HOP! přeskočila strouhu. Po zledovatělém povrchu se jí sesmekla nožka. Holky mi říkaly, že to vypadalo docela hrozivě. Mně to ani nepřišlo. Jen se mi zdálo, že Póla nějak škobrtla. Bylo to asi jako, když jsme jednou preskakovaly strouhu s Jiskrou. Hlavně, že to Poluška přežila a šla vesele dál.

Domů jsme dojely v poklidu. Vlastně ještě před tratí jsme jako obvykle potkaly traktor. Akorát nám to vyšlo, že by měl jet od vechtra za námi. To nebylo moc příjemné. Asi jsme se traktoristovi zalíbily, protože se s vykládáním hnoje zdržel déle než obvykle. Tak jsme zdárně dojely. Doma za humny jsme Póle připravily kavalety, protože bylo ještě dost času. Holky pak na kobče jezdily přes kavalety v kroku i klusu i slalom si z nich udělaly. Pak už byl čas, a tak jsme Polušku opatřily a holky šly na autobus.

15.2.1999

Naše 11. vyjížďka (aneb Póla je taky hodná!)

V pondělí nám počasí přálo. Svítlo sluníčko, nefoukal vítr, na zemi leželo plno sněhu. Dopoledne jsme Polušce vykydali celý boxík a odpoledne jsme s holkama vyrazily s Poluškou ven. Přijely jenom Rád'a a Mát'a. Tentokrát s námi jela i Jít'a, která se v pátek vrátila z lyžáku, kde se jí velice líbilo.

Jely jsme jako minule: zahradou, vraty, kolem Bálkojc na louku a tradičně k vechtrovi. Dneska byla Póla obzvláště hodná, a tak jela Rád'a hned od začátku nepřivázaná, sama. Teď se na lukách skví Polušky podpis (POLA), který Rád'a na kobče pečlivě vykroužila do sněhu. Akorát čárku nad O neudělala. Vjely jsme do lesa a dojely k pískovně. Tu jsme objely a místo toho, abychom odbočily na pole, jsme jely dál. Cesta ze chvíli končila, tak jsme se tam chvíli motaly po lese. Nakonec, když jsme zjistily, že jinam nemůžeme, vyjely jsme na pole, které nás dovedlo zpět na louku.

Odtamtud jsme již v pohodě dojely domů. Jako vždy jsme potkaly traktor, který velkoryse chvátal, aby jel napřed, aby se Póla neplašila. Dokonce ani v tom spěchu neočistil koleje, což vždy

dělával. Doma jsme si ještě pořádně na lonži zaklusaly a Máťa s Rád'ou i zacválaly. Na Polušce bylo vidět, že se jí to dneska opravdu líbilo i nám se to líbilo. Dokonce i Jít'a jela na kobče sama, ale já zatím ne.

18.2.1999

Naše 12. vyjížd'ka (aneb honička divokého koně)

Ve čtvrtek bylo celkem přijatelné počasí a my jsme se vydaly na vyjížd'ku. Celou tuto vyjížd'ku jsme jely všechny bez vodění. Jely jsme jenom já, Jít'a a Rád'a, Máťa a Ivča nemohly. Jely jsme známou cestou do lesa, pak na Zastávku, kde jsme potkali strejdu Jirku, a na Šavlici. V lese bylo pěkně. Nefoukalo tam a hezky se jelo. Póla se v lese za Zastávkou trochu bála, asi cítila nějakou zvěř, ale přežila to.

Pak jsme jely zpátky. Polušce už se zřejmě chtělo domů, a tak šla docela svižně. Tentokrát jsme dojely k vechtrovi déle než jindy a ten drzoun traktorista na nás nepočkal. Po cestě od trati se mi Póla sama od sebe několikrát rozklusala, jak se jí chtělo domů. U kravína jsem chtěla zastavit a počkat, až mě holky doženou. Najednou však z křoví vylítlo hejno ptáků a Póla se samozřejmě polekala, poskočila a dala se do cvalu. Jak poskočila, vypadla mi noha ze třmenu. Pak Póla cválala po poli vedle cesty k vechtrovi směrem k holkám. Snažila jsem se udržet, ale při Pólině bujarém cvalu jsem to nezvládla a svezla jsem se na zem do sněhu. A pak teprve začalo rodeo.

Kobča se splašila ještě víc a rozběhla se k silnici. Běžely jsme za ní. U cesty vedoucí ze silnice na luka se zastavila a chvíli se rozmýšlela. My jsme na ni volaly a lákaly ji zpět. Nakonec se rozhodla pro louku. Vklusala na ni, pak nacválala a děsivou rychlostí se řítila po lukách směrem domů. Asi i vyhazovala. Bály jsme se, aby si nešlápla do otěží a upalovaly jsme, jak jsme mohly za ní. Pak nám zmizela za rohem u Bálkojc. Já s Jít'ou jsme upalovaly Jiskruščiným výběhem a Rád'a se řítila za Pólou kolem Bálkojc. Poluška se dostala na silnici. Já s Jít'ou jsme vyběhly na silnici a uviděly jsme tatku, protože rodiče se už vrátili ze Šumavy. Póla běžela nejdřív k hřišti, pak si to rozmyslela a klusala po silnici k nám. Po silnici šli nějaký lidi a jakmile uviděli za sebou klusající kobču, uskočili do příkopu. Jít'a Póličku chytla a vedla ji domů.

Za chvíli jsem tam přišla já s Rád'ou a Rád'a na ni ještě sedla. Pořádně ji procválala, až se z ní kouřilo. Pak jsem si na ní zacvičila a po mně ještě chvíli cvičily Jít'a i Rád'a. Pak jsme Pólu vyčistily a opatřily, vzaly jsme ji na lonž a šly jsme vyprovodit Rád'u na autobus. Jít'a si na Póličku sedla a dojela až k Macháčkům. Pak nasedla Rád'a, ale Póla se začala strašně bořit do sněhu. Rád'a sesedla. Poluška se bořila až po břicho a vypadala jako poníček s krátkýma nožičkama. Vypadala hrozně srandovně. Pak začala cválat i s Jít'ou - která ji držela- aby se dostala ze sněhu. S Rád'ou jsme se rychle rozloučily a odepnuly jsme Póle lonž a ona pak šílenou rychlostí upalovala domů. Tam jsme ji ještě trochu vysušily a šly jsme si odpočinout.

25.2.1999

Naše 13. vyjížd'ka (aneb pár šoků neškodí!)

Ve čtvrtek jsme jako vždy jely na vyjížd'ku. Jely jsme já, Jít'a, Rád'a, Máťa a Ivča. Póla stála skoro celé dva dny v boxu a byla dost nadržovaná, a tak jsme ji měly přivázanou. Jen Rád'a jela sama. K vechtrovi jsme se tentokrát dostaly jinou cestou. Kousek jsme šly za humny směrem k bazénu a za chvíli jsme odbočily do docela úzké uličky mezi zahradami, které vycházela u kapličky. Polušce se do té uličky moc nechtělo, a tak holky řekly, ať jdu napřed, že za mnou půjde. A taky jo. Nakonec celkem bez problémů jsme se dostaly k vechtrovi.

Holky měly vymyšlenou nějakou trasu. Nejdřív jsme jely do lesa. Tam naneštěstí zrovna káceli stromy. Motorová pila Póle asi nevadila, trochu horší to bylo s bagrem, který ta, svážel kmeny. Naštěstí byl řidič ohleduplný a zastavil a my jsme v poklidu prošly. Zabočily jsme doprava, na cestu, kde jsme už jednou byly. Bagrista vypadal, jako by nás chtěl zajet, a tak jsme se radši rychle vzdálily. Dojely jsme k bývalému pískovcovému dolu. V místě, kde nebyl ostnatý drát jsme pískovnu projely a jely jsme dál do lesa. Dojely jsme na silnici, která vede do Horní Lukavice. Už jsme neměly moc času, a tak jsme se vracely. Udělaly jsme v tom lese takový menší okruh a projely

jsme zase dolem. Na hlavní cestě v lese jsme, na tom místě, kde stál bagr, narazily na strejdu Bouřilojce a jeho Avii. Prohodil k nám pár slov a my jely ven z lesa.

Domů jsme se dostaly už celkem v pohodě. Já jsem si zase zacvičila, prý abych si srovnala záda. Jako vždy jsem odcvičila všechny cviky, co Rád'a zná. Nakonec, když jsem chtěla sesednout, mě Rád'a donutila, abych udělala ze sedla kotrmelec na zem. Moc se mi nechtělo, také jsem se bála. Ale nakonec jsem se chytla, přehnula se přes Pólu, vyšvihla jsem nohy, ale neudržela jsem se. O tom svědčil i lehký „otřes mozku“, když jsem místo na nohy spadla na tvrdou zem na hlavu. Holky se řehtaly protože to prý vypadalo děsně legračně. Já jsem se šla vzpamatovat a holky ještě cválaly, chodily přes kavalety a tak podobně.

Pak už nebyl čas, holky Pólu vyčistily a já jsem přinesla prstýnek na niti, aby si holky vyzkoušely, co se jim narodí za děti. Rádě vyšla buď dvojčata nebo kluk a nějaká divná holka jako Jítě. Ivče vyšlo sedm dětí (na mě zatím nemá s mými třinácti) a Mát'a tvrdila, že se nechá radši překvapit. Pak už holky upalovaly na autobus.

3.3.1999

Naše 14. ježdění (aneb velké rodeo)

Ve středu nejely Rád'a a Mát'a do Dobřan, tak se rozhodly, že přijedou k nám jezdit. Původně zamýšlely vyjížd'ku, ale protože přišly až po třetí hodině, rozhodly jsme se, že budeme jenom lonžovat. Přivedly s sebou své psíčky. Jít'a měla přijet až v půl čtvrtý, tak jsme začaly bez ní.

Rád'a chtěla nejdřív jezdit sama, ale to si hned rozmyslela, jakmile zjistila, že už při klusu chce Póla cválat. Daly jsme ji tedy na lonž. Rád'a chvíli klusala na volné otěži i cval šel v pohodě navolno. Tak se Rád'a rozhodla, že bude cválat bez třmenů. Jakmile vytáhla třmeny, pobídla Pólu do klusu. To ještě šlo. Pak ji pobídla do cvalu a Póla začala tryskat a Rád'a se neudržela a spadla. Naštěstí byla celá. Já s Mát'ou jsme kobču nějak zastavily. Holky říkaly, že už si toho všimly dřív, že Poluška nemá ráda, když má vytáhnuté třmeny.

Pak chvíli jezdila Mát'a, ale ta zjistila, že to nepůjde, protože je moc nabitá energií (Póla, ovšem že). Solina taky dost šilela. Tak šla zase Rád'a. Jakmile však pobídla Pólu do cvalu, začalo rodeo. Poluška udělala hrb, ale Rád'a se ještě držela (Mát'a říkala, že ten hrb byl přímo ukázkový, takový prý nedokáže ani Safír). Pak však Póla udělala hrb a přitom vyhodila. Rád'a letěla k zemi, kobča šilela. Mát'a na ní byla sama, protože já jsem běžela pro provaz. Mát'a se snažila zklidnit Pólu a zároveň držela Solinu. Nakonec se Poluša zastavila. Rád'a byla stále celá, jen tepláky byly víc hnědé než černé.

Holky se tedy rozhodly, že když má kobyla v sobě tolik energie, ať běhá sama. Docela snadno jsme ji dostaly do klusu, ale jako by si mrška schovávala energii zase na jezdce, rychleji už nechtěla. I z klusu zpomalovala. Když tu náhle se rozběhla šílenou rychlostí, tryskem vybírala zatáčky a rozrejvala pole. Do toho šileli psíci. Já s Rád'ou jsme Pólu držely, až se naštěstí zastavila. Pak odešla Mát'a s psíkama z kruhu. A začly jsme znovu. Ale Poluša nechtěla ani do klusu ani do cvalu. Dost nás dožírala. Za chvíli se opakovalo to samé. Póla začla lítat, já s Rád'ou na druhém konci. Pak přišla ještě Jít'a. A už se zase zklidnila. Přišla i Mát'a do kruhu. A pořád jsme se snažily dostat Pólu do rychlejšího tempa, než je klus. Nevím, jestli si Poluša ještě zalítala, každopádně ke konci ze z ní už pot lil tak, že vypadala jako by ji někdo postříkal hadicí.

Na konci jsme chtěly Pólu otočit na druhou stranu na lonži, ale to se jí nelíbilo. Najednou se nějak zakroutila, poskočila a byla zase na druhé straně a dělala kroužek původním směrem. Pak jsme si udělaly bičík, protože Poluška se už odmítla hýbat úplně. Chvíli jsme ji tam ještě hecovaly. Pak na ni Rád'a ještě sedla, ale bylo vidět, že zadní nohy podsouvá pod sebe, jako by chtěla cválat a předníma klusala. Mrška jedna, s jezdcem jede rychle, ale jinak nechce.

Pak už ji holky nechaly. Pořádně ji vyčistily a vyčistily. Holky usoudily, že se tak chovala proto, že začíná jaro, protože i kůň to vycítí. Taky jsme si myslely, že je to kvůli tomu, že jsme nejely na vyjížd'ku a lonžujeme ji tady, nebo kvůli tomu, že byla středa a ne čtvrtek, náš „jezdící“ den. Koně totiž mají v hlavě takový režim a když se jezdí každý čtvrtek, tak proč najednou středa. Každopádně byla Polina pěkně našťavaná a tvářila se, že by nás nejradši všechny skopala. Nakonec jsme však dospěly k závěru, že to bude tím jarem. Doufám, že až si na to Póla zvykne, že se

4.3.1999

Naše 15. vyjížďka (aneb když je Póla nabitá)

Ve čtvrtek, den po rodeu, jsme jsme jely já, Rád'a, Mát'a, Jít'a a Ivča na vyjížďku. Před odjezdem si Rád'a zaklusala a zjistila, že Póla je stejně nabitá energií jako včera, a tak jsme ji celou vyjížďku držely zkrátka.

Jely jsme do lesa, tam jsme udělaly okruh a zpátky. Na louce bylo dost mokro, pěkně to tam čvachtalo. Cestou zpátky jsme u vechtra potkaly traktoristu. Konečně si na nás vzpomněl! I vláček nám projel za zády, když jsme přešly trať. Doma, za humny na louce u bazénu, jsme ještě lonžovaly. Nejdřív běhala Poluška sama, pak s holkama. S Jít'ou se kobča rozcválala, protože ji měla moc navolno, ale Jít'a se udržela. Když jezdila Ivča, tak si vytáhla třmeny. Ale Polušce se to nelíbilo a začala skákat a cválat na místě, až Ivča spadla. Naštěstí byla celá. Po Ivče jsem jezdila já, až na to, že se mi chtěla dvakrát rozcválat, to dopadlo dobře. Dokonce i kotrmelec se mi dneska celkem povedl!

Pak holky Pólu odsedlaly, odepnuly jí otěže, aby běžela sama domů. Předvedla nám cval i přímo ukázkový klus s ocasem nahoře. Bylo vidět, že ji to baví. Pak jsme šly holky po vyčištění vyprovodit i s Pólou. Poluška dokonce přeskočila i strouhu (spíš stružku), ale pro ni to byl jistě výkon. Pak jsme ji na louce pustily (sundaly ohlávku s vodítkem) a Pólička nám zase předvedla krásný cval. Vypadala úplně jako nějaký bujný hřebec. Pak jsme šly domů a holky na autobus.

11.3.1999

Naše 16. vyjížďka (aneb blízké setkání)

Ve čtvrtek jsme se vypravily na vyjížďku. Přijely Rád'a s Mát'ou. Tentokrát se nám cesta vydařila i počasí bylo pěkné. Póla byla celou cestu hodná. Cestou tam se jí sice chtělo běhat, ale zpátky už byla hodná. Před ježděním byla Póla pěkně špinavá, protože se válela. Holky ji tedy vzaly ven a celou ji pečlivě vyčistily.

Jely jsme do lesa, tam jsme za lomem odbočily na cestičku, kde jsme se musely dost prodírat. Pak jsme došly k lomu a jely jsme lomem zpátky. Jakmile jsme přejely u vechtra trať jel vlak. Naneštěstí se proti nám vynořil traktorista. Vlezly jsme tedy na pole a přečkaly, než přejede. Aspoň jsme si ho prohlédly. Zjistily jsme však, že tohle nebyl ten náš mladík, ale dobrý čtyřicátník.

Cestou jsme se od holek dozvěděly, že Póla má plnokrevné předky. Furioso je totiž O 1/1 a Przedswit je A 1/1. Taky Póla zdědila nějaké arabské i A1/1 vlastnosti. Pak jsme v poklidu dojely domů. Mát'a na Polušce přeskočila stružku, co vedla na louku za humny, elegantním skokem. Na louce holky Pólu odsedlaly a oduzdily a ta běžela domů. Mohly jsme si vychutnat krásný pohled na tryskající Pólu. Před boxem holky kobylku vyčistily, dokonce jí umyly nohy a kopyta tak, že se krásně blýskala. Pak jsme holky vyprovodily na autobus.

18.3.1999

Naše 17. vyjížďka (aneb oslavy u nás 1.)

Ve čtvrtek jsme jely s Mát'ou, Rád'ou a Ivčou na vyjížďku. Jít'a měla ten den narozeniny, tak na ni holky něco ukuly. Hned než jsme vyjely, dostala Jít'a hobla a po ní já, protože holky říkaly, že budeme slavit dodatečně. Dostaly jsme (i Póla k narozeninám) plastické hřebílko na bláto, když se Poluška vyválí. A opravdu to funguje dobře. Na vyjížďce nás (Jít'u a mě) čekaly strasti, co na nás holky vymyslely. Jak o tom mluvily, tak to vypadalo dost strašlivě, až jsem si říkala, že se někam zahrabu do země, nebo tak něco.

Dojely jsme do lesa, udělaly menší okruh a ještě před východem z lesa na louku jsme zastavily. Teď holky vzaly Jít'u, zavázaly jí oči a posadily ji pozadu na kobču. Pak přejely louku a vjely na pole, kde byla velká louže. Do ní chtěly vjet, aby Jít'a nic netušící do vody seskočila. Ale Póle se to nelíbilo a jakmile se začala v poli bořit, začala cválat z louže pryč. Jít'a naštěstí nespádla ani při tak krkolomném sedu. Po třech cvalových skocích byla Póla z louže venku a zase se zklidnila. Tak to se holkám nepovedlo. Na louce pod trať jsme zastavily a já a Jít'a jsme losovaly,

kdo podstoupí následující úkol. Vylosovala si ho Jíťa. Ted' se musela 13x rychle otočit kolem ruky dokola a pak nasednout na kobču. Rád'a Jítě pak přidala 7 otáček, ale s Jít'ou to skoro nic neudělalo, jenom se trochu motala, a tak v pohodě nasedla. Tak tohle holkám taky moc nevyšlo.

Když jsme přijely domů do ohrádky, byla jsem na řadě já. Měla jsem si sednout na neosedlanou Pólu a cvičit. (Tenkrát jsem se toho ještě docela hrozila pozn, za srpna 99). Moc se mi nechtělo, ale nakonec mě holky přemluvily. Seděla jsem na Polušce poprvé bez sedla. Byl to docela příjemný pocit i to cvičení mi šlo. Tak tohle se holkám konečně povedlo. Pak jsme je pohostily zákuskama, které Pólušce, ačkoli byly vynikající, nechutnaly. Uspořádaly jsme i slepičí dostihy. Tak jsme vesele oslavily a šly jsme holky vyprovodit na autobus.

25.3.1999

Naše 18. vyjížd'ka (aneb Mátina nateklá noha)

Ve čtvrtek byl parný den a my jsme jako vždy vyrazily na vyjížd'ku. Den předtím jsme zjistily, že Póla a Jiskra asi nebudou kamarádky, protože Poluša chtěla Jiskru pokopat. Čistokrevní koně nemají totiž rádi křížence a Jiskra je kříženec.

Na vyjížd'ce byla zase hodná. Jely jsme na Šavlici. U Šavlice je betonová hráz, kudy jsme vždycky přecházely s kolama. Holky chtěly jít na druhou stranu, ale Póle se to nelíbilo. Pořád se vzpírala. Nakonec ji holky nalákaly až ke stružce, která nás dělila od dalšího postupu. Předpokládaly jsme, že to Poluška skočí nebo překročí. Ale Póla se odrazila a udělala přímo maxiskok, přičemž přistála jednou nohou ve strouze a přišlápla Mát'u, které pak začal otékat kotník a hrát všemi barvami. Potvůrka jedna (Póla, ovšem že). Pak už se hnala pryč, tak jsme to vzdaly a jely jsme domů stejnou cestou, to už byla Poluša zase hodná.

Mátě to ale přece jen něco vyneslo, zítra mají mít totiž tělák a skákat do výšky, tak aspoň nebude muset. Doma jsem dala holkám jablka, ale Poluška jich zřejmě neměla dost a pořád holky otravovala. Rádě dokonce 2x do jablka kousla. Pak jsme šly s Pólou holky vyprovodit a Póluška pěkně prděla a udělala hrozně smradlavou hromádku.

1.4.1999

Naše 19. vyjížd'ka (aneb oslavy u nás 2.)

Ve čtvrtek, na Apríla jsme se vypravily na vyjížd'ku. Když holky přijely, tak na mě chtěly udělat apríl. Probíhalo to tak, že nejdřív přišly jenom Mát'a a Ivča a tvrdily, že Rád'a přijede dýl. (Měl to být apríl původně i pro Jít'u, ale ta to zjistila). Já jsem šla pro něco domů a pak jsme šly za Poluškou.

Holky šly napřed a když jsem se objevila já, tak tvrdily, že Póla utekla. Začala jsem se rozhlížet, kde ji uvidím pobíhat po polích. Pak jsem uviděla, že jsou otevřená vrátka od ohrádky a holky se začaly trochu chechtat. Zdálo se mi to podezřelý, a tak jsem jim nenaletěla. Jíťa pak běžela pro Rád'u, která byla s Póluškou schovaná. Jenže pak jsme uviděly Pólu, jak k nám cválá a Rád'a a Jíťa za ní. Později jsme se dověděly, že se Póla 2x vzepjala a Rádě se vyrvala. Poluša tam potom lítala kolem ohrádky a k sousedům, nakonec vběhla do ohrádky, tak jsme ji rychle zavřely a Pólu odchytly.

Rád'a měla narozky a Ivča svátek, a tak jsme slavily. Rádě jsme provedly nejdřív to, že jsme jí místo dárku zabalily Póluščin bobek. A dělaly jsme, že jí ho tam narafičila Póla. Opravdový dárek jsme schovaly v roklince v roští, na lavičce, kterou jsme objevily. Rád'a ho za chvíli našla a pak jsme vyrazily.

Jely jsme na Zastávku a pak levou cestou na Šavlici. U Šavlice, cestou zpátky, měla úkol Ivča. Svázaly jsme jí ruce dozadu a takhle měla kousek jít-samozřejmě, že na provázku. Pak jsme si říkaly, že jsme jí měly ještě zavázat oči a dát roubík a vypadala by jako vězeň. Poklidně jsme se dostaly ze Zastávky a jely jsme domů. Na louce u lesa čekal úkol Rád'u. Daly jsme jí nejkratší třmeny a pak měla objet 15 koleček v klusu na lonži. Vypadalo to dost srandovně. Pak byla Rád'a celá omlácená.

Pak už jsme vesele došly domů. Tam jsme ještě oslavovaly, snědly jsme dort a doprovodily jsme holky na autobus.

8.4.1999

Naše 20. vyjížd'ka (aneb o nebezpečných traktorech a jiných dopravních prostředcích)

Ve čtvrtek jsme se s Máťou, Rád'ou a Ivčou vypravily na vyjížd'ku. Bylo docela pěkně, i když místy zapršelo. Jely jsme jako vždy přes vechtra, do lesa, na Zastávku, a pak po pravé cestě k Šavlici.

Celá vyjížd'ka probíhala bez problémů, až na to, že cestou tam i zpátky kolem nás na Zastávce projel kamion a Tatra. Cestou zpátky to docela šlo, protože jsme stihly odbočit do uličky a Póla se ani nebála, ale cestou tam, jsme byly akorát u kolejí a Póluška i já na jejím hřbetě jsme se bály. Naštěstí ani Póla nešlápla Máťě na nohu ani neudělala nic katastrofického. Kdyby aspoň byli ti řidiči ohleduplnější. Jeden sešlápl brzdu a ten druhý se kolem nás zase prořítel závodní rychlostí.

Na jedné vyjížd'ce se nám přihodilo, že zase nějaké velké auto si při projíždění „odfouklo“ a Póla se z toho mohla zbláznit. To jsou dneska lidi, co?

Cestou zpátky, před vechtrem, se za námi na poli objevil jakýsi traktor, tomu jsme ujely, ale jakmile jsme vešly na trať, proti nám se řítíl náš starý známý traktorista. Tak jsme zase vycouvaly a počkaly, až přejede. Naštěstí ten druhý traktor tam vláčel louku, nebo co, a tak se k nám nepřiblížil. Ale vypadalo to, jako že se na nás domluvili a chtěli nás obklíčit. Ovšem my jsme jim proklouzly přes koleje a jakmile to náš hnojácký traktor uviděl, pustil se za námi. Avšak svým hlemýždím tempem nás nedohonil a my se mu mohly vesele smát. Jinak se nám nic nepříhodovalo a jelo se domů.

V půl šesté k nám přišel kovář, vystrouhat Pólušku. Pravou přední nohou zlobila tak, že taťku - ten jí nohu držel - 2x přímo odhodila, div ho nezašlápla. Levou přední už jenom trochu cukala, ale to ji taťka udržel. Zadní držela dobře. Tak má Póluška zase na pár měsíců pokoj.

15.4.1999

Naše 21. vyjížd'ka (aneb Póluščíny roupy)

Ve čtvrtek nám počasí docela přálo. Nebylo sice moc hezky, ale ani ošklivě. Tentokrát k nám přijela jenom Rád'a, protože Máť'a se musela učit na zkoušky, které byly už v pondělí. Rád'a říkala, že se bude učit o víkendu.

Vyrazily jsme. Póla nevypadala zrovna moc nadšeně. Potvrdilo se to na cestě k vechtrovi. Pólu přepadly nějaký roupy, nebo co. Každou chvíli dala hlavu dolů a jakoby pokrčila přední nohu. Vypadalo to jako zakopnutí, ale bylo to schválně. Někteří koně to dělají. Rád'a nám řekla, jak ji za to máme potrestat. Stisknout holeně, jako při pobízení, ale přitáhnout oštěže. Jely jsme na Šavlici. Chtěly jsme prozkoumat nějakou cestu, odbočující před Šavlicí, ale nikam to nevedlo, nebo se tam nedalo jít. Pak jsme šly zpátky. Cestou tam nás Póla zlobila svým zakopáváním a cestou zpátky zase pořád zrychlovala. V lese jsme si trochu zaklusaly a na louce potom šla Póla dost svižně. No, nějak jsme to přežily.

Doma jsme Pólu obstaraly a pak jsme na ní všechny ještě trochu cvičily. Zkoušely jsme taky dámský sed a jízdu pozadu. No, málem jsme popadaly. Chce to holt trénink. Měly jsme ještě čas, a tak jsme skamarádily Rád'u s Britou. Pak jsme šly Rád'u vyprovodit s Britou na autobus. Docela jsme si pěkně zaběhaly. Aspoň už nebude Brita na Rád'u štěkat.

24.4.1999

Naše 22. vyjížd'ka (aneb Den motoristů)

V sobotu bylo pěkně a tak se jelo na vyjížd'ku. Mně nebylo dobře, a tak jely jen Rád'a, Máť'a a Jít'a. Protože jsem tam nebyla, tak popisuji průběh vyjížd'ky pouze z vyprávění. Radila jsem sice holkám, aby nejezdily daleko, že bude bouřka, ale jako vždy mě neposlechly, bylo totiž pěkné počasí.

Jely jako vždy k vechtrovi, do lesa a na Zastávku. Cestou k vechtrovi se Póluška plašila, asi

se divila, kde jsem, teprve tady jí došlo, že nejdu. Za Zastávkou se holky vydaly na cestu doprava. Dojely k Šavlici, ale místo toho, aby šly až k rybníku, tak odbočily doprava ke kolejím. Betonové kvádry na přejezdu kolejí přešla Póla kupodivu v klidu. Pak si holky prohlížely chaloupku a chtěly se vydat na nějakou cestu doprava. Nakonec si řekly, že by se po ní mohly jít cestou zpět a vydaly se rovně.

Brzy začaly stromy řídnout, holky míjely mýtiny, porostlé hustou trávou. Potkaly posed, který se válel ve strouze, asi na něj lezl nějaký těžký myslivec. Póla se ho trochu bála, ale nakonec se jim podařilo ji přemluvit. Najednou se před nimi rozprostřelo pole a v dáli vesnice. „To sem teda zvídava, kde vyjdeme,“ opakovala pořád Jít'a. A brzy to zjistily. Vesnice, od které je dělilo dlouhé pole, je přece Horní Lukavice! Na kraji lesa bylo mírumilovné zákoutí: lavička, ohniště a pomník sv. Vojtěcha. Póluška se popásala, sedlo holky hodily přes lavičku a odepnuly jí udidlo. Mačkaly se na lavičce a popíjely vodu. Najednou se v dáli na poli objevil stařík s dítětem a řítily se napříč polem, směrem k holkám.

„Doufám, že nám nejde vynadat, že se tu Póla pase,“ řekla Jít'a. „To ne, to se spíš jdou podívat na kobyliku,“ uklidňovala ji Mát'a. Začaly pomalu sedlat, že jako počkají, až přijdou. Ale co to? Holky už byly připraveny k odchodu (čekalo se jen na ty otravy), ale když stařík i dítě přiběhli, místo toho, aby začali Pólušku obdivovat, tak si sedli na lavičku a jako by někoho vyhlíželi. Holek si vůbec nevšimli. Pak ale naše skupinka zjistila něco hrozného. Směrem k holkám se mezi poli, řítí traktor, ve kterém, jak později zjistily se tísní asi 8 (!) lidí. A za ním celé procesí: motorky, kola i pěší.

Holky už začaly zdrhat do lesa, když se přiřítily. Musely Pólu odvést asi 20m od cesty do lesa a tam se jí snažily uklidnit. Moc se jim to nevedlo, protože při pohledu na to procesí padaly smíchy. Když odjela kolona do lesa, vydaly se za nimi, jiná cesta domů nevedla. Celé procesí se plazilo jak hlemejžd', a tak není divu, že holky brzy předehnaly tři chlápky. Měli na úkor Polušky nejapné poznámky a jeden dokonce plácnul Pólu přes zadek, a tak se Póla naštvála, zvedla ocásek a udělala před ně hromádku.

„Odbočíme na nejbližší cestě,“ říkaly si a už se těšily představou, jak se nepohodlného doprovodu zbaví. Ale co se nestalo! Vytoužená cesta byla již v dohledu, když celé procesí zastavilo na rozcestí a pár lidí šlo tu cestu prozkoumat! Holky tedy prošly mezi traktory, motorkami a koly a vydaly se dál. Zaslechly, že ještě na někoho čekají, což se brzy potvrdilo, protože přijel další motorkář. Póla, Rád'a, Mát'a a Jít'a se zděsily. Co když se celá kolona dá do pohybu! V představě, že by měly celou tu hordu v zádech, holky přidaly do kroku. Naštěstí motoristé nesdíleli stejné nadšení pro cestování, a tak dorazily holky ke kolejím (u kterých stála chaloupka) bez nehody. Tam odbočily na cestu doleva (na tu, co na ni koukaly na začátku).

Cesta vedla podél kolejí, ale náhle se začala stáčet doleva od kolejí. „Tímhle směrem se přece na Zastávku nedostaneme!“ Bědovaly holky. Zkusily jít rovně podél kolejí, ale brzy toho nechaly, protože se Póla začala bořit do „bažin“. Musely jít po cestě. Jak se ukázalo, první domněnka nebyla správná. Vynořily se na kraji Zastávky. Když už byly na kraji lesa, začalo poprchávat. Brzy z toho byl lijavec. Za vechtrem se Mát'a rozhodla, že dojede na Póle sama domů. Jít'a a Rád'a šly vesnicí a uličkou mezi zahradami a humny. Přišly jen o chvíli dýl než Mát'a, protože ta jela domů, ale jelo se jí dost blbě a ještě se zdržela u Jiskry.

Já už jsem opozdilce vyhlížela a nutila Rádě a Mátě suché oblečení, ale nic si nevzaly. Jít'a si vzala mikinu, která byla v batůžku a zůstala úplně suchá protože ho měla Mát'a pod mikinou. Za chvilku přestalo pršet a holky se vydaly domů. Tak tohle byla opravdu veselá vyjížďka, nebo aspoň na počtení!

29.4.1999

Naše 23. vyjížďka (aneb tentokrát bez motoristů)

Ve čtvrtek bylo velmi pěkně a my jsme se vypravily na vyjížďku. Holky mi chtěly ukázat trasu, kde minule byly. Tentokrát jsme byly kompletní: Rád'a, Mát'a, Ivča, Jít'a a já. Cestou jsme se

vzájemně fotily.

Jely jsme jako vždy k vechtrovi, do lesa a na Zastávku. Tam jsme se vydaly na cestu kolem zahrad, hned naproti přes silnici. Místy se cesta dost zužovala a Mát'a, která mě vedla se prodírala strouhou. Pak se cesta rozšířila. Naneštěstí bylo všude dost louží, a tak to o moc pohodlnější nebylo. Občas byla přes cestu zarostlá v trávě betonová roura, kterou protékala voda. A právě přes jednu tu rouru se Póle nechtělo. Mát'a to tedy s Pólou a se mnou vzala po okraji, ale Póluše se to stejně nelíbilo, a tak trošku to přeskočila. Naštěstí se Mátě nic nestalo, ani na ní Póla nešlápla.

Cesta byla pořád plná louží. Na jednom úseku byla louže, tedy spíš bažina po celé cestě. Pod vodou byly jen dva úzké pruhy trávy kolem a jeden uprostřed bažiny. Já jsem jela po tom prostředním a Mát'a mě vedla po krajním. Naneštěstí Póle uklouzla noha a jak se snažila rychle se z bažiny dostat, úplně Mát'u smradlavou břechkou pocákala a sama nevypadala o moc líp. Chudákovi Mátě se naštěstí nic nestalo, ale příjemný to určitě nebylo.

Další cesta probíhala bez problémů. Dojely jsme k posedu, kde minule holky pásly a odpočinuly jsme si. Pak jsme se vydaly zpátky. Tentokrát jsme radši šly tou cestou, kterou jely holky minule tam. Bylo to mnohem pohodlnější a brzy jsme bez nesnází dorazily na luka. Tam jsme uviděly Jiskru ve výběhu a já Rád'a a Ivča jsme si ji šly pohladit. Mát'a s Jít'ou jely napřed kolem Bálkajc, po poli a my jsme prolezly výběhem. Jiskru jsme si samozřejmě vyfotily. Doma jsme ještě dofotily film a obstaraly jsme Pólu.

Holky se rozhodly, že půjdou pěšky, a tak jsme je šly vyprovodit. Chtěly jsme s sebou vzít Britu, aby se s ní Mát'a a Ivča seznámily. Brituška ale měla jídlo, tak jsme šly samy. Stavily jsme se rovnou ještě u Jiskry. Rád'a si na ni chtěla zkusit sednout a šlo to úplně v pohodě. Pak sesedla a chtěly jsme zkusit zvednout Jiskrušky nohu, ale to jsme neměly. Jakmile se Rád'a jen dotkla Jiskřiny nohy, Jiskra hlasitě hýkla a asi by Rád'u nakopla, kdyby se nezachránila skokem na ohradu. Všechny jsme se toho lekly. Po chvíli byla Jiskra zase normální a mazlila se s námi.

Pořád jsme nad tím dumaly. Asi to bude tím, že se o Jiskru od malička starala jenom Romča a strejda, a tak není na cizí zvyklá. Ale sednout si na ni může kdokoli. Potom se ještě Mát'a dotkla Jiskřiny nohy a zase se ozvalo hýknutí. Už jsme radši šly, protože jsme viděly někoho přicházet. Vyprovodily jsme holky na kopec a vracely jsme se. Cestou jsme zažily další šok. Odněkud se na nás vyřítíl jakýsi psík a my jsme se ho lekly, až jsme nadskočily. Pak jsme se už bez nesnází dostaly domů.

6.5.1999

Naše 24. vyjížďka (aneb naše 1. vyjížďka bez sedla)

Ve čtvrtek jsme zase vyrážely na vyjížďku. Dva dny předtím nám pan Straka (ultrazvukař) řekl, že je Póla určitě březí. Do Póly jen sáhnul a bylo vše jasné, nahmatal i hlavičku. Trochu horší bylo, že je to asi nějaký drsnák a nechoval se k Pólušce nijak ohleduplně, ale přežila to. Rozhodly jsme se tedy, že pojedeme bez sedla na Zastávku, aby Póla neprožila nějaké šoky, když už je vlastně maminka.

Póle bylo trochu divné, že jedeme bez sedla, ale zase moc neodporovala. Až k vechtrovi proběhlo vše hladce. Když jsme však přešly koleje, začalo „blinkat“ světlo, že jede nákladní vlak. Pólina poskočila, ale naštěstí se nesplašila. Než přešel vlak, pásla se spokojeně na poli. V lese byla Póla krásně hodná. Cesta zpátky proběhla bez větších potíží. Jen u kravína se vynořil náklad'ák a zrovna si „odfrkl“, když nás míjel. Póla zase trochu poskočila, ale pak už bylo vše OK.

Nejhorší byl ten divný pocit sedět na Póle bez sedla. Úplně jsem cítila, jak se mi její břicho vlní pod nohama, jak se hříbě hejbal. Doma jsme si ještě prohlídly fotky, přičemž jsme se dost nasmály a pak holky upalovaly na autobus. Tak tohle byla naše 1. vyjížďka bez sedla.

13.5.1999

Naše 25. vyjížďka (aneb nic zvláštního)

Ve čtvrtek jsme jely na vyjížďku. Nebylo moc hezky, vypadalo to na déšť, tak jsme radši jely se sedlem. Jíťa s námi nejela, protože ochuravěla.

Bez problémů jsme přejely luka a vjely na cestu k vechtrovi. U cesty ale jezdil nějaký bagr a něco tam vyváděl. Obávaly jsme se, aby se Póla nebála. Ale nakonec jsme projely bez nesnází. Takže Póla žádný šok neutrpěla. V lese jsme chtěly jet pro změnu rovně. Ale když jsme dorazily k místu, kudy se odvažely kmeny stromů, když tam káceli, vypadalo to tam, jako by to bylo připravené na stavění silnice. Cesta úplně rozrytá, plná bahna a ani člověk by to pomalu neprošel, co teprve kůň.

Tak jsme jely tradičně na Zastávku a zpátky. Cestou po louce foukal strašný vítr a Poluška dost zlobila. U hřiště to dopadlo dokonce tak, že Ivča sesedla a nasedla tedy Rád'a. Pak už jsme dojely v pořádku domů. Přijely jsme dřív, a tak jsme šly s Póluškou na pastvu. Potom šly holky na autobus.

3.6.1999

Naše 26. vyjížďka (aneb Póla kuje pikle)

Na další vyjížďku jsme se vypravily až o tři týdny později, protože předtím jsme sušily seno. Tentokrát s náma nejela Ivča. Poluška už pěkně ztloustla, ale sedlo jsme jí ještě dopnuly dobře. Holky se divily, že je Póla při sedlání tak hodná, ale to netušily, že kobča už kuje plán.

Jely jsme bez vodítka. Přejely jsme pole a silnici. Jakmile však Póla vkročila na trávu u Bálkojc, tak se vzepjala. To se Rád'a ještě držela, ale hned pak Póla vyhodila a to už bylo na Rád'u moc. Póla pádila a vyhazovala po louce, až se zastavila a začala se pást. Rád'u shodila rovnou do kopřiv, až byla celá popálená. Naštěstí to přežila ve zdraví. Pak jsem tedy běžela pro vodítka a holky mezitím Polušu chytly.

Pak zase nasedla Rád'a. Póla to chtěla ještě zkusit, ale jakmile nacválala, Mát'a ji pomocí provázku zabrzdila. Kobča zjistila, že nemá šanci, tak potom už nezlobila, jenom to ještě občas zkoušela, ale měla to marný. Jenom u Bálkojc, při přechodu na silnici holky Pólu vedly, protože chtěla zase zlobit.

Doma holky Pólu zase vykouपालy a krásně vyčistily. Aby se Póla neválela, rozhodly jsme se, že vyzkoušíme nějaké metody Pata Parelliho, co jsme se dočetly v Jezdectví. Póle to zrovna moc nešlo, ale byla to legrace. Pak holky na Pólušce ještě klusaly. Mimochodem, my jsme si to (já a Jíťa) taky zkusily a málem jsme zbuchly. Pak jsme ještě cvičily a už měly holky nejvyšší čas jít na autobus.

10.6.1999

Naše 27. vyjížďka (aneb březost není překážkou)

Ve čtvrtek jsme zase jely poznávat známá i neznámá místa. Rádi děda říkal, že se na Póle může jezdit pořád i když je březí, ale ne moc dlouho. Tak jsme tedy vyjely normálně se sedlem.

Jakmile jsme přejely luka, zjistily jsme, že cesta ke kolejímu je rozkopaná.. Rozhodly jsme se nejdřív, že pojedeme na Zastávku po polích, jako jsme kdysi už jely, ale nakonec jsme se rozhodly, že zůstaneme na lukách a trochu Pólu proženeme. Měla totiž v sobě dost energie. Já a Ivča jsme šly pro lonž. Když jsme se vrátily, lonžovaly už holky Polušku nejdřív bez jezdce, to se jí moc nechtělo běhat a pak nasedla Rád'a. Chvilu jezdila i zaklusala, pak jezdila Mát'a. Ivču, Jíťu a mě jenom vodily dokolečka, protože samy bychom Pólu na lonži nezvládly.

Pak si ještě sedla Rád'a. Ale asi po dvou kolečkách se Póluška najednou rozcválala a začala blbnout. Rád'a naštěstí nespadla a s Mátinou pomocí kobču uklidnily. Možná, že se splasila z větru, ale je možný, že to udělala Rádě schválně. Pak už tedy Mát'a Rád'u jenom vodila a zamířily jsme k domovu, kde si holky ještě zajezdily v ohrádce a pak šly domů.

Rád'a nám taky řekla, že by se na Póle mělo jezdit každý den trochu, aby se zklidnila. Takže od zítřka budeme jezdit v ohrádce, snad to půjde.

17.-22.6.1999

Nezapomenutelný zážitek (aneb Pacíček!)

Ve čtvrtek 17.6. jsem byla na školním výletě, ale holky stejně na vyjížďku nejely, protože už každým dnem čekala Póla hříbátko. Taťka ji bedlivě hlídal, když byl doma a i ve stodole spal. Póla ale byla na mě hodná a počkala s tím významným dnem, až se vrátím z výletu.

22. června před 20:00 v úterý se začala Póluška hřebít. Přišel na to děda, který šel do stodoly a uslyšel Pólo „zavolání“. Ještě před půl hodinou Pólu taťka kontroloval a nic. Děda hned zavolal taťku, Jíťu a mamču. Já jsem byla nahoře. Na mě pak zavolal taťka. Zrovna jsem psala dopis, když tu se náhle ozval taťkův výkřik: „Háňo!“ Šla jsem se podívat, co se děje. Ale to už jsem viděla, jak všichni běží ven, a tak mi to došlo.

V boxu ležela Póluška. Koukaly z ní přední nožky hříbátka a kousek hlavičky. Póla však vypadala, že nemá dost sil, byla unavená. Já s mamčou jsme běžely zavolat veterináři Šrámkovi. Taťka s dědou zatím Póle pomáhali. Když vylezla celá hlavička, taťka protrhl plodový obal z hříbátka, aby mohlo dýchat. Zdálo se mu totiž, že se dusí. Zatím jsme dotelefonovaly. Šrámek řekl, že přijede, jen co to bude možné a říkal, že i to, že se Póla pokouší vstávat, je OK.

Když jsme dorazily (já a mamča) do boxu, hříbátko už leželo na slámě vedle Pólušky a taťka mu protrhával zbytek obalu kolem tělíčka a zadních nožiček. Pak mu děda zkušeně pročistil tlamičku a nozdry od hlenu a nakonec ho otřeli slámou. Po chvíli se Póluška vzpamatovala a stoupala si a začala olizovat novorozeněátko. Viselo z ní lůžko a taťka s dědou ho museli podvázat, aby si na něj nešlápla.

Hříbátko se pokoušelo vstát. Vůbec mu to nešlo. Jednou se připletlo Pólušce pod zadní nohy a ona ho opatrně překročila, aby mu neublížila. Huhňala na něj a povzbuzovala ho, aby vstalo. Chovala se k němu s mateřskou starostlivou péčí. Do hodiny se podařilo hříbátku vstát, ale dlouho se na vratkých nožkách neudrželo a rozmázlo se na zem. Pak už se udrželo na nohou déle a udělalo pár prvních vratkých kroků. Trochu se ještě motalo.

Pak už instinktivně začalo hledat vemínko. Pořád mu to nešlo. Póla z toho byla taky trochu nervózní. Jakmile se hříbě dotklo hlavou jejích slabin, Póla vyjekla a nastavila nohu ke kopnutí. No, nebyla na to zvyklá. Pak jí taťka trochu oddojil a to už stála klidně při pokusech hříbátka o napití. Ale hříbátko bylo opravdu hloupoučké. Ne a ne se trefit. Konečně asi hodinu a půl po porodu začalo pít (ve 21:20). To bylo KRÁSNÝ! Pak už šlo všechno bez problémů. Akorát když se napilo, přijel veterinář a z Pólušky vyšlo celé lůžko (než odešlo museli ho taťka s Jíťou ještě jednou podvázat).

Pak už jsem šla spát, protože jsem musela zítra do školy. Rozhodovalo se totiž o mém vysvědčení. Ale stejně narození hříbátka byl pro mě asi nejhezčí zážitek, co jsem kdy zažila. Ještě nevíme, jak se bude jmenovat. Je to hřebeček a je celý po mamince. Je tmavý hnědák, má hvězdičku a znaky na nohou. No je prostě nádhernej!

Něco o Pacíkovi

26.6.1999

Ted' už víme, že hříbátko je hřebeček. Jmenuje se Pacifik, což znamená mírumilovný. Toto jméno našla Jíťa v anglicko-českém slovníku. Žádné jméno jsme totiž pro hřebečka nevěděli, a tak jsme hledali ve slovnících. Tohle jméno se nám zalíbilo a malého hřebečka jsme jím (já a Jíťa) pokřtily čtyřlístkem, který mi pro něho dala Barča. Takže je to vlastně Pacifikův křestní čtyřlístek.

Ze začátku se bál. Pak se začal přibližovat a okusovat nás. Ted' se nechá trochu pohladit. Ohlávku zatím nedostal, jen tak zkušebně mu ji Jíťa nasazovala na nos. Moc se mu nelíbila a pořád ji žužlal v puse, jako ostatně všechno. Nejradši a čím dál víc ovšem okusuje nás a maminku. Musíme na něj být holt přísnější, aby byl hodný, až vyroste. Schůdek do výběhu vždy elegantně přeskočí. Taky dělá srandovní škleb: vyplázne jazyk do strany a nechá ho pořád vyplazený.

Výcvik začíná

30.6.1999

V neděli 27.6. Rád'a Pacíkovi poprvé nasadila ohlávku. Bylo to zrovna v ten samý čas, kdy

k nám přijeli pan Veselý s Barčou natáčet hříboše. Povedl se z toho pěkný filmíček, kde je Póluška s Pacifikem převážně v běhu na pastvě a pak unavený Pacouš v boxíku. No abych se vrátila k té ohlávce. Když mu ji Rád'a poprvé nasadila, byla mu moc volná a spadla mu na krk jako obojek. Pak mu ji Rád'a dotáhla, takže mu už moc nepadala. Ale dohodly jsme se, že by potřebovala ještě čelenku, tak uvidíme, jak to dopadne.

Když Veselejš odjely, vzala ještě Rád'a Pólu na lonž a cvičila ji a Pacifika, aby hříboš běhal za kobčou a ne naopak. Napoprvé to šlo docela dost ztuha. V pondělí 28.6. jsme tento výcvik opakovali. Tentokrát jsem Pólu vodila já, protože Rád'a taky nemůže každý den přijet. Jít'a s taťkou seděli na kládě a dívali se. Docela mě překvapilo, že už to šlo mnohem lépe. Póla šla skoro v klidu a Pacík ji následoval.

V úterý 29.6. dostali zabrat. Přijely totiž Rád'a s Mát'ou. Nejdřív Pólu vodily a Pacouš běhal za ní. Pak ji vzaly na lonž na kolečko. Pacoušek to nejdřív nemohl pochopit, proč maminka neběhá rovně, ale za chvíli se přizpůsobil a běhal dokolečka s Póluškou. Pak ho chtěly holky naučit chodit na ohlávce, vodit ho. Ale mrňous se vzpíral a couval místo, aby šel dopředu. Pak šly holky s Pólou ještě do ohrádky a tak se Mátě podařilo Pacíka trochu vodit. Držela ho za nátylník jako za otěže.

Pak jsme se byly podívat na ten film, který mi ten den dala Barča ve škole. Dost jsme se nasmály, hlavně nám. Asi bychom nemohly být filmové hvězdy. Taky jsme Pacouška trénovaly ve zvedání nožiček. Šlo mu to celkem dobře, akorát nás při tom okusoval.

Ve středu měli klid, ať si trochu odpočnou. Ostatně máme rozlučák, tak moc času není. Dneska bylo také vysvědčení. Jít'a má jako vždy samý a já kupodivu taky. Tak ve čtvrtek mají zase přijet holky, uvidíme, jestli se Pacík něčemu novému naučí.

1.7.1999

Naše 29. procházka (aneb tvrděj trénink)

Ve čtvrtek jsme se s Mát'ou, Rád'ou a Ivčou vypravily na první procházku. Přešly jsme výběh a pole za ním, až na konec lesíka. Tam jsme odbočily směrem k rybníku, jako už na naší úplně první nechvalné vyjížďce.

Nepočítaly jsme však s tím, že bude cesta mezi poli tak zarostlá. Všude jen samý oves, pšenice, ječmen, nějaké boby, bodláky a heřmánkovce. Musely jsme se tím vším prodírat. Chvilími nebylo Pacouška ani vidět. Zato Póle se to líbilo. Uškubávala si obilí, jako by nedostala týden nažrat. Bylo to čím dál horší. Vzduch jsme to, ještě než jsme došly k rybníku. Nikde žádná cesta, jen obilí a obilí... Já s Jít'ou jsme šly v kraťasech a měly jsme úplně ošlehané nohy z těch všech obilnin a bodláků. Póle se taky chvilími dopředu moc nechtělo, neustále se sháněla po Pacíkovi. Tak si na ni Mát'a sedla, aby Póla šla. Ani jí to nevadilo, že na ní někdo sedí.

Nechtěly jsme se vracet stejnou cestou, tak jsme šly ještě kousek dál. Narazily jsme na cestu vedoucí k Oplotu. Po chvíli rozmyšlení jsme se po ní vydaly. Chtěly jsme jít někudy kolem silnice z Oplota domů. Ale když jsme došly až k Oplotu, zjistily jsme, že kolem silnice je to všude zarostlé a bylo by to ještě horší. Tak jsme tedy zase odbočily do polí.

Bylo to skoro stejné, jako cesta tam, až na to, že obilí dosahovalo maximální výšky a pomalu byla vidět jen Póliná hlava a krk. Výhodou téhle zpáteční cesty bylo, že nám netrvala tak dlouho, protože byla kratší. Ale aspoň to! Jak jsme se zaradovaly, když jsme se prodraly na zorané pole za Póliným výběhem. Hned se nám šlo lépe. Doma jsme se osvěžily a holky odjely k nim domů. Tak z malého Pacíka bude asi dobrý terénní kůň, po tak drsný zkoušce.

4.7.1999

30. První ježdění po porodu (aneb ježdění s martingalem)

V neděli přijely, asi tak v 18:15, Rád'a s Mát'ou. Chtěly jsme Pólušku po dlouhé době zase osedlat. Pod sedlem nebyla asi tak měsíc a ani před tím jsme na ní rychleji než krokem nejezdily. Mát'a přivezla své vodítko na Solinu, aby ho holky použily jako martingal na Pólušku. Předpokládaly totiž, že bude po dlouhé době odpočinku asi dost zlobit.

Póla se nechala celkem dost dobře naučit i nasedlat. Akorát jí Mát'a málem nedopnula podbřišník, jak je tlustá (Póla, ovšem:-). Pacíka to ani moc neudivilo, co se to s maminkou dělá a byl

celou dobu hodný. Jen si nechtěl nechat nasadit ohlávku a když se to Jítě konečně podařilo, tak si ji zase nenechal utáhnout, takže se mu později svezla na krk jako obojek.

Holky nejdřív Pólu lonžovaly. Moc se jí běhat nechtělo. Pak jí stáhly třmeny, aby se naučila běhat se spuštěnými. Všechno probíhalo hladce. Pak nasedla Mát'a. Chvilí ji Rád'a vodila a pak jezdila Mát'a na lonži. Póla byla jako vyměněná. O nic se nepokoušela a Mát'a si ji pak nemohla vynachválit. S Rád'ou to pak bylo to samé. Obě (Mát'a i Rád'a) si zajezdily dokonce samy kolem ohrady a nemohly se nabažit. Jestli je to tím martingalem, tak ten teda dělá divy.

Já a Jít'a jsme si ještě moc na nic netroufaly a holky nás jenom povodily ve výběhu dokola. Póla už toho asi stejně měla dost, takže táhla domů. I Pacoušek vypadal dost unaveně, tak jsme je zavedly domů. Póla byla docela zpocená, bylo hrozný vedro, tak jsme ji pořádně vyhoubovaly. I Pacouše jsme trochu osvěžily. Pak jsme se šly samy osvěžit a v půl deváté večer vyrazely holky domů. Asi budeme teď jezdit každý den, jestli to bude možné, protože tak by byla Póluška hodná, jako když jsme si ji koupili. Tak snad půjde všechno dobře.

Další novinky z Pacíkova života

23.7.1999

Včera byl Pacíčkovi už měsíc, tak jsem se rozhodla, že napíši, co se za ten měsíc přihodilo. Nejdříve něco o jeho vzhledu. Za měsíc dosáhl Pacifik KVP 120cm a KVH asi 105 cm. Váží tedy asi 84 kg. Také zbarvení se mu začíná pomalu měnit. Nejdříve vypadal, že bude tmavý hnědák, jako Póla, ale teď začíná být čím dál víc světlejší. Dokonce mu šediví ocas! Nakonec z něj bude šiml. No, zatím se necháme překvapit.

V chování se hřebeček také změnil. Po pár lekcích se odnaučil kopat, doufáme, že nadobro. Kouše sice pořád, ale už to není tak hrozný. A abych napsala taky nějaké klady. Pacík už celkem pěkně podává nohy a nechá si vyčistit kopýtka a poklepat na ně. Celý se taky nechá vyčistit. Už si nechá o maličko snadněji nasadit ohlávku. Už mu vyrostla hlava, takže může nosit novou nylonovou ohlávku, kterou mu rodiče koupili v Plzni. Když má náladu, nechá se i trochu povodit a už sebou tolik neškube, když ho někdo drží.

Ve žraní začíná dohánět Pólu. Žere trávu, seno, oves, Póly směsku, rozdrobený cukr, plátky mrkve a jablek. Sice mu to žraní ještě moc nejde, ale snaží se. Jinak někdy je i celkem hodný, takže se s ním můžeme i pomazlit.

Výcvik pokračuje

26.8.1999

22. srpna jsme slavili Pacíčkovy dva měsíce. Za uplynulý měsíc se mnohé změnilo. 25.července už byl Pacík na své první opravdové vyjíždce v lese. Poslušně capkal za Poluškou. Na silnici jsme naštěstí žádné auto nepotkali a všechno proběhlo v pohodě. I koleje u vechtra přešel, jen mu zapadla zadní nožička do díry.

Teď má asi 119 cm v kohoutku, už to není ta vyzáblá kostřička jako když se narodil. Nabývá na síle a mohutnosti. Pomalu se z něj rýsuje pravý hřebec. Se zbarvením nás zase popletl. Okolo očí, nosu a uší se mu totiž srst změnila na tmavou hnědou, tak asi přece jenom bude tmavý hnědák.

No, chování. Kopat už snad nebude, ale o to víc se pořád snaží Pólu připouštět. Pořád kouše, ale dává si pozor, aby nějakou neschytal. Nohy sice podává, ale hodně sebou hází a škube. To ho taky musíme odnaučit. Ohlávku si nechá nasadit v pohodě, dokonce mu hlava narostla natolik, že jsme mu ji povolili. Vodit se nechá i když má někdy tendence se vzpínat. Taky ho začínáme učit na lonži a aby reagoval na hlasové povely(krok, klus). Žere snad už úplně všechno. Dokonce okusuje i ohradu. Když má náladu, tak se mazlí, ale radši si s náma hraje na honěnou nebo tak něco.

Zítřka chceme Pólu s Pacínem zavést do Oplota k jedné kobyle, aby hříboš poznal jiné koně. Kupce jsme zatím nesháněli, ale taťka se chystá zavolat do Písku, jestli by ho nechtěli. Třeba by z něj byl dobrý plemeník nebo aspoň skokan. Skáče opravdu dobře, taky pěkně běhá. Ale řekla bych, že mu to skákání jde líp, než běhání na rychlost. No uvidíme, co z něj vyroste.

Co je u nás nového?

30.10.1999

Asi před týdnem oslavil Pacíček 4 měsíce svého života. Už začíná užívat rozum a trochu zmoudřel. Pólušku už ani nepřipouští, ale zato ji kouše a občas se na sebe vzájemně vzpínají, naučil

se už i hrabat nožkama ve vzduchu. Ted' už má větší zuby, takže kousání dost bolí. Babča i Jíť'a už od něj mají pěknou modřinu. Jinak se dá celkem dobře cvičit, je dost učenlivý, jen kdyby tolik nekousal.

Pacíček je zřejmě značkový sportovec, protože má na hlavě hvězdičku ve tvaru značky Nike. Kupce jsme ještě nesehnali, první odčervení proběhlo celkem dobře, ale moc mu to nechutnalo.

6.11.1999

31.10. jsme chtěly (já, Jíť'a a Rád'a) jít s Pólou a Pácou na procházku. Chtěly jsme jít tou úzkou uličkou mezi zahradami, kudy jsme dřív s Pólou občas chodívaly. No ale Pacouš hrozně zlobil, vzpínal se na Rád'u, která ho vedla, tak ho pustila, že pude sám. Ale on nedával pozor a když už byla Póla v uličce, nevšim si toho a začal vyvádět. Strašně hlasitě řehťal a blbnul. Póla začala taky řehťat, tak ji Rád'a pustila a ona se v té úzké uličce otočila, prohnula přitom plot a řítla se za Pácou. Pak spolu tryskem upalovali domů.

Když jsme je dohnaly a zkontrolovaly, jestli nemá Póla po sobě šrámy, vzaly jsme je jenom na tu louku, kde jsme taky občas jezdily. Rád'a chtěla Pacíka prohnat, ale na lonži nechtěl, a tak běhala s Pólou a Páca za nimi. Pak jsme toho už nechaly a šly jsme domů. Jenže Pacík měl blbou náladu a strašně se na nás vzpínal. Tak ho Rád'a vždycky majzla bičem a pak se schovala za strom, jinak by neměla šanci.

Pak už se celkem zklidnil. Ted' už se vzpíná i na taťku, což nikdy nedělal, ale ten ho ještě zvládá. Ale na volném prostranství proti němu nemá nikdo šanci. Už by potřeboval mezi ostatní hříbata.

3.11. byl Pacík poprvý strouhanej. Ze začátku to bylo dost rodeo. Jeden ho držel za přední a druhý zároveň za protější zadní, ale stejně sebou cukal. Pak se napil a šlo to o něco líp. Při strouhání druhý přední sebou Páca normálně praštil o zem a pročísnul kovářovi žebra. Měli z toho děsnou srandu, že tohle ještě nezažili. Při zadních sebou Pacík cukal a pochodoval a taky sebou chtěl praštit, ale už se mu to nepodařilo. Nakonec ho teda dostrouhali. Pacík byl z toho tak vytřeštěnej, že ani nekousal a byl celý večer trochu zaraženej. No, asi nebude mít kováře rád.

Po tomhle šoku následovaly v rychlém sledu ještě dva. 8.11. přišel veterinář Šrámek Pacifika naočkovat proti tetanu. V tu samou dobu byl u nás i řezník Havlíček, který nám zrovna zabíjel berana. Všechno by bylo OK, kdyby se nestala zásadní chyba. Veterinář totiž do boxu nečekaně vrazil v domnění, že koně překvapí a rychle je naočkuje. Ale koníci se lekli a tak začal hon. Já jsem držela Pólu a taťka chytil Pácu za ohlávku. Ten sebou mlel a házel a strašně se bál, protože se na něj vrhli i Havlíček s dědou a veterinář se mu snažil vrazit injekci. Povedlo se mu to asi až na čtvrtý pokus, přičemž mu jednou spadla stříkačka do slámy, ale naštěstí ji našel a Pacík zatím málem zašlapal taťku do země. Pak se nás Pacík strašně bál a pár dní si nechtěl nechat nasadit ohlávku.

Pak 15.11. přijel pan Měchura, aby Pacíkovi vypálil číslo. No to byla hned jiná. Měchura ho nejdřív uklidnil, pohladil ho a promluvil na něj. Zapsal si jeho znaky a hrozně ho chválil a chválil i naše prostředí pro koníky. Pak si ve žhavém dusíku nažhavlil to železo a vypálil Pacíkovi číslo 25/405. Chudák malej se trochu bál a asi ho to bolelo, ale byl klidnej a vydržel to. Pak jsme mu to večer namazali indulonou.

Po těchhle šocích začal být Pacíček nějaký hodnej. Zato Póla ted' víc zlobí.

Póla shazuje

27.12.1999

Dneska bylo konečně po několika dnech celkem přijatelné počasí. Už tolik nefoukal vítr a povrch už neklouzal, protože všechno roztálo, ale stejně byla zima z větru. Taky koně byli konečně po celém dni a dvou nocích, strávených ve stáji, venku. Pěkně se proskotačili.

Ve 14:00 přišly Radka s Dášou (která je z Přeštic a jezdila do Dobřan). Rád'a jezdila a Dáša ji trénovala, dávala jí povely a opravovala chyby. Poluška dneska byla už lépe ovladatelná než minule, co u nás Rád'a s Dášou byly. To jí skoro celou dobu lonžovaly. Tentokrát jezdila Rád'a sama. Póla táhla domů víc než jindy.

Celé ježdění však Rád'a zvládala. Až ke konci chtěla zacválat, ale co se nestalo. Póla se naštvála, že jí Rád'a nechce pustit domů a začla blbnout. Rádě vypadla noha ze třmenu. Jakmile Póla cítila volný třmen(což nesnáší), začala vyhazovat a dělat hrby, až Rád'a dost ošklivě spadla. Měla trochu naražený zuby a kousla se do rtu. Jinak se jí našťestí nic nestalo, ale hrozně dlouho se sbírala ze země, asi to dost bolelo. Chudinka Rád'a.

Dáša potom ještě Pólu za trest proháněla na lonži. Pak si na ni na lonži ještě na chvíli sedla Jít'a a šlo se domů. Tak tohle Pólušce asi Rád'a s Dášou hned tak neodpustí. A Pacoušek je v poslední době docela hodnej. Už se ho ani nebojím. Zrovna teď, když už ho za chvíli odvezem ...

Odstav

2.1.2000

Pacíčkovi je dnes už přes půl roku a je už odstavený. Jeho odstav začal přibližně 22.12., kdy bylo Pácovi 6 měsíců. Nejdříve jsme ho na chvíli odváděli od Póly, ale jinak byli spolu. Odstavovali jsme ho taky při ježdění, aby nás nezlobil. Od čtvrtka 30.12. začal odstav naostro. Pacoušek byl celý den od mámy, jen dostával v určitých intervalech napít a přes noc byli spolu. V pátek byli od sebe i přes noc. To dostal Pacík asi 3-4 krát napít. Přes noc byl Pacouš doma v boxíku a Póla ve výběhu. V sobotu dostal Pacík napít jen asi jednou a v neděli vůbec.

V neděli 2.1., čili dnes, odjede Pacík do Hlohové u Staňkova, kde bude ustájen, než o něj někdo projeví zájem. Ve čtvrtek jsme se byli v Hlohové podívat. Mají tam asi 10 koní, z toho 5 pronajmutých. Všichni jsou to sportáči. Pak tam mají 2 ročky a nějaká odstávčata klisničky (asi 3) a hřebečky (4 nebo 5). Stáj mají pěknou a koně vypadají spokojeně. Dobře se o ně starají. Hřebečci byli zrovna ve svém živlu a prali se spolu ve svém společném boxu. Zato klisničky (taky ve společném boxu) se s náma mazlily. Ročky byly taky spolu ve větším boxu a taky moc přítulné. Dospělí koně byli zvlášť v boxech, jen dva pronajatí byli přivázáni na stáních. Působilo to tam dobrým dojmem, tak snad tam bude Pacík rád a začlení se do kolektivu.

Včera v sobotu 1.1. 2000 k nám přišly holky jezdit. Póla byla velice hodná a pěkně běhala ani Rád'a nepotřebovala bič. Póla teď od čtvrtka nedostává oves, až do čtvrtka 6.1. a je klidnější. Jenom se jí ještě pořád nalévá vemínko, ale už ne tolik.

Na Pacíkovi je vidět, že už se v něm rodí pudy. Pořád si na nás dovoluje, ale občas je to o něco horší. Používá víc násilí, ale jsou chvíle, kdy se nechá podrbat a pomazlit. Bude tu bez něj sice klid, ale zároveň trochu smutno, než si zvykne a to hlavně Póluška. Pacík snášel odstav dobře, vždycky si zalezl do boxu a spokojeně se natáhl a chroupal v leže seno. Póla je z toho trochu nervózní, a když ho nevidí, tak ho začne volat a běhá podél ohrady. Je to podobné, jako když jsme ji přivezli a ona hledala svoje koňské kamarády. Snad se z toho brzy dostane a bude s námi spokojená.

Převoz

Tak teď už je Pacíček v Hlohové. V půl druhé pro něj přijeli. K přepravníku došel Pacík dobře. Dovnitř se mu moc nechtělo a museli jsme ho tam dotlačit. Pak ho Jít'a v přepravníku uvázala a já jsem tam vlezla taky, protože Rád'a nemohla jet, tak jsem jela s Jít'ou já. Ze začátku se Pacouš dost bál, kulil očka a zařehtal. My jsme z toho byly taky docela zblblý. Hrozně to tam drncalo a byl tam strašnej rachot. Občas to s náma docela házelo. Pořád jsme Pacíka uklidňovaly a ten se chudák potil, až se z něj kouřilo.

Cestu jsme jakž takž přežily a Pacík taky. Až na to, že asi 10 minut před cílem udělal hrozně smradlavou hromádku. Z přepravníku vyšel Páca dobře. Do stáje se mu napřed moc nechtělo, tak jsme ho tam museli trochu dostrkat, ale když viděl vevnitř tolik koní, tak už šel líp. Vesele na ně zařehtal a prohlížel si je. Do většího boxu pro odstávčata vešel už pěkně. Hned si to tam začal očichávat. Viditelně se mu tam zalíbilo. Pak přivedli do vedlejšího boxu ty ročky a Pacík se s nima přes dveře začal vesele kamarádit. V boxu bude s 2ma klisničkama a jedním hřebečkem, takže na něj taky jedna klisnička zbude. Paní Beranová říkala, že když tam přijdou (hřibata byla ve výběhu), tak ho budou považovat za vůdce a nebudou ho odstrkovat. Tak doufejme, že se tam Pacík bude mít dobře a nebude zlobit.

Póla je docela v klidu, jenom se občas po Pácovi shání a řehtá. Ale myslím, že bude dobrá. Tak takhle dopadla výchova a odstav našeho prvního hříbátka. Příště už budeme zkušenější a nebudeme dělat tolik chyb.

Poluščiny vlastnosti

20. a 29.1.2000

Už jsou to skoro tři týdny, co je Pacík pryč. Póla se už úplně zklidnila a je moc milá a přítulná. Na ježdění sice moc ne, ale to se spraví. Dokonce pochytila některé Pacíkovo vlastnosti. Vypadá jako hříbátko. Je čilá, má radost z pohybu, ráda nás škádlí a hrabe se v hromádkách. Jednou se jí chtělo běhat a taťka byl zrovna ve výběhu, tak se rozhodla, že ho prožene. Taťka se před ní musel schovat na ohradu, protože Poluščiny hrátky byly docela zuřivé.

Pacoušek už je taky v klidu. Docela se už začlenil do kolektivu, je hodňoučkej a učenlivej, jak o něm říkají. A hlavně se tam má dobře. Kupce zatím nemáme, ale chceme ho tam ještě nechat. Tak doufejme, že se i Póla v ježdění zlepší a bude hodňoučká.

Poluščiny vlastnosti podle časopisu Hobby Horse: Takže podle profilu hlavy je trochu srandista, je docela citlivá a inteligentní. Nemá ráda dotahování podbřišníku a trochu se bojí pohybu zezadu. A pravděpodobně je docela učenlivá a dobrý trenér s ní hodně dokáže.

12.2.2000

Naše 42. vyjížd'ka (aneb Póla se dostává do formy)

V pátek 11.2.2000 jsme trénovaly Pólušku na jízdárně, podle nepsaného rozpisu, kdy jsme v pátek na jízdárně a v sobotu na vyjížd'ce. Přišla Rád'a s Arinkou a začala Pólu trénovat. Připravily jsme jí těžší kavalety než minule. Póla byla docela nabitá a ze začátku nechtěla Rád'u moc poslouchat, ale hned si to rozmyslela a běhala krásně. Když jí vyšel krok, tak překonávala kavalety vysokým klusem s ocasem nahoře. Tahle práce jí vyloženě bavila.

Když s ní Rád'a jednou u ohrady nacválala, vylítli z křoví za ohradou ptáci a Póla se splašila. Řítla se cvalem kolem lesíka dolů. Rádě vypadla noha ze třmenu, ale statečně se držela a snažila se Póluš zabrzdit. Nakonec se dole na krátké stěně zastavila a Rád'a došla zase nahoru k nám. Pak se zase Póluška s Rád'ou málem natáhla. V klusu uklouzla a upadla úplně na přední kolena a políbila Matičku Zemi. Rád'a Póle málem přelítla přes hlavu, přičemž políbila Matičku Pólu na nátylník. Obě ale situaci rychle vyrovnały. Pak už bylo ježdění v pohodě a jezdila jsem i já a Jít'a.

V sobotu jsme vyrazily já, Jít'a a Rád'a na vyjížd'ku. My jsme pomohly Rádě s Póluškou přes silnici a kousek jsme s ní šly po lukách k Jiskřinu výběhu. Tam jsme se zastavily a Rád'a jela sama dál. Měla namířeno tentokrát na kaolinku až za Šavlici. My jsme se vrátily domů a pak jsme vyrazily Rádě s Póluškou naproti.

Póle se prý ze začátku moc běhat nechtělo, přece jenom se na ní projevil páteční výcvik. Potom ale přišla běhání na chuť a už jí musela Rád'a i brzdit. Cesta probíhala v pohodě, jenom se Póla bála nějaký babky a veliké rodiny, kterou obloukem obešla. Pak se ještě docela bála dokonce i louží. Ale Rád'a i Póluška byly celkově s vyjížd'kou spokojené.

U lesa jsme ještě jezdily my-já a Jít'a- zatímco Rád'a svačila. Póluška byla kupodivu ještě dost živá. To by člověk neřek, kolik je v ní vytrvalosti. Rádě se na vyjížd'ce sice zpotila, ale pod náma hned oschla a běhala vesele dál. Od lesa domů šla odpočinkovým krokem a doma dostala zaslouženou odměnu. Pak se i Rád'a vypravila domů.

17.2.2000

Naše 43. vyjížd'ka

Ve čtvrtek se Rád'a vypravila sama s Póluškou na vyjížd'ku. Já s Jít'ou jsme byly ještě ve škole, tak jsme nemohly jít s ní. Póluška prý docela zlobila. Byla hodně čilá, chtělo se jí běhat a všeho se lekala. Hlavně se lekla nějaké kárky. V lese cestou na Šavlici chtěla Póluška pořád odbočovat na postranní uličky a upalovat po nich. Cestou zpátky je postihla v lese u Zastávky

dokonce sněhová vichřice. No nic příjemnýho.

V pátek jsme jezdily na jízdárně. Rád'a zase jezdila kavalety, a tak různě, ale tentokrát Pólušku moc neutahala, aby jí zbyla ještě nějaká energie na nás. Vůbec necválala, protože to moc klouzalo, ale za to asi 25 minut klusala a ani se neunavila. Pak jsme jezdily my (já s Jít'ou) a Póluška byla úplný zlatíčko, krásně poslouchala a bavilo jí to.

19.2.2000

Naše 44. vyjížd'ka

V sobotu jsme se zase vydaly na vyjížd'ku, tentokrát všechny tři. Rád'a jela zase sama napřed a já s Jít'ou jsme jí šly pak pomalu naproti. Rád'a tentokrát poprvé přejela koleje na Póle, předtím jí vždycky radši převedla. Cestou k Šavlici se Póluška zase trochu lekala, ale nebylo to tak zlý. Rád'a se rozhodla, že pojede do Dnešic. V lese cestou to však hodně klouzalo, tak Rád'a sesedla a Pólu vedla. Ale uklouzla jí noha a kobču pustila. Ta se radostně rozběhla po cestě dál ven z lesa. Rád'a se ji snažila dohonit, ale nedařilo se jí to. Póluška z toho měla strašnou radost a vesele Rádě utíkala. Pak se však zarazila, protože to tam nepoznala a už si nebyla tak jistá. Nakonec se tedy rozhodla a vydala se k Rádě, která ji pak bez problémů chytila a nasedla.

U Dnešic je nějaký kopec a Póluška si ho mermomocí chtěla vyběhnout. Tak jí Rád'a pobídla do cvalu a Póluška ho lehce vyběhla, pak jely zpátky. U Šavlice chtěla Rád'a převést Pólu přes hráz, o co jsme se už jednou neslavně pokusily. Kupodivu přešla Póla i tu strouhu docela dobře po přemlouvání. Teď už zbývalo jenom vyběhnout nahoru a byly by na cestě nad hrází. Rád'a se ale rozhodla, že to nechá na příště a vezme si s sebou lonž, aby se jí Póla zase nevytrhla.

Cestou k Zastávce a ke kraji lesa, kde už jsme čekaly my, musela Rád'a Pólušku dost držet, jak se jí chtělo běhat. Přes Zastávku na ní taky jela a nesesedala. Přitom kolem projelo auto a Póla byla klidná. Když Rád'a dojela na kraj lesa k nám, ihned řekla, že budeme radši jezdit na lonži, když je tak živá. Začalo ale docela dost pršet a foukal vítr, tak jsme radši šly domů. Když jsme byly na lukách, trochu to polevilo, tak nás Rád'a lonžovala. Póla byla hodná, ale moc už se jí to kvůli počasí nelíbilo. Jinak vyjížd'ka se jí líbila, měla hubu celou od pěny a ocas nahoře.

Pozn.: Od téhle vyjížd'ky byla Rád'a ještě několikrát sama. Rozhodla jsem se, že o těch vyjížd'kách, kde byla sama a nestalo se nic zvláštního, psát nebudu. Rád'a teď Pólu dobře zvládá a většina vyjížděk probíhá bez zvláštních příhod.

16.3.2000

Naše 45. vyjížd'ka (aneb tvrdý konec)

Ve čtvrtek jsme se vypravily já a Rád'a na vyjížd'ku. Jít'a nejela, protože byla ve škole a my jsme měly prázdniny. Rád'a chtěla ject až do Dobřan a taky byla pevně přesvědčená, že většinu vyjížd'ky budu jezdit já a ona půjde pěšky. Taky jsme to tak udělaly. Den předtím byla Rád'a taky na vyjížd'ce, a tak měla mít Póla takovou spíš krokovou odpočinkovou vyjížd'ku. Jely jsme normálně k vechtrovi a do lesa. Tam jsem už jezdila sama (k lesu mě Rád'a radši vedla, protože docela foukal vítr a to se Póle nelíbilo).

Na jedné lesní cestičce si Rád'a, a po ní trochu i já, zaklusala. Pak jsme jely na Zastávku, směrem k Šavlici a ke kaolince. U kaolinky jsme potkaly nějaké auto Pražáků a v něm dva lidi, který dělali to, co se obvykle objevuje v románech. Póla se sice toho auta nebála, ale ty lidi se nějak pohnuli a Póluška se trochu lekla, ale dala se ubrzdít. Pak jsme došly až ke kaolince. Rozhodly jsme se nakonec, že ty Dobřany necháme na jindy, a tak jsme se obrátily a jely zpátky.

Minuly jsme zase ty Pražáky, ale tentokrát se jich Póla nelekla. Nejely jsme rovnou domů, ale za Šavlicí jsme odbočily ke trati, ke sv. Vojtěchovi. Tam jsme Póle sundaly sedlo a udidlo a nechaly jsme jí napást. My jsme se taky najedly. Mě už pěkně bolely nohy. Přece jenom jsem tak dlouho ještě nikdy nejela. Po půlhodině jsme se sebraly, nasedlaly, nauzdily a vyrazily jsme zpátky.

U zastávky jsme zastavily na louce, protože tam byla pěkná úzká, ale hluboká strouha. Rád'a chtěla, aby ji Póluška přeskočila. Jenže kobča byla zřejmě jiného názoru, a tak po několika marných pokusech jsme to vzdaly. V lese za Zastávkou si Rád'a Pólu vzala a rozhodla se ji trochu prohejbat.

My jsme na ní s Arinkou čekaly na kraji lesa, což se Arině moc nelíbilo, že nemohla být s paničkou. Póluška se zato pěkně rozhýbala. Pak jsem nasedla já a jely jsme domů.

Když jsme vyjely z lesa, uviděly jsme, že ke kolejm jede traktor s hnojem. Naneštěstí se příšerně loudal a my jsme ho doháněly. Když konečně vyklopil hnůj (to už jsme byly na louce hned za tratí), tak při zpáteční cestě před vechtrem zastavil, vylezl z traktoru a něco tam venku kutil. Rád'a říkala, že si přece musí na cestu načít pivo. Trvalo mu to neskutečně dlouho. Pak nastoupil a najednou se rozjel šílenou rychlostí ke kravínu, takže už nehrozilo, že ho doženeme.

Když jsme ale přejely kousek za trať, smích nás přešel. Rád'a totiž uklouzla na blátě a prudce máchla rukou. Póla se splašila a nedala na mě, že by se měla zastavit, takže jsem samozřejmě spadla a to dost tvrdě na nějaký šutr. A Póluška? Ta si vesele upalovala směrem k vesnici. Nemělo smysl ji honit. Já jsem byla ráda, že se můžu aspoň trochu hejbat (pozdějc jsem zjistila, že mam hnusně odřenej zadek a koleno). Póla se pak zastavila u cestičky na louku a koukala na nás. Už jsme myslely, že na nás počká, ale to jsme se pletly. Póluška se radostně rozběhla rovnou do vsi, místo toho, aby běžela po louce. Rád'a mi vrazila lonž a s Arinkou se rozběhly za Pólou. Já jsem se za nimi belhala o poznání pomaleji.

Na kraji vsi potkala Rád'a nějaké dělníky a ti jí řekli, že běžela doprava, čili směrem domů. U kapličky jsme se rozdělily a Rád'a běžela po silnici domů a já jsem se vydala uličkou kolem kapličky, kudy jsme dřív chodívaly. Hned na kraji mi bylo jasné, že Póla běžela tudy. Zřejmě si chtěla zavzpomínat na staré časy. Prošla jsem celou uličkou za humna. Pólu jsem ale nikde neviděla. Vtom se ale najednou vyřítila od sousedů a když viděla, že jsou dřevěná vrátka domů pořád zavřená, vběhla zpátky k sousedům a pak se řítila dál nahoru kolem ohrady.

To už přiběhla Rád'a s Jít'ou (co přišla ze školy) a otevřely jí vrátka. Póla se už ale nemínila vrátit a šla pořád nahoru. Když dorazila až na konec ohrady, šla se k lesíku podívat, jestli je ohrada otevřená. Když zjistila, že ne, začala se tam popásat. Jít'a se rozhodla, že pro ní doběhne, což se taky stalo. Póla se naštěstí nechala chytit a dovést domů. Já jsem zatím obhlídla škody u sousedů. Póla jim to tam značně rozryla, ale co naplat. Za chvíli ji Jít'a přivedla a společně s Rád'ou ji v boxu vyvíchovaly. Byla dost zpocená z toho běhu. Pak už byl konečně klid. Tak to byla, aspoň pro mě zatím nejtvrďší vyjížd'ka s dlouhotrvajícími následky.

16.4.2000

Naše 46. vyjížd'ka (aneb koně!!)

V neděli bylo krásné počasí. Sice bylo dost horko, ale sem tam pofukoval vlažný větřík. Chtěly jsme jet s Pólou do Třebýcinky, kde se měla setkat s mými spolužačkami Maruškou a Ivčou a s Marušky koňma Robym a Denym. Chtěly jsme totiž 14 dní na to jet s Pólou do Čestína na čarodějnice, kde by bylo plno jiných koní, tak aby si zvykla.

Vyrazily jsme v 8 hodin ráno. Rád'a jela na Polušce zadem po poli do Přeštic a my (já a Jít'a) jsme frčely po silnici na kolech. S Rád'ou jsme se setkaly na mostě u Lužan. Póla přešla státočku u benzínky v pohodě. Horší to bylo potom, protože byla strašně nabitá a Rád'a ji musela vést, aby ji udržela. Takhle ji vedla po louce až do Nezdic, zatímco my jsme jely dál, po silnici vedle louky. Za Nezdicema si Rád'a konečně sedla, protože se Póla už zklidnila. Zato my jsme kola spíš tlačily, protože to bylo hrozně do kopce. Když už to bylo zase z kopce, musely jsme brzdit, aby nám Rád'a stačila, když šla krokem. Ve Stropčicích jsme procházely nějakou úzkou uličkou kolem auta a ačkoli se Póla nebála, málem mu urazila zrcátko, protože tam stěží prošla.

Až na to, že jsme musely s kolama překonávat rozježděnou lesní cestu, což nebylo nic pro cyklisty, tak jsme s menšími či většími obtížemi dorazily na louku u Třebýcinky. Ještě u Kaliště jsme potkaly 2 kozy. Pólušku ti tvorové velice zaujali a chtěla se za nima pustit, takže měla Rád'a co dělat, aby ji udržela. Na louce u Třebýcinky jsme se uložily k odpočinku. Sundaly jsme Póle sedlo a udidlo a všechno to tam poskládaly. Byly jsme schované za pár keři, takže jsme tam měli z jedné strany takové zákoutí. Bylo teprve 11 hodin a my jsme byly s holkama domluvené až před jednou. Nějak jsme neodhadly své síly. Ale aspoň jsme si mohly odpočnout. Dole pod náma na kraji vesnice byl kravín a pořád tam jezdil traktor sem a tam s hnojem i bez. Asi neměl co dělat.

Pak tam k nám zamířil nějaký člověk. A já, už nám jde vynadat, že se tam paseme na jeho louce. Naštěstí to jeho louka nebyla. Jenom si šel zkontrolovat, jestli to tam nechceme podpálit. Po nějaké chvíli se Póla už nechtěla pást a i když nic od rána nejedla, nejradši by pokračovala v cestě. Pak si ještě šlápla na otěž a přetrhla ji. Naštěstí jsme ji rychle zachytily, aby neutekla. Když jsme se pokoušely otěže svázat, byla pěkně nervózní a taky šlápla Rádě na nožku. Když se nám to podařilo, tak jsme tam chtěly ještě do 12ti počkat. Pak tam začalo jezdit nějak víc aut a Póla se pořád něčeho lekala. Pak už to s ní bylo k nevydržení, tak jsme se jí pokoušely dát udidlo do huby a připnout ho, což se nám po dlouhém zápolení podařilo. Sedláni bylo horší. To jsme jí musely s Jítou držet každá za jednu otěž a Rádě se pokoušela nasedat.

Vzaly jsme věci a sešly do vsi. Bylo něco po dvanáctý. Holky tam akorát přijížděly. Zaradovaly jsme se a dovedly Pólu k nim. Koníci se vzájemně očuchávali a Póla byla kupodivu hrozně přátelská. Hlavně s Robíkem si padli do oka. Pak jsme šli k nějakým Marušky známým, kteří nám měli dát vodu pro koně. Ale ani jeden kůň se nenapil, asi byli vystresovaní. Pak jsme jeli pomalu zpátky. Holky nás kousek doprovodily k tomu kravínu a tam sesedly, aby se napily. Ale Maruška neměla sedlo. Tak musela kousek popojít, aby našla vyvýšené místo. Už z tohohle, že se Roby kousek vzdálil, se Póla málem zbláznila. Byla nervózní a potila se. Pak jely holky ještě kousek s náma a to šla hezky za koníkama. Ještě než se holky odpojily, přirítily se rodiče na kolech, že se na nás přijeli podívat. To se koníkům moc nelíbilo.

Pak jsme jely ještě kousek dál. A přišel kritický okamžik, kdy se od nás holky odpojily a my šly rovně dál. Když si to Póla uvědomila, začala hrozně blbnout. Běhala kolem Rádi, smýkala tam s ní a hrozně řehtala. Holky prý taky měly co dělat, aby svoje koníky udržely. Ti taky vytrvale řehtali. Rádě naštěstí Polušu udržela, ale uklidnila se až u Kaliště. Pak konečně mohla Rádě nasednout. Cesta zpátky byla už skoro pořád z kopce, tak jsme byly brzo doma. Jenom jsme se ještě stavily v Lužanech u Rádi babičky, kde jí Poluška mírně zdevastovala zahrádku. Horší bylo přecházení státovky. My jsme zůstaly na druhé straně a Rádě Pólu převáděla. Ta ale uprostřed silnice zastavila! Naštěstí jeli zrovna nějaký ohleduplný řidiči, co zastavovali. Už tam byla pěkná fronta. Musela jsem přejít a Pólu popostrčit, pak konečně šla.

Jinak jsme se domů dostaly už v klidu. Akorát Rádě měla všude po sobě bodláky a smetí, protože jí Poluša protáhla křovím. Doma jsme se unaveně poskládaly do boxíku a pak jsme vyvedly Pólu ven. Ta se ještě radostně proskočila a to měla v nohách 30! km. My jsme byly rády, že jsme si mohly doma odpočinout.

29.4.2000

Naše 47. vyjížďka (aneb když Póla zradí...)

V sobotu jsme chtěly vyrazit na výpravu do Čestína. Je to dost daleko, takže jsme chtěly jet napřed do Štěpánovic k Marušce, kde by si Póla odpočila přes noc. V neděli jsme chtěly i s Maruškou a Ivčou a jejich koníkama dojet do Čestína na čarodějnice. A v pondělí domů. Ale Póla nás pěkně zklamala. Už jsme byly na Poli u Skočic. Tam to ale začalo dost foukat. Rádě už Pólu nemohla udržet. Předtím to docela šlo, i když ten vítr je fakt hrozný. Tak jsme se holt vrátily.

Doma jsme přemýšlely, co uděláme. Měly jsme totiž v půl jedny zase sraz s holkama v Třebýncině. Tatka nás tam tedy dovezl autem. Maruška ani Ivča z toho taky nadšený nebyly. Ale co se dalo dělat. Domluvily jsme se, že tam (do Čestína) zajedeme s rodičema v neděli autem a pak aspoň ve Štěpánovicích přespíme a pojedeme na kolech domů. Rádě to bylo hodně líto. Měla s tím dost práce, aby si vyrobila čarodějnický oblek a taky vyrobili s jejím tatškou Póle krásnou novou dečku.

V neděli jsme tedy vzaly zavazadla a s rodičema vyrazili do Čestína. Celá akce se skládala ze dvou částí. Napřed jeli čarodějnickí koně a jejich jezdci - čarodějnice na 2 hodinovou vyjížďku. Potom se jela taková jízda zručnosti. Každý musel prejet přes různé překážky. Byly tam kavalety, přenos břemene, otočení ve čtverci, překážka, couvání mezi praporky, průchod pod brankou, mezi praporky. Někteří to zvládli opravdu dobře. Třeba Mátě na Markýzovi, těm to šlo. Ivča jela s Denym, ale byl hrozně nervózní bez Robíka a taky se mu nelíbily ty praporky. Ivčí sestra Radka jela na jejich koni Princovi a těm to šlo taky dobře. On je Princ takovej flegmatictější a taky dobře

vychovanej.

Když to skončilo, vypravily jsme se do Štěpánovic. Holky před náma capkaly na koních a my jely za nima na kolech. Rodiče mezitím taky odjeli domů. Jeli jsme spíš po cestách pro koně, takže to místy bylo dost drastické. Nakonec jsme se ale utahané doploužily za necelé 2 hodiny do Štěpánovic. Zatímco koníci odpočívali ve stáji, my jsme odpočívaly doma a večerely jsme. Pak jsme šly s holkama vyvést koníky na pastvu a přitom nám Maruška ukázala jejich totemy a obydlí na pastvě.

Pak jsme šly zase domů a povídaly si. Asi v půl devátý jsme ještě šly do ohrady zahánět slepice. Už se stmívalo a blýskalo, což nepůsobilo moc povzbudivě. S menšími obtížemi jsme slepice zahnalý a pak jsme doma ještě do 11ti hodin klábosily, než jsme šly spát. Já, Rád'a a Jít'a jsme spaly všechny na manželské posteli, což byla docela sranda.

Ráno jsme vyrážely domů před půl devátou. I když jsme měly původně jiné plány, jely jsme po hlavní až do Lužan, kde jsme se s Rád'ou rozloučily a jely na Skočice domů. Doma jsme byly za hodinu a půl. Poluška nás už vyhlížela, ale byla to její chyba, že s náma nejela. Uvidíme, jestli si dá příště říct.

2.6.2000

Naše 48. vyjížďka (aneb denní můra)

V pátek k nám přijela Rád'a. Den předtím jezdila na jízdárně a Poluška ji krásně poslouchala. Tentokrát se tedy za velice pěkného počasí rozhodla jet na vyjížďku. Já jsem ji šla vyprovodit. Až k Jiskřinu výběhu Póla hrozně táhla a smýkala sem tam s Rád'ou, která ji vedla. Ale Jiskra byla zavřená doma. Póluška z toho byla hrozně zklamaná, že neuvidí svojí kamarádku. Dál už šla hrozně pomalu, skoro se plazila. Na louce za tratí Rád'a nasedla, tam jsme se rozloučily.

Já jsem chvátala domů, kdyby něco, protože vši byli někde pryč. Ale to jsem neměla dělat. Byla jsem doma asi půl hodiny, když jsem uslyšela Jítin zoufalý výkřik, abych běžela rychle ven. Na lavičce seděla Rád'a a byla úplně mimo. Snažily jsme se jí s Jít'ou uklidnit. Já jsem se ještě běžela podívat na Pólu. Ta byla v boxu a byla úplně v pořádku. Když jsem se vrátila, Rád'a pomalu začala přicházet k sobě a dověděly jsme se, co se stalo.

Rád'a jela k lesu, kolem řepkového pole. Dojela k posedu. Vtom něco zašustilo v řepce. Póla se lekla a uskočila, to se ještě Rád'a držela. Pak ale ta srnka zašustila znovu a Póla začala vyvádět a Rád'u pěkně hnusně shodila, protože si ani nepamatuje, jak padala. Spadla na hlavu a omdlela. Co se dělo pak, je ve hvězdách. Rád'a ležela nějakou dobu v bezvědomí na zemi. Když se probírala na nic si nepamatovala. Nevěděla, jak se tam vzala a myslela si, že má být ve škole. Nějakým způsobem se dostala k lesu, kde našla na zemi sedlo(samotný), vzala ho a šla podél lesa. Vtom uviděla Pólu, jak zabíhá do lesa. Nějak jí dohonila a chytila.

Vedla ji ven z lesa, kde si nechala sedlo. Chtěla ho dát na Pólu, ale ta se ho bála a nechtěla si ho nechat nasadit. Tak ho Rád'a nesla sama a druhou rukou ji vedla. Málem si ani nevzpomněla, kde bydlíme. Nevěděla ani jak, ale za chvíli byla u nás. Jít'a ji viděla přicházet. Rád'a byla v šoku, vůbec nic nevěděla, na nic si nepamatovala. Ptala se Jíti, kde jsem, co je za den, jestli je květen, nebo červen. Jít'a si napřed myslela, že si dělá srandu, ale pak poznala, že je Rád'a v šoku a vypadla jí paměť. Sama z toho nebyla nejlepší.

Ve stáji sundala Jít'a Póle uzdečku, měla přetrženou otěž. Sedlo mělo zničenou bočnici, bylo mírně odřený, podbřišník a dečka nikde, zámky otevřený a třmeny taky nikde. A k tomu Rád'a v šoku. Chvíli trvalo, než přišla úplně k sobě. Postupně si všechno vybavovala a polevovala i bolest hlavy. Všechny jsme z té situace byly zoufalé.

Když už byla Rád'a v pořádku, šly jsme zpátky k lesu, hledat ztracenou dečku, podbřišník a třmeny. Došly jsme na ono osudné místo. Našly jsme vytlačené místo, kde asi Rád'a spadla. Pak jsme šly dál po stopách. Póla přeskočila strouhu u posedu. Pak běžela po louce, kde musela vyvádět hrozný skopičiny-hrby, apod.- a u lesa se nějakým záhadným způsobem zbavila sedla, přičemž vyrvala podbřišník a dečka s podbřišníkem na ní zůstaly. Na kraji lesa jsme našla dečku i podbřišník. Obojí to bylo pohromadě, takže se Póla musela nějak kroutit, aby se z toho nějak vyvlíkla. Třmeny jsme tam nenašly, tak jsme se vrátily je hledat na louku.

Ale nenašly jsme je. Taky už jsme toho měly dost, a tak jsme se vrátily. Přemýšlely jsme, co uděláme. Rozhodně musíme sehnat nějakýho sedláře a třmeny. Holky je sice další den hledaly, ale nenašly, i když je hledaly 3 hodiny. Tak teď už jsme se z toho tak nějak vzpamatovaly, hlavně, že Rád'a je OK a uvažujeme, co dál....

Dnes je 23.6.2000 a situace je vyřešená. Ještě následující týden po tom Rád'ině pádu se totiž stal zázrak. Byli jsme totiž ty třmeny hledat ještě jednou i s rodičema. Málem už jsem to vzdávali, když tu mamina objevila zvalené místo a tam jeden třmen a nedaleko i druhý, s nepoškozenýma řemenama. Měly jsme z toho hroznou radost, hlavně Rád'a. Tak, že jsme to v pátek na Ostrově patřičně oslavily.

Následující týden sehnal tat'ka sedláře v Hluboký u Kdyně. Ten řekl, že by bylo lepší rovnou nový sedlo. Tak jsme po poradě koupili nový skokový sedlo za 9300,- , s tím, že to starý dáme taky spravit, pro případ, že bychom kupovali další kobytku. Rád'a z něj byla nadšená a Jít'a taky. Já ho zatím neměla příležitost vyzkoušet. Je to úplněj rozdíl. Tohle sedlo je celkově menší a má vyšší obě rozsochy (celkově je výš) a má víc vepředu bočnice. Líp se na něm sedí a je v něm větší opora a jistota.

Póle skvěle sedí, jenom s podbřišníkem je to horší, když se Póla nafoukne, nejde dotáhnout. Ale jinak si zatím nestěžuje (Póluška). A taky by to sedlo mělo víc vydržet. Ale my už stejně Rád'u samotnou na vyjížďku nepustíme, aby se jí něco nestalo. Zatím jsme od té doby venku nebyly, ale jednou se začít musí. Taky začneme Pólu odnaučovat lekání. Tuhle metodu mi poradila Ivča od nás ze třídy. Rád'a bude jezdit normálně po jízdárně a my s Jít'ou se schováme do lesíka a budem znenadání vyskakovat, řvát, chrastit, apod..., až si na to Póla zvykne. Už to zabralo na pár koní. Hlavně ale nesmí Rád'a zbuchnout, ale ona tvrdí, že to zvládne. Je to statečná holka, tahle naše Bublínka a má vůli. Tak doufejme, že to vyjde.

Něco o Pacifikovi

23.6.2000

Dnes se stala převratná událost, kterou je třeba zaznamenat. Pacík dnes našel nový domov. Akorát to dostal ke svým ročním narozeninám, které měl včera. Za půl roku, co byl v Hlohový, se pěkně vytvaroval, vospěl a poznal další potřebné věci pro život. Sice nenarostl do potřebné výšky, ale roste z něj nádhernej hřebec. Už to není to malý, roztomilý hříbátko, co býval. Mysleli jsme si, že bude celá maminka, ale vyrostl z něj spíš druhý Lopéz. Ne nadarmo mu říkali malej Lopéz, jako by mu z oka vypadl. Ale má barvu po Pólušce a taky znaky. Chody má nádherný, hlavně v klusu se nosí jako výstavní hřebec. Takže, jak to vlastně bylo...

Do červnovýho jezdeckví jsme si dali inzerát, nakonec jsme dost slevili až na 15 000,-. Volalo nám několik zájemců, ale většina z nich se už neozvala. Jen jedna paní Sandra Štoudová, která jezdila parkury vytrvala. Před 14 dny se na Pacíka přijela podívat ještě s jednou paní a jejím manželem, která jezdila dostihy v Chuchli s Košťálem a jezdila u Chaloupky. Pacík se jim pěkně předvedl v kruhové ohradě. Ještě nikdy totiž nebyl sám, a tak sháněl kamarády a přitom se krásně nosil.

Nakonec se ty lidi rozhodli, že koupí ještě jednoho, aby nebyl Pacík sám. V Hlohový měli ještě na prodej syna Erny, Emíra, všeobecně známého pod jménem Bohoušek. Když byli v ohradě spolu, Pacík se uklidnil, jenom se na sebe začali vzpínat ze začátku. Paní Štoudová z něj byla nadšená a hrozně se jí líbil.

Psáno Jít'ou :

Kolo, Pólušky nový kamarád

podzim 2000

Po Rád'i pádu už jsme jí samotnou ven nepouštěli, a tak jsme začaly místo druhého koně používat kolo. Kobča si na něj rychle zvykla a vesele jsme společně brázdily lesy a louky. Podzim jíždě na kole moc nesvědčil, protože jsem z vyjížďky přijížděla obvykle dost zablácená a nepomáhaly ani blatníky. Jednou jsem dokonce i spadla, při jíždě z kopce v lese, když se mi pod kola připletla díra.

Začali jsme vážně přemýšlet o jiném (= koňském) kamarádovi, ale předtím ještě jedna

událost.

18.11.2000

Hubert

V sobotu jsme se vypravily já, Háňa, Rád'a, Póla a kola do Dobřan na „Rozloučení s uplynulou jezdeckou sezónou“. Póluška a Rád'a vzorně reprezentovaly naší stáj - Póla prý byla dokonce vyhlášena za skoro nejhodnějšího koně vyjížďky (2.místo).

Prvenství dosáhla až při závěrečném dostihu, kdy vystartovala poněkud později než ostatní a byla tedy první nejpomalejší! Pomalejší nebyl dokonce ani hafling, který skončil těsně před naší dvojkou. Byly za to taky řádně oceněny plyšovou želvičkou - ostatní jen tiše záviděli.

Domů jsme přijeli už za tmy, a tak jsme si musely v lese posvítit světlem z kola. Poté jsme vyrazili zpátky i s rodiči na nějaké posezení v hospodě, ze kterého si moc nepamatuju, protože jsme popíjeli becherovku a šampaňský a v té době jsme ještě nebyly příliš zdatné pijanky:-)

A ještě naposledy psáno Háňou:

Kulíšek

25.2.2001

Ještě něco o osudu našeho hříbátka: Pacík se přestěhoval do hříbárny u Volyně, kde se teď prohání po pastvinách s novými kamarády a má se tam dobře.

Včera jsme se byli podívat v Hlohový na jednoho valacha. Jeho majitelka si ho koupila na parkury, ale zjistila, že nemá skokový srdce, tak ho prodává. Nám ho doporučili, tak jsme ho jeli skouknout. Hned ve stáji jsme zažili docela šok, přece jenom takovýho obra jsme nečekali. V kohoutku má totiž 180 cm! Celkově je ale moc pěkný, akorát má trochu slabší krk.

Je to ryzák s lysinkou, má nádherný oči a takovej přátelskej pohled. Je to srandista a taky mlsoun. Co se týče jména, v rodném listě je psáno Eliáš, ale momentálně se oficiálně jmenuje Reskátor. Nikdo mu ale neřekne jinak než Kulich, Kulíšek...to na něj sedí. Je mu 6 let, ale pod sedlem toho zvládá mnohem víc než Póluška. Zřejmě je docela učenlivej - umí obraty, ustupování do strany, couvání, naklusání i nacválání z místa, krásně přeskakuje ve cvalu při změně směru, akorát když nemusí, tak se fláká.

Má rád společnost, táhne za lidma, je zdravěj, nelekavej, no prostě skvělej koník. Jsme hrozně rádi, že jsme na něj narazili, už kvůli Pólušce, aby jí nebylo smutno. Tak do týdne bysme ho měli přivést, doufejme, že se mu u nás bude líbit!

Tak a tady definitivně končí Hániny záznamy, takže odted' je vše psáno Jít'ou :-)

Kulíšek a Póluška

2001-2002

Z dalších 2 let bohužel neexistují žádné dochované záznamy, takže na co si vzpomínám: Koníky jsme uskladnili oba do Pólušky boxíku, která si své teritorium zpočátku sice chtěla bránit, nicméně Kulich si brzy vydobyl vůdčí postavení. S Póluškou nastaly velké změny, celkově se zklidnila a rázem se z ní stal nejhodnější koník i pod sedlem.

Na Kulíškoví jsem začala na jízdárně pilně trénovat, a tak jsem se konečně naučila cválat a mohly jsme jezdit ven bez doprovodných prostředků, jako správní koňáci. Bohužel jsem i já, jako nejmladší člen skupiny, opustila základku a na koníky nebylo jako naschvál tolik času, co dřív.

Ze začátku jsem mohla jezdit já na Kulíškoví ven a na Pólušce jezdila Rád'a a nějaký čas i Háňa. Vždycky jsme je cestou tam utahaly, aby zpátky byli koníci hodní. Párkrát se taky Kulíšek rozhodl udělat si dostih, ale vždycky se dal nějak zastavit. Jednou se Rád'a rozhodla, že vyzkoušíme koníky oddělit. Jeli jsme na Zastávku, já s Kulichem po spodní cestě, Rád'a a Pólou horem. Než si to Kulich uvědomil, poslušně ťapal krokem, pak ale začal řehotat, a když se zdálky ozvalo Pólušky zařehotání, rozhodl se zkrátit si cestu tryskem. Na konci našťestí zastavil.

Pak jsem ho ale nějak přestala zvládat, nebo jak to vlastně bylo, ale nakonec na něm ven jezdila už jen Rád'a a já se vozila na kobyľuše.

Novoroční vyjížďka

Protože se říká, jak na Nový rok, tak po celý rok, rozhodly jsme se s Rád'ou, že pojedeme na vyjížďku. Na louce, co vede k lesu, nám odstranili přechod přes strouhu, proto jsme museli trochu změnit trasu. Chtěli jsme ji obejít po cestě podél trati a pak se vydat dál po louce na druhé straně strouhy.

Ale to se koňům nelíbilo. Kousek se nám dařilo, ale pak se Kulich probořil v zamrzlé louži, navíc byl pěkně nabitej a začal Rádě zlobit. Koníci rozhodli, že přes louži se dneska nepůjde, a tak jsme to šli zkusit po druhé straně strouhy. Ale ta jakoby nikde nekončila, přechod taky žádný, ledaže bysme došli až někam do Přestic. No tak jsme to otočili a jely jsme zpátky-to už byl Kulich pěkně naštvanej, protože jsme jeli pořád krokem, on tedy spíš krokoklusem.

Když jsme se přiblížili k trati, jel po cestě směrem k nám traktor, tak jsme šli udělat kolečko na pole. Z druhé strany se navíc přidal další stresující faktor v podobě lidí, jdoucích od lesa. To už bylo dost i na Pólušku, takže jsme jakž takž udržely poskakující koníky a hned jak přejel traktor, vyběhli jsme svižně k trati. Na zledovatělé cestě to klouzalo, tak koníkům nezbývalo, než se zklidnit. Ale aby toho nebylo dost, když traktor vysypal hnůj pustil se rovnou za námi. Bylo to o fous, ale unikli jsme mu, už mně a Pólušce supěl za zády.

Pak jsme tedy ještě jeli na louku, kde jsme nejdřív museli počkat, až odejde člověk s dvěma vlčáky. Koně se tam brzy unavili, tak jsme je tam nechaly ještě chvilku popásat. Pak Rád'a řekla, že když je ten Novej rok, tak si uděláme triumfální příjezd-pomalým cvałem. Koníci ale někde posbírali poslední zbytky energie, že jsme ani nestačili klusat-natož pomalu cválat a vzali jsme to rovnou dostihovým tempem přímo k ohradě. Naštěstí se nám je podařilo zastavit včas, a tak jsme museli zklamat záchrannou službu - vzali jsme si kvůli nim mobil, abysme jim mohly zavolat, až spadneme.

Typka

2003

V roce 2003 jsme toho společně s Rád'ou moc nenajezdily, ale začala k nám jezdit paní z Oplota, se kterou jsem jezdila jen v ohradě. Aspoň jsem se trochu šžila s Póluškou na jízdně a ne jen na vyjížďkách.

Nový koník

2004

V příštím roce si Martina, která se účastnila našich slavných prvních vyjížďek, pořídila vlastního koníka Achila, takže jsme mohli vyrazet ve větším počtu ještě s Máti sestrou Ivčou, nebo s Frantou Fořtem a kobyolkou Erikou.

25.8.2004

Krávy

Jednoho prázdninového dne jsme se vypravili já, Rád'a, Martina, Franta a naši koníci na vyjížďku k Roupovu. Mně se to sice moc nelíbilo, ale ostatní se rozhodli, že se pojedeme podívat na hrad. Museli jsme jet kousek po silnici. To by nebyl problém, kdyby se po obou stranách silnice netáhly ohrady, kde se popásaly krávy.

Ostatní koníci poslušně řapali, v řadě za sebou, ale Póluška najednou zbystřila. Nelíbila se jí ta podivná zvířata. I když jsem ji pobízela ze všech sil, rozhodla se Póla opustit své kamarády a zachránit alespoň sebe. Rychle se otočila a přes moje protesty si to namířila tryskem zpět. Jak jsem se jí snažila zastavit, kličkovaly jsme po silnici z jedné strany na druhou. Proti nám se objevilo auto. Naštěstí duchapřítomně zastavilo a ostatní už taky zastavili jedno auto, jedoucí z druhé strany.

Když byla Póluška v bezpečné vzdálenosti, rozhodla se přeci jen zastavit u kraje silnice. Nechtěla se vrátit, a tak za námi přijeli Rád'a s Kulíškem. S jejich pomocí jsme už jakž takž prošly nebezpečnou zónou. Dále jsme se tedy vypravili k hradu. Tam jsme to tedy trochu prolezli, i když já jsem se s Pólou raději nikam nevrhala a hlídala venku. Zpátky už jsme k mé velké radosti nešli kolem krav, ale přes vesnici.

Jeli jsme na louku, kde jsme mohli cválat. Náhle však Franta se svou kobyolkou přidal do trysku, což se nelíbilo soutěživému Kulíškovi ani bývalému dostihákovi Amánkovi. Strhl se zběsilý závod, zatímco my jsme si to na svých krátkých nožkách metly o několik délek vzadu. Cesta se stáčela kolem rybníčku. Náhle z něj vylétly poplašené kachny. Koně se jich lekli a ostatní toho využili k jejich zastavení.

Poté jsme jeli k Horušánům, kde začalo hřímat a spadlo i pár kapek. Naštěstí jsme moc nezmokli a domů už jsme dorazili v pořádku.

Noví jezdci

podzim 2004

O jízdu se začali zajímat noví jezdci v čele s Ěakem, který si vyjížděky na Pólušce s Rád'ou na Kulíškovi velmi oblíbil, i přesto, že několikrát spadnul, když se kobča lekla. Dalším adeptem byl Rádi kamarád Vašek. A když nemohl ani jeden z nich, jezdily jsme s Rád'ou spolu.

O Vánočních prázdninách jsme vyráželi s Martinou ve třech, do našich lesů. Jednou jsme se vraceli po cestě, která vede na Zastávku. Ani nevím, jestli byl v plánu klus, nebo cval, ale každopádně se to strhlo v trysek, a to po -ne zrovna bezpečném- terénu, přes stružky a bahnitá místa. Póluška sice trochu ztrácela, jako vždy, ale bláto ze zadních kopyt obou koníků přede mnou jsem měla všude. Naštěstí se zastavili včas, a tak jsme nevlítli do silnice.

Potom jsme jezdili na louku ke Dnešicům, kde jsme mohli cválat odděleně, a tak nehrozil dostih. Jednou, když jsme vyrazily jen já a Rád'a, tak jsem měla Kulíška, ale jen cestou tam, v půlce jsme se raději vystřídaly.

31.12.2004

Silvestrovská vyjížděka

Na oslavu Silvestra jsme za nehezkého počasí vyrazili na vyjížděku. Měli jsme sraz u hnoje s Martinou a jejím koníkem. Fučel pořádný víchř a tak šli koníci dost svižně. Na místo jsme dorazili první. Ale koníci neměli na větrném místě stání. Kulíšek začal Rádě zlobit, skákat a vzpínat se na místě. Póluška byla nejdřív v klidu, ale když se v dále objevila Mart'a, začala skákat i ona.

Vůbec jsem ji nezvládala, a tak jsem sesedla a dojeli jsme všichni k nám, kde zůstala Póla za trest sama a Rád'a s Kulíškem jeli ještě do Přestic, na fr'ana na zahřátí, aby lépe zvládli cestu domů.

Únorové zážitky

únor 2005

Jednou v sobotu bylo pěkné počasí a v ohradě plno sněhu. Rozhodli jsme se, že budeme kydat. Pak jsme ale nějak přišli na nápad, přivázat za koně sánky. Z kydání tedy nakonec nic nebylo, protože jsme se celý dopoledne vozili po ohradě. Zvláště v rychlejším tempu to bylo veselé.

Druhý den jsme vyrazili na vyjížděku. Jeli jsme po louce k trati, ale co to, pod tratí byl led. Sice ne přes celou plochu, ale stačilo to, aby tam koníci nechtěli vlézt. Nakonec zabraly Rádiny donucovací prostředky a Kulich nebezpečné místo proběhl. Bohužel ani to nepřinutilo Pólu jít pod most. No dopadlo to nakonec tak, že jsme se vrátili do vesnice-já a Póluška po louce a Rád'a s Kulíškem po cestě kolem kravína. Pak jsme teprve mohli vyrazit na vyjížděku.

léto 2005

Proč nesundavat přilbičku za jízdy

Před maturitou jsem ježdění trochu flákala, a tak udržovala koníky v kondici Rád'a sama. Potom jsme ale mohli zase začít naplno. Jezdili jsme hodně ve třech s Mart'ou, ale i v ohradě s typkou z Oplota.

Jednou jsme se za parného letního dne vypravily ven jen ve dvou. Jeli jsme po polích, v okolí Skočic, aby si Kulíšek taky jednou projel tu trasu bez dostihu, jak se to stávalo v našich hromadných výpravách s Martinou.

Cestou zpátky jsme se klidně blížili k domovu, a protože naše hlavy byly už úplně zpocené, sundaly jsme si přilbičky. Ale to se Póle nelíbilo. Jak zbystrila, podivný černý objekt, najednou vyběhla. Měla jsem volné otěže a stejně tak Rád'a, a tak než jsme stihly něco udělat, řítily jsme se

přímo k ohradě. Rád'a stočila Kulíška doleva, kam na poslední chvíli uhnula i Póla. Ovšem už beze mě, protože jsem letěla na opačnou stranu.

Letecký den

16.9.2005

Jednoho blátivého dne jsme jezdili v ohradě. Nejdřív mě Rád'a trénovala na Pólušce. Ta náhle ve cvalu uklouzla a já jsem přeletěla dopředu. Znovu jsem nasedla a hodinu dojezdila. Teprve později, když se naražená záda rozležela, jsem skoro nemohla chodit, jak to bolelo, a to jsem měla zrovna nastoupit do nové školy :-)

Ale to ještě nebylo všechno. Když jsme skončily, vzala si Rád'a ještě Kulíška a skákala s ním přes překážku. Já jsem někam odběhla, takže jsem nebyla svědkem dalších událostí. Po jednom skoku Kulich uklouzl a upadl úplně na zem i s Rád'ou, která spadla zase na hlavu, jako minule. Potom měla menší výpadek, ale asi hned vzala Kulicha do boxu, kde ho odsedlala a oduzdila a teprve tam přišla k sobě. Při pádu taky ztratila náušnici, kterou se nám nepodařilo najít.

Podzimní výcvik

podzim 2005

Na podzim jsme jezdili zase jen ve dvou, protože si Martina pořídila mladého koníka, a tak s ním ještě nemohla hned jezdit. My jsme vyráželi ven a Rád'a zavedla nový prvek - cválání a zastavování podél lesa, což mně s Póluškou vůbec nešlo. Jednou dostali za odměnu volný běh, při kterém jsem objevila v Pólušce netušené rezervy, při snaze dohnat Kulíška.

Dlouhá zima

leden-březen 2006

Nevím, čím to bylo, asi tou dlouhou zimou, ale všechny cesty v lese byly pokryté vrstvou ledu, po které jsme samozřejmě nemohli jet, a tak jsme jezdili převážně na louce. Tam to sice taky nebyla zrovna výhra, protože bylo pořád mokro, a tak jsme mohli běhat jenom rovně tam a zpátky. To se koníkům moc nezamlouvalo, ale dokázali si nudné ježdění okořenit třeba závodem, přes skoro celou louku. I přesto, že ho vyprovokovala Póluška, tak potom nestíhala a nehoře z nás pod vrstvou bláta koukaly snad jen oči.

15.4.2006

Zrádná voda

Na bílou sobotu se v 5 hodin přiřítla Rád'a a už ve stodole mi sdělila, že si na část vyjížd'ky vezmu Kulíška. Když jsme vyrazili, trochu foukal vítr a bylo zataženo, tak jsem se obávala, aby nezačalo pršet. Ve vesnici jsme potkali hrozně lidí- hlavně dětí, co jezdily po návsi na kole, popřípadě lezly po hromadě šterku. Jiřík Havlíčků se nás ptal, jestli si může pohladit koníky, ale my jsme to raději odložily, až pojedeme zpátky, protože nebyli moc klidní. Jiskruška byla na pastvě, a tak nás doprovázela svým řehotem.

Hned jak jsme došly na louku pod tratí, projel okolo vlak, a pak jsme mohli pokračovat. Nebyla jsem si jistá, proto jsem nejdřív udělala s Kulíškem pár koleček v klusu, ale stejně to nějak nepomohlo, abych nabyla jistoty, a tak jsme se raději vyměnily. Doběhli jsme do lesa a vydali se rovně po cestě přímo k silnici. Potkali jsme nějaké lidi, co si chtěli taky pohladit naše zvířátka. Bez problémů jsme dorazili k Horní Lukavici, jen na poli u lesa jsme se dost bořili. Zaklusali jsme si a na louce u Vojtěcha i zacválali.

Pak už jsme mohli vyrazit vesele domů. Vzali jsme to kolem Vojtěcha do lesa a před tratí odbočili na cestu vedoucí na Zastávku. Místy tam bylo dost mokro a v klusu bral Kulíšek všechny louže skokem, takže jsme byly s Póluškou za chvíli úplně zabahněné. Poté přišly na řadu betonové skruže u Zastávky. Póla tu první skočila, nepříliš povedeným skokem, ale přešla to.

Přes tu druhou tekla přímo potok, tak jsme koukali, kudy by se to dalo obejít. Nejdřív vpravo od cesty, pak vlevo. Strouha ale nikde nekončila a koníci odmítali přejít na druhou stranu. Šli jsme tedy lesem podél strouhy až k další cestě a zkoušeli to tam. Dokonce jsme se i vyměnily, ale nebylo to nic platné. Vyrazily jsme tedy nahoru, že to nějak zkrošíme přes les.

Nakonec jsme dorazili hlavní cestu, po které vyrazili směrem k domovu. Byly tam taky louže, ale všechny už jsme přešli, i když občas musela terén prozkoumávat odvážnější Póluška.

Dostali jsme se k silnici, vedoucí ze Zastávky a přešli naproti do našeho lesa. Tam Rád'a zkoušela pohotovost zbylých členů výpravy několika rychlými a nečekanými změnami směru., ale podařilo se nám dorazit na hlavní cestu, kterou jsme vesele vycválali.

Všichni jsme byli šťastní, že jedeme domů, až si z toho Kulíšek před lesem šlápl do gogu, ale naštěstí se sám osvobodil. K trati jsme to vzali klusem a přišla poslední zkouška-louže, která nás dělila od cesty k domovu-jinudy jsme jít nemohli. Raději jsme hned poslali Pólušku první, ale ta zřejmě vytušila zradu, a přestože jsem ji pobízela, až jsem dostala křeč do nohy, rozhodla se kobča, že dneska se domů nepůjde.

Od jistého noclehu pod mostem nás nakonec zachránil Kulíšek, který nebezpečné místo proběhl. Póla potom už prošla krokem a bez zaváhání místo, ke kterému se před chvilkou odmítala i přiblížit. Ve vsi jsme měli menší šok, protože se zpoza rohu vyřítily ty děti na kolech, ale zvládli jsme to a vyčerpaní dojeli domů. Tam se koně ještě chvíli rozmýšleli, jestli přejdou čvachtanici před boxem, ale touha po jídle je k tomu nakonec přiměla.

Nové sedlo

duben-červenec 2006

Druhý den nás navštívil sedlář Daniel Ramík, který změřil Kulíškovu míru. Nové hnědé a originální sedlo bylo hotové zrovna uprostřed největšího učebního vypětí, ale hned jak začaly prázdniny, pustily jsme se do jeho testování.

V červenci nám přijeli Martina, Ivča a Amánek představit nového koníka, haflinga Lud'u. Chvíli jsme jezdili po výběhu a vše bylo v pořádku.

20.7.2006

O mršinách a jiných nástrahách

Jednoho dne jsme vyrazili na vyjížďku. Rád'a měla dobrou náladu, rozhodla, že já pojedou na Kulíškovi, abych se to taky naučila. Při sedlání různě pošuchovala Pólušku a vymyslela jí novou přezdívku Poldi Kladno.

Jeli jsme k Horní Lukavici, protože jsme tam objevili dlouhé pole, po kterém se dobře běhalo. Kulíšek se ze začátku sice rozběhl, ale dlouhý úsek, který se táhl navíc do kopce, ho brzy zbrzdil. Ke konci už jsem ho i pobízela. Pustili jsme se po cestě dolů, jako směrem ke kaolince a potom jsme už odbočili na cestu, vedoucí podél tratě, směrem na Zastávku.

Tvrdila jsme Rádě, že po té cestě můžeme jet rovně dál a zkrátit si tak cestu. Vyjeli bysme u bílého domku u železničního přejezdu. Ťapali jsme po cestě a najednou co to??? Na zemi ležela nějaká mršina a Kulíšek odmítl kolem projít. Po delším přemlouvání se to nakonec podařilo a mohli jsme vyrazit dál. Už jsme byli na konci cesty u bílého domku, zbývalo posledních pár metrů. Náhle se však v cestě objevila strouha. Nevypadala moc bezpečně a koníky jsme nepřinutili k jejímu překonání.

Takže jsme se otočili a vrátili se kolem mršiny zpět. Dále už šla cesta dobře- na Zastávku i do našeho lesa. Cestou z lesa jsme chtěli klusat. Začala jsem si Kulíška pobírat. Ten okamžitě zrychlil. Chvíli jsem ho ještě nějak brzdila různými kličkami, ale pak vyrazil plným tempem dopředu. Mám takový pocit, že tam i někdo šel, ale asi jsme ho nepřejeli. Po chvíli trysku jsem se vzpamatovala a stočila ho doprava, kde se rozkládalo bezpečně velké pole. Udělali jsme kolo a počkali na Rád'u s Poldi, které šly krokem po cestě.

Cesta domů už proběhla bez kolapsů, protože jsme se vyměnily.

28.7.2006

Znovu na Kulíškovi

Následující týden proběhl intenzivní trénink mě na Kulíškovi. Nejdřív jsme jezdili na lukách nahoře u Jiskry. Tam byl Kulich hodný, skoro jsem ho musela do běhu nutit. Druhý den jsme šli níž, asi do půlky louky. Ani tam se ale o nic nepokusil. Cílem ale bylo, abych se ho naučila zvládnout, když chce běžet do dále. Nechali jsme je tedy jeden den odpočívat a potřetí jsme jezdili až dole u trati. Znovu to proběhlo bez problémů, a tak jsme mohli další den vyrazit na vyjížďku.

Při uždění jsme zjistily, že má Kulíšek přetržený nánosník, musely jsme ho tedy sundat. Tentokrát jsme vyrazili na louku ke Dnešicům. Cesta proběhla celkem dobře. Při cvalu na louce se Kulich vždy ze začátku rozběhl, ale ke konci už vždy nemoh. Rád'a s Póluškou si v klidu cválaly svým tempem.

Cestou zpátky zase začal zrychlovat na úseku od lesa ke trati, kde se mnou minule utek. Nakonec to dopadlo tak, že jsme klusali kolečka kolem Rádi s Pólou, které šly krokem po cestě. Když už jsme byli blízko trati, zbrzdila jsem Kulicha do kroku a zbytek vyjížďky už jsme doťapali pomalu.

17.8.2006

Bezpečné třmeny

Ve čtvrtek jsem se s rodiči vrátila z Beskyd. Bylo po dlouhé době teplo, a tak jsme se domluvily s Rád'ou až na večer. Koníci netušili zradu a nechali se snadno zavřít. V půl sedmý přijela Rád'a.

Vyrazili jsme směrem na Skočice. Když jsme šli kolem bazénu, stála nám v cestě hokejová branka, ale naše nebojácné kobylinky se tím nenechaly rozhodit. Přešli jsme silnici a vydali jsme se cestičkou podél zahrad. Ta byla hodně zarostlá, Kulíšek jí ale bez problémů proklestil a Rád'a mu za odměnu utrhla jablíčko. Aby ho mohl lépe schroupat, rozepla mu podbradní řemínek, který se jí později nedařilo znovu zapnout, tak seskočila a zapla ho ze země.

Narazili jsme na pole s kukuřicí, které jsme složitě obcházel zleva a nakonec jsme to vzali napříč. Chvíli jsme se motali mezi neposečenými poli a prolézali strouhy. Na jednom poli bylo konečně strniště, tak jsme mohli zaklusat. Když jsme zastavili, Rád'a najednou kouká, že jí vypadl třmen z bezpečnostního zámku. Musela sesednout, změřit délku na druhé straně a poté zasunout třmen zpátky. Naskočila na Kulicha, tento den už potřetí....

Brzy se nám podařilo dorazit na louku pod Skočicema. Vydali jsme se klusem nahoru k vesnici, když jsme na cestě zahlédli paní s dvěma psíky. Ten větší chvíli vypadal, že poběží za námi, včas si to ale rozmyslel. Zato ten menší raději nepřemýšlel, otočil se a pádil domů.

Projeli jsme vesnicí, pak kolem kravína na neposekané pole s pšenicí. U hnojiště rostly špendlíky a Rád'a plánovala, že se tam cestou zpátky zastaví. Narazili jsme na přechod na další pole, ale nebylo vidět, jestli je tam strouha, a tak Rád'a znovu seskočila a terén prozkoumala. Mohli jsme pokračovat. Prodírali jsme se obilím a Kulíšek si to tam hned označil, jak to rád dělá v místech, kam se nesmí jezdit. Konečně jsme přijeli na posečené pole, kde jsme klusali a do kopce cválali.

Když jsme z Holáku scházeli, volala Martina, že je poblíž. Najednou jsme je opravdu uviděli na poli na druhé straně silnice. Přišli jsme k nim po pohnutém a smrdutém poli a pozdravili se s Mart'ou, Ivčou a dvěma psíky. Chvíli jsme se vykecávaly a pak jsme se přesunuli z toho smradu na louku. Kulíškoví se už čekání nelíbilo, tak kolem holek běhal a Mát'a ho fotila. Slunce už začalo zapadat za obzor, proto jsme se vydali domů.

Kulich už začal dost zlobit, ale Rád'a ho zvládla a mohli jsme klusat. Po pár krocích ale najednou Rád'a zastavila, že se jí asi přetrh třmen. Naštěstí zase jen vypadl. A tak musela Rád'a znovu sesednout a zneklidněnému koníkovi třmen znovu upravit. Už byla tak zesláblá, že málem nevylezla nahoru. Pak jsme to vzali rovnou k silnici, která vede ze Skočic do Přestic. Za ní bylo zvláčené pole, na jehož konci jsme potkali děti a nějakýho týpka, kterej se bál, že mu splášíme auto. Domů už jsme to brali lepší cestou, zaklusali jsme i zacválali a dorazili do Žerovic, kde jsme u autobusové zastávky čekali, až přejedou čtyři motorky, který hodně zpomalily, až to koníky znepokojilo víc, než kdyby jeli rychle.

Dorazily jsme do stáje a Rád'a už popáté za jeden den sesedla z Kulíška.

29.8.2006

Jak spadlo sedlo do hnoje

Byly jsme s Rád'ou domluvené na 8 hodin, a tak jsem v 7 šla pro koníky. Ošklivé počasí

(poryvy větru, sem tam přehánka a zima) mě moc nepotěšilo, ale zvěř zřejmě sdílela jiný názor, nechtělo se jim domů, a když se mi je podařilo zavřít, tak zlobili, že jsem je vyčistila jen s vypětím sil.

Když jsme potom dorazily s Rád'ou do boxu, byla Póluška nějaká zablácená na zadku a Rád'a dokonce objevila i krvavý šrám, takže ji Kulich asi nakop. Tentokrát se mi vůbec nedařilo zapnout Póle podbřišník a jak pobíhala po boxu, najednou zbuchlo sedlo do čvachtavé slámy. „Co to bylo?“ Ozval se z útrob stodoly Rád'in hlásek. „Pólušce spadlo sedlo do hnoje,“ odvětila jsem a prohlížela smradlavé sedlo, „bude to chtít nějaký hadr na utření.“ Rád'a přispěchala s růžovou příkrývkou, sedlo jsme utřely a pomohla mi nasedlat kobču.

Protože bylo bláto, nasedla Rád'a už v boxu. Došla nahoru dřív než já, zručně otevřela branku-ale co to? Kulichova otěž se při otvírání zachytila a následně přetrhla, do toho se Póla snažila proběhnout brankou a chytil se jí tam spuštěný třmen, který naštěstí vypadl ze zámku. Vrátili jsme se tedy zpět, já jsem doběhla pro staré otěže po Póle a Rád'a zatím nandala třmen.

Podruhé se nám již podařilo vyjet bez problémů. Chtěli jsme se jet podívat do Vřeskovíc, kde prý mají nově koně. Přešli jsme silnici, pokračovali po strništi, kde jsme si zaklusali a přes dvě pole jsme došli na louku pod Skočicema. Foukal silný vítr, ale Pólušku to naštěstí nerozhodilo. S obavami jsem se ujišťovala, že nepojedeme kolem krav v Roupově a Rád'u to rozesmálo, že prý jsem to řekla stejným tónem, jako když jsem oznamovala, že mi spadlo sedlo do hnoje:-).

Na louce jsme zase klusali a pak jsme po poli došli k přechodu přes silnici. V těchto místech koníci už dlouho nebyli, tak se pořád rozhlíželi. Po dalším přjetí silnice jsme se dostali na louku, kde jsme klusali a poslední úsek k lesu cválali. Kobylky to docela zmohlo. Po menších problémech s nově vzniklým oplocením jsme se dostali na cestu. Ta se ale brzy větvila a my jsme si nemohly vzpomenout kudy. Daly jsme se doleva. V lese jsme potkali houbaře. U silnice jsme zjistili, že jsme měli jít doprava, protože naproti nebyl vchod do dalšího lesa. Tak jsme šli kousek po silnici k domečku se štěkajícími psíky.

Pole za domkem, kudy jsme se chtěli pustit, bylo ale hustě porostlé kukuřicí! Museli jsme se vrátit. Lesem vedla podél silnice cestička, a tak jsme usoudili, že když po ní vyrazíme, určitě po ní dojdeme k původně zamýšlenému přechodu. Cestička se ale brzy vytratila a zatímco jsme se bezradně rozhlížely, udělal Kulich hromádku a znovu tak zanechal stopu.

Raději jsme to otočili a vrátili se -znovu kolem houbaře- na rozcestí, kde jsme se tentokrát pustili pravou cestou. Výlet do Vřeskovíc už jsme neměli v plánu, ale chtěli jsme se vrátit přes Horušany. Podařilo se nám odbočit naším směrem. Najednou se začaly z lesa ozývat podivné zvuky. Příčinu odhalila první Rád'a a já po chvíli také. Přes cestu stál obrovský jeřáb a velkými pařáty nabíral klády. Lekla jsem se, aby nás taky nenabral. Zajeli jsme doprava do lesa, že ho nějak obejdeme. Krosili jsme to po původních cestičkách a původní cestu jsme brzy ztratili z dohledu. Nakonec jsme narazili na hlavní cestu. Zase jsme si nebyly jisté, jestli se dát doprava nebo doleva. Šli jsme vpravo. Po pár metrech jsem ale poznala, že už jsme potřetí na našem zrádném rozcestí. Obešli jsme v lese kolečko!

Už jsme to neriskovali, otočili jsme se a na kraji lesa jsme přešli silnici vedoucí z Horušan do Skočic. Po louce a po poli jsme vyrazili ke Skočicím. Cestou nás zastihl nepříjemný deštík. Na kraji vesnice jsme prošli brankou a opatrně přešli kluzkou silnici. Na louce jsme začali klusat, ale Rád'a měla ze začátku trochu problémy, protože si vzpomněla na příhodu se sedlem a začala se smát. Potom jsme si po poli ještě i zacválali. Přes poslední strniště už jsme šli krokem a vesele probíraly, co se vše přihodilo. Teď už zbývalo jen, aby Rádě vypadl třmen, ale naštěstí už jsme dorazili v pořádku.

3.9.2006

Jak si Rád'a zapomněla přilbičku

V neděli nás přivítalo větrné ráno, ale déšť naštěstí nehrozil. Byl domluvený sraz v půl desátý s holkama na kopci, a tak se Rád'a přiřítla chvilku před devátou. Byly jsme už brzy připravené vyrazit, tak jsme ještě postávaly před boxem a nakonec jsme pomalu vyrazily. Vesnicí i po poli jsme došli v pořádku na kopec. Tam jsme zahlédli, jak se už blíží Martina a Ivča s jejich koníky Achilem a Luďou. V tu samou chvíli Rád'a zděšeně konstatovala, že si zapomněla vzít

přilbičku!

Pozdravili a očuchali jsme se s přáteli a holky nám sdělily, že ještě čekáme na Frantu a jeho kobytku Píďu. Přemýšlely jsme kudy pojedeme a nakonec jsme se dohodly, že když už čekáme, tak zajedeme k nám pro přilbu a pak to vezmeme někam tam. Vyrazili jsme všichni směrem do Žerovic, když tu jsme zahlédli Frantu. Byl dole ve vesnici. Někdo podotkl, že se klidně vsadí, že to k nám vezme cvałem. A opravdu, za chvíli vidíme, jak se k nám řítí.

Poté už jsme v pěti vyjeli k nám. Zatímco si Rád'a běžela pro čepku, Poluška si dvakrát zakvičela na Kulicha, jak byla z těch cizích koní vyjukaná. Když jsme nasedly, očuchaly se ještě obě kobytky přes ohradu a Poluška zase zahýkala na znamení toho, že se jen tak s někým kamarádit nebude. Vyjeli jsme podél ohrady a já se zařadila na poslední místo, aby za Pólou nikdo nebyl. Ale ostatní šli o dost pomaleji, než jsme zvyklí, a tak Kulich jel o kus napřed a zbytek ho vždy doklusal. Poluše se to tempo vůbec nezamlouvalo, proto jsem se zařadila na druhé místo za Kulíška.

Když jsme projížděli okolo křoví za ohradou, náhle a bez varování z něj vyběhla srnka. Kobča se tak lekla, že jí z toho zapadla nožka do nějaké díry a docela jsme se přiblížily k zemi. Naštěstí to brzy vychytala a vyběhla kousek do pole. Po zklidnění jsme mohli pokračovat vesele směrem na Dnešice. Nejdříve jsme šli po poli, kde je „tvrdé“ strniště po kukuřici. Máťa nechtěla klusat z kopce, takže jsme ještě počkali a pak už jsme mohli běžet.

U rybníka se to hemžilo myslivci a Rád'a usoudila, že je tam asi zrovna hon na kachny. Kolem zchátralého kravína prošli všichni koníci v pohodě a po strništi směrem k Dnešicům jsme si dali cval.

Nahoře jsme po namáhavém běhu počkali na zbytek výpravy a rozhodly jsme se s Rád'ou nasměrovat naše kroky už domů. Ostatní se ještě vracet nechtěli, a tak se vydali do westernového městečka. Rozloučili jsme se a ve dvou jsme vyrazili zpět. Cesta proběhla bez problémů, jen pár šoků v podobě srnek a pak se Póluka už tradičně bála na posledním úseku za ohradou.

Poluška marodí

V příštích týdnech se Rád'a musela pilně učit, a tak jsem jezdila sama v ohradě, jen asi dvakrát jsem k tomu přinutila i Háňu. Den předtím, než mi začala škola (20.9.) jsem si všimla, že Poluška kulhá. Levou přední nožku jsem jí důkladně prohlédla, ale nic jsem nenašla. O víkendu už měla zase čas i Rád'a, ale kvůli Póle jsme stejně nemohly na vyjížďku a Rád'a tedy trénovala s Kulichem skoky.

V neděli 24.9., den po naší grilovací akci, kdy Kulíšek poctivě svezl většinu hostů, přijel kovář z Příchovic. Nejdříve nás trochu vyděsilo, že už je postaršího věku, ale kopýtka koníkům vystrouhal pěkně. Bohužel s Póloušky nožkou nám neporadil a co víc, kulhání se ještě zhoršilo! V pondělí přijel veterinář - Šindelář z Hlohov. Nejdřív nic neviděl a říkal, že by to mohlo být krvácení do svalu, ale potom se ještě jednou kouk a rozhodl, že to bude nejspíš šlacha. Namazal a zavázal Póluce nožku a dal mi ještě mast na další dny.

Brzy se to zlepšilo, přesto ještě skoro 2 týdny musel Kulíšek běhat sám. Blížila se Velká Pardubická, no a vzhledem k tomu, že Póluka 3 týdny odpočívala, byla hlavní favoritkou....:-)

8.10.2006

Splněný sen

V noci ze soboty na neděli se mi zdálo, že jsme se chystali na nějakou důležitou akci-byl to tedy asi Hubert, ale mohla to být i Pardubická. Taky byly všude závěje sněhu, takže asi ne ... No a jak jsme chtěly brzy ráno vyrazit, nasadily jsme už večer koníkům uzdečky. Ale co to? Ráno přijdeme a uzdečky samozřejmě úplně rozcupované, jak se jich kobyly snažili zbavit. Pak jsme přemýšleli, jak je narychlo spravit ... sranda ... no.

Ráno jsem všem sen vyprávěla a taky Rádě, když jsme sedlaly oře. Vyráželi jsme už za slunečného rána, abysme do těch Pardubic dojeli. Nemohli jsme to ještě moc hrotit, a tak jsme jen klusali, bez cvalu. Když jsme jeli od bazénku k silnici štěkal na nás u kontejnerů psík, co byl uvázaný k maringotce, ale koníci se nebáli.

Rád'a musela s Kulíškem jako vždy zápasit, ale bez nehod jsme dojeli do lesa, pak rovně a k Vojtěchovi. Tam jsme si všimly, že se po pravé straně táhne nezorané pole. A mohli jsme konečně uskutečnit dnešní velký dostih. Rád'a bojovala s Kulíškem a se smíchem, tak jsem na ní zavolala, ať se nesměje-což zajisté pomohlo...:-) Když se Rádě konečně podařilo kontrolovat situaci, rozhodla se Póluška, že se vyprázdní. A tak jsme uprostřed dostihu zastavili a čekali na kobču.

Potom už jsme klusali podél plotu, za kterým jsou bývalé kasárny a Póluška skočila velkou vodu (= louži, co byla v cestě). V lese Rádě volal její nový chlapec, ale nezvedla to, takže nám to tam chvíli vyhrávalo, ale kobyly se tím nevzrušovaly. Pak jsme ještě potkali nějakýho divnýho pána, co se ptal, jestli se chystáme na Pardubickou, tak jsem odvětila, že tam zrovna jedeme. Do vesnice jsme dorazili v poklidu. Když jsme jeli kolem maringotky, její obyvatelé už byli vzhůru a psík odvázaný. Začal se koníkům vrhat pod nohy a vůbec neposlouchal své páníčky. Zvládli jsme to všichni čtyři a dojeli do ohrady.

Pustila jsem Pólu jako vždy napřed a zavírala branku. No a kobyly zatřepala hlavou a otěže se jí svezly nebezpečně nízko. Přiskočila jsem, abych zachránila situaci, ale už bylo pozdě-špičkou kopyta přišlápla otěž a ta se přetrhla-a tím mi vlastně vyplnila můj dnešní sen.

15.10.2006

Rušivé elementy

V neděli se Rád'a vrátila z Prahy, a tak jsme mohli odpoledne vyrazit na vyjížďku. Celý den se mlha ne a ne zvednout a ještě když jsme vyráželi nebylo po sluníčku ani vidu ani slechu. Ve vsi se pilně pracovalo, i přesto, že byla neděle. U kontejnerů jsme přešli silnici, v dále už se blížilo auto. Popošli jsme pár kroků a vystartoval za námi ten psík od maringotky. Strhl se všeobecný ruch, auto stihlo přibrzdit a koníci se trochu poplašili.

V Bráně jsme procházeli kolem chodníku, na kterém ležel nějaký žlutý igelit a zároveň jelo naproti auto. Pak jsme měli zatarasenou cestu na louku a museli jsme vchod obejít. Po cestě od vechtra se řítily 2 motorky a za chvíli jeli zpátky. Potom jely k lesu, po naší cestě. Kulíšek to už asi nemoh vydržet a udělal hromádku na louce, místo aby počkal na své oblíbené místo mimo cestu.

V lese jsme viděli motocyklisty před sebou, ale stačili se včas uklidit, takže jsme je nepřejeli. Na Zastávce bylo zase rušno, všichni tam také pracovali a dělali pořádný hluk na cirkulárce. V lese jsme si zacválali a poté se vydali směrem k Vojtěchovi jako minule. A najednou začalo mezi stromy prosvítat sluníčko a osvětlilo podzimně zbarvené stromy. To nás rozveselilo.

Stejně jako minulou neděli jsme vyrazili na strniště. Snažila se nás tam vyděsit lesní zvěř, ale utekli jsme jí. Obklusali jsme celé pole a chystali se cválat na louce pod Vojtěchem. Na cestě v dále se zatím vytvořilo početné obecnstvo. Koníci se tedy rozhodli, že se předvedou. Byli tak veselí, že jsme je museli stočit na kolečko, aby se zklidnili. Poluška byla nadšená, že už má zdravou nožku a může cválat, že si z radosti zavrhávala. Po dostatečném množství koleček se naštěstí unavili a mohli jsme jet domů.

Cesta zpět proběhla s obvyklým zastavením na vyprázdnění na lesní cestičce, kde už je naše častá přítomnost docela vidět. Ve vsi jsme znovu potkali davy lidí, ale už bez problémů. Počasí se

tedy nakonec vydařilo nádherně, jen jsme se docela zapotily, obzvláště Rád'a, která byla připravena na studenější ovzduší.

Focení koní ve volnosti

22.10.2006

O týden později napsala Rád'a, že je nachlazená, ale, že může vzít jednoho koníka na lonž. A tak se dopoledne přirátala i s Beauty. Já jsem jezdila na Kulíškově a Rád'a zatím proháněla Pólu. Udělalo se zase podezřele hezky, a tak jsme se pěkně zapotili.

Po ježdění jsme koně vypustily a Rád'a vzala foťák, že si je chce vyfotit v běhu. Chvilí jsme je honily po ohradě s bičem - nahoru a dolů, Beauty vydatně pomáhala a koníci se nestačili divit, co to děláme. Energie v nich každopádně ještě zbyla, protože běhali docela bujaře.

4.11.2006

Podivné zvuky

O víkendu 28. a 29.10. zůstávala Rád'a v Praze, a tak jsem jezdila jen v ohradě. V sobotu byla v Týništi Hubertova jízda, ale z naší stáje jelo jen Polušky sedlo, které si půjčili nějaký lidi.

O dva týdny později jsme se vypravili na sobotní vyjížďku. Už když jsem přišla do boxíku, věděla jsem, že bude veselo. Jak mě koníci uviděli, začali běhat a vyhazovat jako šílení. Ještě ke všemu foukal vítr a bylo dost zima. Nakonec se mi podařilo, přivázat bujnou zvěř před boxem a vyčistit je. Kulíšek se sice snažil ze zajetí dostat, ale ohrada vydržela jeho pokusy o vzpínání.

Potom dorazila Rád'a, nauzdily jsme a nasedlaly naše oře – vůbec se mi nedařilo Pólu dotáhnout, jak se nafukovala- a mohli jsme vyrazit. Už před bazénem se vyskytl první rušivý element v podobě ďábelsky černých ovcí, ty už ale koníci docela zvládají a potom igelit, který ve větru hlasitě třepotal a Poluška se bála. Nakonec na nás ještě vyběhl psík od maringotky, ale tentokrát za námi neběžel a zastavil se o náznak plotu, který tam zatím postavili.

Do lesa jsme dojeli v pořádku, dál jsme jeli na Zastávku, kde jsme přecházeli silnici a zastavilo nám nějaký auto, abysme mohli přejít. První divný zvuk jsem zaslechla už na začátku lesa, kde zpíval nějaký pták, tak nějak zvláště a Poluška se toho samozřejmě bála. Po lesní cestě jsme klusali, ale museli jsme běh v půlce přerušit, protože jel vlak- podél cesty totiž vedou koleje. Nejeli jsme k Vojtěchovi, ale doleva, směrem k Šavlici a pak na Chlumčany, aby cesta vedla co nejvíc lesem.

Kopec u Chlumčan jsme vyklusali, a pak jsme se chtěli pustit po cestě, kudy jsme jezdili dříve. Ale po několika metrech běhu jsme zaslechli motorovou pilu, tak jsme se rychle otočili a vyrazili mezi poli k Horní Lukavici. Když jsme se ohlédlí, viděli jsme, že nebezpečí hrozilo opravdu blízko, protože kousek od místa, kde jsme se zarazili, stálo auto těch dřevorubců.

Cesta k Lukavici byla plná výmolů, a tak jsme klusali po poli, kde polehávaly uschlé zbytky kukuřice. Už nějakou dobu jsem bystřila sluch, protože jsem od kasáren slyšela nějaký lomož, jako kdyby někdo házel plechy na hromadu, nebo tak něco. Řekla jsem to Rádě, která po chvíli taky podivné zvuky zaslechla. Tím směrem jsme totiž mířili, a tak jsem se obávala, aby na silniče, po které musíme kousek jít, nejezdily nákladáky, nebo tak něco. Rád'a navrhovala, že tam třeba začli chovat divou zvěř, protože, jak se hluk nesl s větrem, to trochu vypadalo, jako řev nějaké velké šelmy.

Na louce poblíž sv. Vojtěcha jsme klusali a cválali - Poluška si stejně jako minule vesele zavyhazovala, ale brzy se zklidnila. Kvůli větrnému počasí jsme museli udělat přestávku na smrkání, protože už nám tekly nudle. Pak jsme docválali nahoru po louce a po poli jsme doklusali ke kasárnám. Když jsme se vydali k silniče, vyjelo nám naproti auto. Postavili jsme se vedle cesty, ale auto zastavilo, chvíli se rozmýšlelo, pak vycouvalo a odjelo po silniče pryč.

Rád'a se asi naučila od koníků oškubávat stromy podél cesty, protože se každou chvíli natahovala po větvích, na kterých toho ale už stejně moc nebylo. Když už jsme byli v našem lese, zaslechli jsme vrzání ohýbajícího se stromu-tak jsme raději přidali do kroku, aby na nás ještě něco nespadlo. Při cvalu jsme se pořádně zapotili, takže jsme po louce klusali, abychom ve studeném větru neprochladli. Když jsme šli po louce, už poblíž vesnice, začal se od kravína ozývat další divný zvuk, asi jako když bzučí komár, ale hodně nahlas.

Závěr cesty už nám zpříjemnil jen igelit, který třepotal čím dál víc, tak jsem se strachovala, aby Póluška neskočila do bazénku. Dál jsme se ještě museli po louce vyhnout lidem, kteří ořezávali motorovkou stromy v jedné zahradě a zasahovali až do cesty. Koníci si vesele skočili stružku, vedoucí z louky a doma ještě měli zpestření v podobě Mikuláše, který si tam byl s traktůrkem prohnůj.

10.11.2006

Pád

V pátek jsem šla jako vždy do školy, a tak vzala Rád'a na vyjížďku kamaráda Vaška. Nejdříve byli v ohradě a Rád'a lonžovala Vaška na Póle. Potom se rozhodla, že odchytí Kulicha, ale ten byl hrozně nabitej, lítal tam kolem Pólušky a schválně se ji snažil vyprovokovat.

To se mu nakonec podařilo, když se rozběhl směrem domů. Póluška vyrazila tryskem za ním. Vašek se celou dobu statečně držel, ale potom kobča prudce zabrzdila a setrvačnost způsobila, že spadl. Naštěstí se nic nestalo, odnesly to jen kalhoty, na kterých se skvěl zelený flek.

Cestou na Zastávku, která probíhala celá krokem, byli koníci kupodivu hodní - asi aby odčinili ten začátek.

11.11.2006

Vítr

Druhý den se Rád'a přiřítla hned po jízdách v autoškolě. Zrovna, když jsem šla zavřít koně, začal se zvedat vítr, ale nebylo to ještě nijak tragický. Horší bylo, že si na louce někdo pouštěl draka, a tak nebylo lehké rozjívené koníky odchytit. Pomocí jablek se mi to nakonec podařilo a když přijela Rád'a, mohli jsme vyrazit.

Už po cestě k bazénu přišly komplikace. Póluška byla už zase v klidu, ale Kulich pořád koukal, jestli se v některé zahradě neskrývá nebezpečí a dvakrát ho musela Rád'a nutit, aby vůbec šel dál. Do lesa jsme došli raději krokem a tam jsme to vzali na Zastávku horní cestou, která vede víc lesem. Tam jsme si zaklusali.

Na Zastávku zrovna přijížděl vlak a skoro bysme ho i stihli, ale průvodčí rychle naskočila do zadního vagónu a ještě se nám škodolibě smála, když odjížděl. Jeli jsme na louku u Dnešic, protože jsou kolem stromy a tedy menší vítr. V lese jsme se chystali odbočit na lesní cestu, když tu jsme před námi, kousek za odbočkou, uviděli lidi, jak tam něco kutí. Obávaly jsme se s Rád'ou, aby tam nebyl nějaký myslivec. Nakonec jsme usoudily, že si nás třeba nevšimli a nenápadně a co nejtišeji jsme se pustili po cestě.

Došli jsme na louku u Zastávky, kde jsme klusali. Na louce u Dnešic se táhly po celé délce řádky starého sena, které z dálky vypadaly jako vyoraná hlína, tak jsem říkala, že to vypadá jako po krtčích závodech. Nej dřív jsme jeli klusem nahoru po levé straně louky, potom jsme sešli ze svahu a na rovince zase naklusali, s tím, že v rohu nacváláme.

Náhle ale Kulich něco zpozoroval, lekl se a vyrazil na opačnou stranu, než se nacházel důvod jeho úleku. Tím směrem se ale louka svažovala na pole, což koníkům nevadilo a vesele se tam vrhli, že jsme se obě už viděly na zemi. Na poli se nám je podařilo zbrzdit. Když jsme se vzpamatovaly, uviděly jsme, že Kulich se lekl člověka, který se vynořil z lesa a teď šel do kopce, kam jsme chtěli cválat.

Vzali jsme to nej dřív krokem, a když byl člověk už z dohledu mohli jsme kopec vycválat, a poté ještě na druhou nohu. Už se skoro stmívalo, tak byl nejvyšší čas vyrazit zpět, navíc, když začalo trochu poprchávat. Hned jak jsme vlezli do lesa, potkali jsme nějakou rodinku na procházce a u Zastávky ještě dva kluky, tak jsme se divili, co všichni dělají v lese v takovém počasí.

Lesem jsme to vzali zase po horní cestě. Když jsme vylezli na volné prostranství, zaskočil nás náhlý nápor větru. Póluška se už naštěstí větru dávno nebojí, a tak jsme mohly zůstat v sedlech. Vítr zesiloval čím dál víc a deštík nás taky moc nepotěšil. Pod tratí se mi zazdalo, že slyším vlak, ale v tom větru, jsme si nebyly jisté. Vrátili jsme se na louku, ale nic jsme neviděli, a tak jsme vyrazili pod most, za kterým na nás číhal nový nápor vichru a zase nějaký člověk, tentokrát se

psem. Pachtili jsme se nahoru a v chůzi nám bránil vítr čím dál silnější. Koníci ale byli stateční, a tak jsme se doplahočili do vesnice. Tam nás ještě zdáli pozdravila Jiskruška, která byla chudák taky venku.

Cestou za humny už kobyly poklusávaly, jak se těšily do závětrí boxíku. Tam jsme se konečně skryli, ale Rád'a pak ještě musela domů, tak doufám, že jí to cestou neodfouklo.

12.11.2006

Konečně poklidná vyjížďka

Tak Rád'u to neodfouklo a dokonce ani neodradilo, protože mi druhý den zavolala, že má chvilku čas, a že přijde. Sice jsem si nebyla jistá větrným počasím, ale nebylo to až tak zlý jako předešlý den.

Ve vsi se jako každou neděli pilně pracovalo, a u maringotky vylepšovali plot, což se Pólušce nelíbilo a silnici přeběhla v úleku. Naštěstí jsem ji snadno zastavila o strom. Rád'a pospíchala domů vytírat, a tak jsme to vzali zkrátka. Po louce k lesu jsme klusali, potom jsme jeli rovnou na Zastávku a hned naproti do lesa po zadní cestě.

Na té jsme si zacválali, hned to otočili a docválali zpátky. Když jsme chtěli přejít silnici na Zastávce, zastavilo nám auto. Paradoxně nadělalo víc hluku, než kdyby normálně projelo, když se potom rozjíždělo. V lese jsme potkali rodinku s malýma dětma, hrozně koníky obdivovali, jak jsou velký ...

Jeli jsme tentokrát cestou vlevo, kde jsme si pěkně zacválali. A pak rovnou domů. Protože to dost fučelo, šli jsme krokem. Potkali jsme nějakou paní s psíkem a Póluška se jich bála. Hned nato jsme pod tratí zahlédli světýlko. Uááá, motorka! Naštěstí kobyly byly hodné. Ale ten motorkář byl vtipnej - byl vyzáblej a měl velkej klobouk, takže vypadal jako kovboj, co místo koně jezdí na motorce.

Potom jsme doťapkali už bez problémů do stáje, kde si koníci dali vytoužené žrádlo.

17.11.2006

Setkání v lese

Ve středu 15.11. jsem neměla školu, takže jsem u té příležitosti ostříhala koníkům hřívky a ocasy. Pak jsem ještě vzala Kulíška pod sedlo. Póluška kolem nás celou dobu běhala a nakonec z toho byla víc určena než Kulich.

V pátek byl svátek, a tak jsme mohli jet ven. Vyrazili jsme před třetí. Kobyly byly hodné, protože předešlý týden chodily častěji než obvykle. U maringotky bylo zase živo a jeden pán říkal „Ještěže nemají podkovy“, což jsme úplně nepochopili. Už když jsme procházeli pod tratí začal Kulíšek větřit. Potom jsme na louce museli přerušit klus, z důvodu míjení skupinky dětí, a za chvíli jsme vjeli do lesa.

Tam zaujaly na cestě Kulicha koňské stopy, které začal důkladně očuchávat. Brzy jsme zjistily proč. Proti nám se na cestě objevili další dva koně! Byla to Romča s Jiskrou a Milada z Chlumčan z valáškem Romanem. Pozdravili jsme se a spojili naše dvě skupinky dohromady. Hned jak jsme vyrazili, vyděsilo Kulíška nějaké strašidlo na cestě před námi a začal bočit do lesa. Obešli jsme nebezpečné místo a doklusali na Zastávku.

Dál sme se pustili rovnou naproti do lesa. Na cestě podél kolejí jsme si zacválali a odbočili doprava k Vojtěchovi. Cestou si Póluška zvědavě prohlížela nového kamaráda, ale protože šel vlevo, musela otáčet hlavu, aby se mohla podívat pravým okem. Romča si povídala s Rád'ou, která ji na našem obříkovi vtipně převyšovala.

Po cestě k Lukavici jsme klusali a potom jsme vyrazili nahoru ke kasárnám. Náhle a bez varování se Kulich lekl a vyběhl doprava. Tam bylo zorané pole. V první chvíli se Rád'a zděsila, že je mezi cestou a polem strouha a stejně jako v sobotu už polykala andělíčky. Naštěstí tam nebyla žádná překážka a vběhli do oraniště. Na posledním úseku nás čekalo zvláčené pole, kde jsme se nebořili, a tak jsme se domluvily na cvalu. Ze začátku vyrazil vedoucí Kulíšek ostřeji, ale Rád'a ho brzy zvládla. Náhle se ale dopředu vyřítila Jiskra a Póla po ní při té příležitosti vyhodila. Naštěstí se ale nestrefila. Dostih se nekonal, protože jsme své oře jakž takž udržely.

Pak už jsme došli do našeho lesa a na louku. Směrem ke trati jsme klusali, i když trochu chaoticky, protože Jiskra by zase ráda běžela, ale tentokrát nás nepředběhla. Jen Póla pořád bočila směrem k ní, jako by se připravovala na kopnutí. Ve vesnici jsme potkali starýho Voráčka, kterej se ptal, kolikrát jsme spadly. Dojeli jsme skoro až k nám a tam se naši přátelé otočili. Romča se ještě chystala doprovodit Miladu, která to měla do Chlumčan ještě pořádný kousek cesty a to už byla skoro tma.

25.11.2006

Kulich má chuť na maso

Druhý den jsme nejezdili, protože jsme byly v pátek pařit, a tak jsme v sobotu odpočívaly. V neděli jsem vzala Kulíška na jízďárnu. Báł se křoví, ale jinak se nestalo nic zvláštního. Další vyjížďka se tedy odehrála až o týden později.

Dopoledne přijela Rád'a a mohli jsme vyrazit ven. U vchodu na louku stála paní s malým děckem, které se zřejmě bálo, a tak ho vzala do náručí. Kulíšek, jak to zbystril, hned se chtěl podívat, jestli to není něco k snědku, ale Rád'a včas odtrhla jeho tesáky z blízkosti dítěte. Chtěli jsme být brzo doma, proto jsme nejdřív klusali před lesem velký okruh a potom už jsme si jeli jenom zacválat na cestu za Zastávkou.

Koníci byli hodní a brzy jsme dojeli zpátky do vsi. Tam byl u maringotky nákej týpek, kterej nás neviděl. Nejdřív harašil s lopatou, čehož se Póluška lekla, zrovna když jsme přecházeli silnici. Čeho jsem se hrozila víc, byla dlouhá černá roura, se kterou tam mával. Náhle si nás všiml, uklidil se spořádaně ke straně a rouru opřel o živý plot. Když jsme procházeli kolem, tak se samozřejmě sesula, ale zvládli jsme to. Jenom Póluška byla tak v šoku, že udělala bobek na cestě k bazénu.

3.12.2006

Koníci stávkují u mostu

V sobotu 2.12. měl přijet ráno s Rád'ou Vašek. Protože ale zaspal, jezdili jsme nejdřív spolu s Rád'ou v ohradě, abysme se zahřáli. Bylo totiž dost zima a trochu mrholilo. Když dorazil, jezdili u nás a pak jeli na Zastávku na vyjížďku. Koníci nechtěli vlézt pod most, ale nakonec je tam nějak dostali.

Druhý den jsme jeli v našem obvyklém složení. Ale kobylinky se rozhodly, že dneska pod ten most nevlezou, a protože jsme neměli moc času, jezdili jsme jen na louce. Mně i Rádě hrozně tekly nudle a museli jsme pořád zastavovat na smrkání. Všichni jsme se pořádně zpotili a ke konci nám začalo i svítit sluníčko, tak jsme se opalovali.

Póluška je zraněná

7.12.2006

Ve čtvrtek koníci rozebírali ohradu a Póluška se napíchla na hřebík, do korunky, kousek nad kopytem. Ihned jsem volala Šindelářovi, který nemohl přijet, a tak jsme se s mamčou vypravily do Staňkova. Už měl na popelnici připravenou hromádku pro nás - tetanovku a jód. Popsal nám, jak jí to máme aplikovat a zase jsme vyrazily domů. Cesta byla samý výmol a to, že byla tma, nám taky moc nepřidalo.

S tatkovou pomocí jsme Póle nastříkali do rány jodovou tinkturu a potom jí píchnul tetanovku. Póla se nechala ošetřit a nožku stále nadlehčovala. Druhý den už ani nekulhala, jen opatrně našlapovala. V sobotu jsme byly domluvené na ježdění, ale rozhodla jsem, že Póla musí ještě odpočívat, a tak jsem vzala jen Kulíška na jízďárnu.

V neděli měla nožku trochu nateklou a z rány vytékal hnis. Zavolala jsem tedy znovu veterináři, který řekl, že to je v pořádku, pokud nekulhá. Tak jsem jen vymačkala co šlo a napatlala jí tam zbytek jódu. A doufám, že teď už to bude dobrý a budeme moct jet příští neděli na hromadnou předvánoční vyjížďku.

Vánoce, Předvánoce a Povánoce

24.12. ±1 týden

Póluščina nožka byla za týden sice už úplně zdravá, zato já jsem to přehnala s nočním životem a na předvánoční vyjížďku nakonec odjeli Rád'a s Kulíškem sami. Sami tedy rozhodně

nebyli, setkali se s dalšími koníky a jejich jezdci a společně vyrazili k Roupovu. A kdo všechno se účastnil? Rád'a s Kulichem, Mart'a s Achilem, Ivča s Lud'ou, Franta s Píd'ou, dále ještě Kristýna a Pavel, též se svými koníky.

Pavův hřebec Golden zaujal svou velikostí – většinu ostatních koníků značně převyšoval, a tak si všichni mohli vyzkoušet, jaký je pohled na svět z takové výšky. V Roupově se naše výprava podívala na hrad a poté na hospodu. Posilnění mohli vyrazit domů, kde už Kulíška a Rád'u netrpělivě vyhlížela Póluška.

O Vánočních prázdninách jsme měly konečně dostatek času věnovat se našim čtyřnohým kamarádům. K Vánocům měli dostat nové deky, ale nakonec ji má stále jen Póluška a Kulíšek čeká, až budou mít v potřebách otevřeno. Počasí se každým dnem měnilo. První povánoční vyjížďku jsme se jeli podívat na louku ke Dnešicům. Koníkům se to líbilo a chtělo se jim běhat. Druhý den nás překvapilo nečekaně teplé počasí. Koníci se sotva ploužili a do kopce u Chlumčan doběhli z posledních sil. Potom se ale vzpamatovali a při cvalu na louce u Vojtěcha už zase ukázali své skryté rezervy.

Třetí den byla pro změnu hrozná mlha. Rozhodly jsme se, že tentokrát vezmeme koně jen na louku. Doprovázela nás taky Rádina Beauty. Všude okolo se rozprostíral bílý opar a nebylo vidět na pár metrů. Když jsme jeli kolem Bouřilojc, zrovna vyrážela Romča s Jiskrou a ještě dvěma kamarádkami. Vydaly se na výlet k lesu. Domů jsme se vrátili již značně ojiňení. Nejvíce to bylo vidět na Pólušce, která měla omrzlou hřívu, řasy i fousky na bradě, a tak si jí Rád'a hned vyfotila.

Naposled v roce 2006 jsme vyrazili ven v sobotu 30.12. V noci mrzlo a na silnicích to pěkně klouzalo. Musely jsme koníky vést až na louku. Protože jsme se bály, že to bude klouzat i jinde, jezdili jsme jen před lesem. Počasí se vydařilo, dokonce vylezlo sluníčko. Ke konci ježdění jsme měli v plánu cvalkrok, ale pořád se nám do cesty motal nějaký myslivec. Nakonec jsme si vybrali cestu podél pole. Koníci byli poslušní a mohli jsme jet spokojeně domů. Jen Pólušce se cval-krok nějak zalíbil, že nechtěla jít jen krokem a celou cestu popobíhala. Přes vesnici jsme je zase vedly, a tak jsme se taky s Rád'ou vykrokovaly.

7.1.2007

Póluščiny novoroční vylovení

Na Nový rok bylo pěkně hnusně, a tak jsme se na „novoroční“ vyjížďku dostali až další víkend. Koníci si týdenní vyvalování v blátě užívali a taky podle toho vypadali, ale podařilo se mi je uvést do jakž takž přijatelného stavu. Počasí se moc nezměnilo, foukal vítr, sem tam dešťová přehánka, proto jsme jeli co nejvíce lesem.

Ještě ve vesnici jsme zahnali do úzkých černo-bílé stádečko ovcí, které se před námi nakonec schovalo do vysoké trávy u bazénu. Bez větších kolapsů jsme se dostali až na louku u Dnešic. Při prvním cvalu jsme s Pólou předjely Rád'u a Kulíška, ale pořád ještě v přijatelném tempu. Druhý cval už byl horší. Póluška vyrazila proti větru, rychlostí vyšší, než byla povolena. Nejdříve jsem jí stočila na kolečko a snažila se zařadit za Kulicha.

Ale kobča si zřejmě dala předsevzetí, že tenhle rok bude rychlejší ona. O nějakém zařazení nechtěla ani slyšet a „tdm...tdm...“ prořítla se kolem Kulíška a šíleným tryskem se hnala do kopce. To už bylo moc i na našeho statného valacha, a tak se strhl dostih ve vražedném tempu. Já jsem se jen držela a modlila se, aby Póla neuklouzla. Nahoře se našťestí zastavili. Cval jsme ale museli absolvovat znovu. Nejdříve jsme jen vyklusali, což proběhlo bez problémů, díky vyčerpání z předchozího běhu. Při posledním cvalu už neměli koníci moc sil, přesto si Póla neodpustila v půlce kopce svou tryskovou část. Už po pár skocích ale přešla do klusu.

Raději jsme toho už nechali a vyrazili, všichni úplně zpocení, zpět. Póla byla tak zadejchaná, že když jsme na Zastávce čekali, až přejede auto, tak se pode mnou všechno houpalo. Když jsme vyjeli z lesa, přivítal nás silný protivítr, a tak jsme zbytek vyjížďky dojeli krokem. Póla se ještě z posledních sil asi dvakrát lekla a k tomu i vždy kousek popoběhla. Možná její předsevzetí bylo konečně zhubnout, a tak využívá každé příležitosti k pohybu.

Nudná vyjížďka

Konec týdne provázelo větrné počasí, sem tam nějaký orkán, a tak to vypadalo, že o víkendu ani jezdit nebudeme. V neděli sice foukal vítr, ale zato nebe bylo krásně vymetené a sluníčko svítilo do oken. Nakonec jsme se tedy rozhodly, že pojedeme.

Vyrazili jsme až po druhé hodině odpoledne. Cestou jsme to brali hodně lesem, kde to nefučelo. Póluška pořád vyhlížela, jestli se někde v křoví neskrývá bubák, zato Kulíšek dával jasně najevo, že měl místo vyjížďky v plánu odpolední siestu, a tak ho musela Rád'a vydatně pobízet. Chtěli jsme jet na kopec u Chlumčan a pak stejnou cestou zpátky. Když jsme míjeli Šavlici zahlédli jsme na břehu labuť. Říkaly jsme si, že je cestou zpátky prozkoumáme z větší blízkosti, což se Póle moc nelíbilo a už se připravovala k útěku před těmi divnými tvory.

Kopec jsme vyklusali a kousek jsme i cválali. Nahoře jsme zjistili, že se vítr skoro utišil, a tak jsme se neotočili, ale vyrazili jsme směrem k Horní Lukavici. Celou cestu k vesnici jsme klusali po poli. Potkali jsme tam nějakou paní, co šustila igelitkou, protože do ní něco sbírala. Přišel na řadu nebezpečný úsek po louce k Vojtěchovi, protože se znovu trochu zvedl vítr a my jsme museli jet proti němu. Ale Kulíšek byl stále ještě v klidovém režimu a Pólušku jsem nakonec zvládla, takže se nekonal žádný dostih.

V poklidu jsme dorazili do našeho lesa. Když jsme z něj vyjeli, zjistili jsme překvapeně, že je úplně bezvětrí. Zaradovali jsme se a klusali vesele ke trati. Kulich se zatím probral a Rád'a ho musela dost brzdit. Já jsem celý úsek dojela na volné otěži, protože Póla se zklidnila stejně jako vítr.

Cestou domů na nás ale čekalo ještě nemilé překvapení. Po cestě k vechtru a k lesu se proháněl nějaký typ na terénní motorce, která dělala hroznej hluk, jako kdyby někdo střílel. Když jsme přijížděli k návsi zaslechli jsme ho za sebou. Akorát jsme stihli odbočit doprava, když se prohnal kolem nás. Koníci se začali plašit, doufali jsme ale, že pojedou dál a bude za chvíli pryč. Místo toho ale otočil svůj pekelný stroj a ze strašlivého burácení projel znovu kolem nás zpátky ke kravínu. To už bylo na kobyly moc a začali pobíhat po trávníku na návsi. Poloběhem jsme přešli silnici, pak se trochu zklidnili.

Doma jsme zvěř uvázaly k ohradě a oba začali znučeně zívát. Příště jim holt budeme muset vymyslet nějaký větší vzrůso a ne takovou nudnou vyjížďku, jako byla tahle.

26. - 27.1. 2007

Ladovská zima

Ke konci ledna nám život zpestřovaly víchry, trhající střechy a povalující ohrady. Jejich následkem byl zákaz chození do lesa, a tak jsme měli dost omezený výběr, kam s koníky vyrazit. K větru se navíc přidala sněhová vánice a pokryla vše bílou peřinou. Koníci si alespoň ve sněhu krásně vyleštili své blátem obalené nohy, a tak bylo čištění hned veselejší.

Neobvyklé počasí a taky nové deky se rozhodla Rád'a zvěčnit pomocí foťáku. V pátek jsme tedy nejdřív fotily kobyly při ježdění, ve kterém jsme pak pokračovali na vyšlapaném kolečku. Moc jsme je nehonily a i když se nezpotily, hodily jsme na ně po odsedlání deky a fotily se s nimi. Rád'a vymyslela akční situaci, že jedna oba dva povede a druhá je při tom bude fotit. Ovšem přinutit ty příšerky, aby vyrazily společně se ukázalo jako téměř nadlidský úkol. Takže jsme se tam chvíli motali a pak raději přešli do statických póz. Fotečky se ale i přes drobné potíže povedly a kobyilkám to tam v nových oblečcích moc sluší.

Druhý den nás přivítal pro změnu čerstvý větřík, sem tam sněhová přehánka a naváté závěje. Aby byla nějaká změna, vyjeli jsme na louku. Cestou jsme se místy bořili do hlubokého sněhu, ale nakonec jsme dorazili na louku. Pustili jsme se do jejího objíždění a po prvním kolečku už jsme se potýkali s nepříjemnou vánicí, a tak jsme se rozhodli vrátit domů. Při příjezdu jsem prohlásila, že se jdeme schovat do boxu, ale Rád'a navrhla výlet do ohrady ke křoví.

Sice jsem tomu plánu moc nevěřila, ale opravdu - když jsme přijeli za trnkový keř po větru nebylo ani památky. Začali jsme tedy v závětrí vytvářet malé kolečko. Najednou přestalo sněžit a dokonce vykuklo i sluníčko. Posunuli jsme se tedy na kolečko, vyšlapané z předešlého dne,

a odjezdili. Nakonec jsme se tedy mohli i opalovat, jak žhnulo slunce :-).

2. - 3.2.2007

Ježdění bez lesa

Další víkend jsme stále ještě nemohli do lesa a jako naschvál to zase dost fučelo. Sníh dávno roztál a místo něj se před boxem vytvořila pěkná čvachtanice. Vyrázili jsme tedy na louku. Nahoře se popásala přivázaná Jiskruška, a tak jsme se drželi ve spodní části louky. Ze začátku Póluška i Kulíšek vymýšleli různé triky, jak uspořádat dostih, ale nakonec už byli tak unavení, že v poklidu cválali, vítr nevítr.

Druhý den jsme jezdili v horní části. Póla si už asi na vítr úplně zvykla a nijak neprotestovala. Zpestřovali jsme si trénink různými osmičkami, zastavováním nebo couváním, aby si z toho koníci taky něco odnesli. Když už jsme chtěli jen zacválat jedno kolečko na pravou nohu, objevil se na louce myslivec, pes a dítě. Usídlili se u vchodu na louku, poblíž nás. Najednou si začali pouštět letadýlko, které při letu vrčelo. To se samozřejmě nelíbilo našim ořům. Vyrázili jsme raději pryč a když jsme přijížděli ke vchodu, vydrželo letadlo ve vzduchu zrovna obzvláště dlouho. Kobylky se rozhodly před smrtelným nebezpečím uprchnout. Na silnici začali poskakovat a plašit se.

Naštěstí se nerozběhli a ve vesnici už byli oba celkem klidní. To jim ovšem vydrželo jen do doby, než se ve větru zatřepotala stříška u maringotky a vyběhli znovu. Potom už jsme celkem v klidu dojeli domů.

10.2.2007

Masopustní vyjížd'ka

V sobotu nás přivítalo nádherné jarní počasí a byly jsme s Rád'ou domluvené, že pojedeme na vyjížd'ku. Po obědě mi psala, že pojedeme i s Martinou a Ivčou a sraz je u kravína. Při sedlání jsem se dozvěděla, že se připojí i Franta a Kristýna. Rád'a si zapomněla rukavice, tak jsem jí nabízela svoje, ale nakonec vyjela bez nich.

Ve vesnici bylo rušno. Zrovna jsme totiž potkali masopustní průvod a zprava po silnici přijížděly holky. Srazili jsme se na rohu návsi. Už tak celkem vyplašené koníky podpořily dva náklad'áky, každý z jedné strany. A aby toho nebylo málo, jeden dokonce odbočoval do brány. Uklidili jsme se tedy ke straně, počkali, až přejede a vyrazili ke kravínu. Na silnici ještě jeden z koníků udělal bobek.

Po cestě už přijížděl Franta. Pozdravili jsme se, Póluška na pozdrav zahrozila kopyty a vyrazilo se. Jeli jsme přes vechtra, protože pod mostem stála voda. Na louce jsme měli v plánu klusat. Najednou Martiny koník vykopl po Kulíškovi a ten mu to oplatil. Vyrázili jsme klusem k lesu. Tam jsme se rozdělili. Já a Rád'a jsme jeli horem, ostatní spodem. Všude ležely popadané větve a dvakrát jsme museli obcházet strom. I když jsme značnou část cesty klusali, ostatní na nás už dávno čekali. Póla vyhodila po Luďovi a Ivče přistálo bláto v oku.

Dále jsme vyjeli směrem k Šavlici, protože jsme měli sraz ještě s Miladou z Chlumčan. Když jsme přejížděli přes Zastávku, vyjel z postranní uličky motorkář. Jeho šílený stroj sice dělal dost velký hluk, ale zvládli jsme to. Na louce u lesa se Mart'a s Ivčou rozhodly, že si tam zacválají. My jsme jeli napřed do lesa. Ve vchodu nám bránila závora, naštěstí se ale dala obejít. V lese jsme potkali nějaký lidi, co si nás fotili. Pak se k nám přidala Milada a oznámila, že ztratila mobil. Tak jsme vyrazili ho hledat.

Odbočili jsme na cestu do lesa a Franta zavolal na ztracený telefon. Brzy jsme zaslechli vyzvánění a dokonce to někdo zvedl. Někáký lidi ho našli a za chvíli už byl zpět u své majitelky. Rozhodli jsme se, že vyklusáme kopec u Chlumčan. Ke konci už nemohly holky své koníky udržet, a tak zbytek docválali. Kulíšek chtěl vyrazit za nimi, ale Rád'a ho nepustila.

Nahoře jsme se srazili a vyrazili klusem dolů k Horní Lukavici. Tam Rád'a konstatovala, že už má úplně rozedřené ruce, ale stejně si ode mě rukavice nevzala. Dále jsme se pustili k Vojtěchovi. Na louce jsme chtěli klusat a raději jsme se rozdělili. Já a Rád'a zprava, ostatní zleva. Moc dlouho jsme neklusali, protože někdo vyrazil, a za chvíli jsme už letěli všichni šíleným

tryskem nahoru po louce. Zrovna tam šli nějaký lidi, nejbliž k nim jsem projížděla já, tak doufám, že jsem je moc neohodila. Kulíšek se nahoře zastavil o louži a já o něj. Ostatní zbrzdili své oře na konci louky.

Chtěly jsme si s Rád'ou někde pomalu zacválat, a tak jsme se rozdělili. Ostatní jeli zkratkou a my naší obvyklou cestou, na které jsme si pomalu zacvárali. Na Zastávce jsme se zase spojili a vyrazili spodní cestou do našeho lesa. Přes cestu ležela spousta popadaných stromů. Franta s Miladou se rozhodli, že si zaskácou. Kulíškovi se ale nelíbilo, že nemůže také skákat a začal Rádě dost zlobit.

Skoro všechny stromy jsme obešli, ale ještě zbýval poslední. První dva koníci přes něj přelétli a čekali na nás. Kulíšek se už nedal udržet, tak Rád'a akorát zavolala, že to skočíme a už jsme běželi. Póla odskočila dost brzo, ale naštěstí to zmákla, mně jen na chvíli vypadla noha ze třmenu. Doběhla k ostatním, kde to zapíchla na místě. Počkali jsme na zbytek a na kraji lesa jsme se rozloučili s Frantou a Miladou. Zbytek vyjížd'ky jsme už šli jen krokem, protože jsme nechtěli riskovat další dostih a kobyly byly už dost zpoceně.

Ve vesnici panoval čilý ruch. Nevím, co se všichni najednou rozhodli, ale v bráně jsme potkali asi čtyři auta a ještě velkou slezinu lidí. Na silnici byla už značně rozježděná hromádka. Na návsi jsme se rozloučili a poté už jsme v klidu dojeli domů. Tam jsme koníky zakryly dekami, protože byli hodně zpocení.

16. a 18.2.2007

Objevování nových stezek

V pátek 16. února jsem přijela ze školy, najedla se a za chvíli už se přirýtila Rád'a. Díky pokročilé době jsme vyrazili jen na krátkou vyjížd'ku, na louku u Dnešic. Koníci byli jako přejetí. Přišly jsme na to, že se Póluška asi zamilovala do některého z nových koňských přátel z minulé vyjížd'ky, protože se celou cestu ploužila a dokonce se ani o nic nepokusila na jejím oblíbeném kopci. A protože všechny ostatní koně, kromě Goldeny už předtím znala, vydedukovaly jsme, že to bude nejspíš on.

V neděli nás přivítalo nádherné počasí. U kravína jsme ještě přibráli Romču s Jiskrou a ve třech jsme vyjeli do lesů. Vzali jsme to ke Chlumčanům, vyklusali do kopce a seběhli k Horní Lukavici. Na louce u Vojtěcha se tentokrát žádný dostih nekonal, v poklidu jsme jí vycvávali. Cestou zpět nám Romča ukázala několik cest v lese, na kterých se dalo i klusat. Koníky to zpestření bavilo a viditelně ožili. Jinak byli celou cestu hodní.

Když jsme dojeli ke trati, kde teď pod mostem stojí voda, zrovna přijížděl vlak. Póla si ho včas nevšimla a tak trochu vyběhla. Potom Jiskra ukazovala našim suchozemcům, jak prochází pod mostem, ale nezlákala je k tomu, aby to taky zkusili. Romča nás vyprovodila až k ohradě a pak musela pracně přesvědčovat svou kobytku, které se nechtělo pryč.

23. a 25.2.2007

Lesní dostihy

Za týden jsme mohly vyjet s našimi koníky zase už v pátek. Tentokrát jsme využili nové stezky z minulého výletu. Na louce u Vojtěcha jsme klusali a Kulich Rádě docela zlobil. Cestou zpět to taky všemožně zkoušel, vybíhal dřív než k tomu dostal pokyn, a tak jsme přemýšlely, jak jinak pojmenovat klus a cval, aby nepoznal, k čemu se chystáme.

Po projetí lesních cestiček jsme ze Zastávky vyrazili po krásné dlouhé cestě, vedoucí napříč naším lesem. Měli jsme v plánu cval, ale Kulich rozhodl jinak. Vyrazil dopředu rovnou tryskem. Rád'a ho v lese nemohla nikam zatočit, a tak jsme se řítili šíleným tempem až nakonec cesty. Celou dobu jsem trnula, aby se Póla nenatáhla, nebo nezakopla. Naštěstí jsme přežili ve zdraví a mohli se otočit a celou trasu absolvovat znovu. Tentokrát už vše proběhlo v mírném tempu.

Když jsme jeli od vechtra, potkali jsme auto a koníci se ho báli. Kulich začal zase zlobit. Rád'a ho ale zkrotila a cestu domů už jsme zmákli bez nehod.

V neděli to vypadalo, že bude pršet. Rozhodli jsme se, že budeme schválně chodit krokem tam, kde naklusáváme, apod., aby si Kulíšek odvyk to, co dělal minule. Ale jako naschvál se mu

zrovna nechtělo zlobit a nedělal žádné problémy. Tentokrát jsme jezdili jen v lese a pak ještě na louce před lesem.

Když jsme přijížděli k přejezdu, začal cinkat semafor, že pojede vlak. Rychle jsme se vrátili na pole. Vláček ještě na nás vesele zahoukal, což nás velmi potěšilo. Koníci se naštěstí brzy zklidnili a bez nehod jsme se navrátili do boxu, kde jsme přes zpocená zvířátka přehodily deky.

březen 2007

Narozeninový měsíc

V březnu jsme ježdění docela flákali, byli jsme asi jen na jedné vyjíždce u Dnešic, kde se nic zvláštního nepříhodilo. Jinak se jezdilo buď na louce nebo v ohradě, kde mi pomáhala Háňa a vylonžovala Pólušku, která si vesele zaskákala přes kavaletu.

V druhé polovině měsíce jsme neustále slavili, takže na ježdění už nám nezbylo moc sil. Kromě Póly se v březnu narodili všichni členové naší formace – já, Kulich i Rád'a.

30.3. a 1.4. 2007

Jezdíme na zelenou

Poslední březno-dubnový víkend jsme se konečně zase vypravili na dvě vyjíždky. V pátek jsme se díky posunutému času nemuseli vracet moc brzy, a tak jsme se rozhodly dojet k Horní Lukavici. Jeli jsme obvyklou cestou a u vesnice jsme zjistili, že se rozšířil blok stejných domků. Tak doufáme, že si pořídí také stejné bazény, aby zapadly mezi své sousedy.

Rád'a si vzpomněla, že tou dobou vyráží taky Martina a Franta a že bysme je mohli potkat. Vyrázili jsme tedy směrem k domovu, ale naši přátelé byli zřejmě rychlejší, protože jsme je nikde neviděli. Když jsme přijížděli domů stálo nám v cestě stádečko ovcí, které se rozšířilo o tři jehňátka, z toho dvě úplně černá. Najednou z jedné zahrady vyšel pán a nesl na lopatě popel. Rozmáchlým gestem ho rozhodil přímo před námi, ale to už se koníci v úleku rozběhli opačným směrem. Poté, co jsme je nasměrovali zase k domovu, nás nechal projít, a tak jsme se mohli bezpečně navrátit domů.

V neděli, na apríla, jsme měli domluvený sraz s holkama Hanzlíkojc u Skočic. Na místě jsme byli o chvíli dřív. Koníci neměli stání, a tak jsme vyrazili k vesnici. Zastavili jsme na kopci a rozhlíželi se po kraji, jestli někde neuvidíme přijíždět holky s jejich koníky. Zvedl se nepříjemný vítr, proto jsme se schovali na kraji Skočic. Už jsme začaly s Rád'ou uvažovat, jestli si z nás nevystřelily, když je ten Apríl.

Naštěstí se zanedlouho objevili a mohli jsme se společně vydat na cestu. Na louce pod Skočicema byla Jolana se svými koňmi a psi smečkou. Když jsme projížděli okolo, jeden se k nám rozběhl. Když byl znovu odchycen, mohli jsme pokračovat. Póluška měla obzvláště kopavou náladu a snažila se využít každé příležitosti po někom vyhodit.

Po louce jsme doklusali do lesa a vyrazili dál po lesní cestě. Přešli jsme pole a dojeli do vesnice, kde ležela na zemi velká plachta. Holky zkoušely své koníky přinutit, aby na ni vstoupili. Po pár úspěšných pokusech jsme pokračovali. Následovala dlouhá louka táhnoucí se až k Merklínu. Po té jsme cválali. Kulich dával Rádě zabrat, musela ho dost držet, zatímco my ostatní jsme mohli jet v lehkém sedu. Ihned jak jsme doběhli, zavedly nás holky k brodu. Koníci se ani nerozhlídlí a bez přemýšlení vlezli do vody. Prošli i zpátky a Kulíškovi se tam tak zalíbilo, že začal hrabat nohou a taky se napil. Tak snadný průběh seznamování s vodou jsme opravdu ani já ani Rád'a nečekaly.

Od Merklína po louce přicházela nějaká paní a po bližším prozkoumání jsme zjistily, že je to učitelka Koláčková, která na základce učila Rád'u a Martinu. Chvíli si s ní povídaly a pak šla dál. My jsme vyjeli po louce zpátky. Domlouvaly jsme se, jakým tempem to vezmeme, ale Kulich to rozhodl za nás, když najednou vyrazil tryskem dopředu. Na konci louky se koníci naštěstí zastavili, byli už dost vyčerpaní.

Doklusali jsme do Roupova a tam jsme zaparkovaly koně u hospody. Marťa s Ivčou si daly pivo. Zatím Amánek s Póluškou udělali hromádky, a tak před odjezdem došla Ivča pro lopatku,

pohnojily jsme trávníček i zeď a znovu ji odnesla do hospody. Ale nějak se nevracela a když vyšla, byla podezřele veselá. Pak z ní vypadlo, že jí tam pozvali na panáka – zelenou, a tak nás po zbytek cesty bavila.

Na kraji Roupova jsme potkali skupinu dětí, která se byla nejspíš podívat na hradě a teď se děti vrhaly ze stráně dolů, což se Pólušce moc nelíbilo, ale vyčerpání jí zabránilo nějak protestovat. A to i potom, když jsme míjeli ohrady s krávama. Cestou domů se do nás opíral silný protivítr. Při loučení Rád'a vymyslela, že si otevře v Přesticích jezdecké potřeby a lákat bude cedulí s nápisem : „Dneska máme zelenou“, aby spolehlivě přilákala zákazníky.

Domů už jsme se navrátili v pořádku a vyčerpání. Koníci se z toho ještě dva dny vzpamatovali.

7. a 8.4. 2007

Výchova Kulíška

O předvelikonočním víkendu jsme vyrazili s Rád'ou k Soběkurům, protože se tam měl Kulich naučit cválat na louce. Celou cestu jsme potkávali zmatené srnky, které se nejspíš nafetovaly na řepce. Když jsme cválali po louce, přebíhaly nám přes cestu, jako by soutěžily, jestli to stihnou, nebo jestli skončí pod těžkými koňskými kopyty. Kulíšek první den Rád'u zlobil, pomalý cval se mu nezamlouval. Nakonec se ale vždycky uklidnil. Druhý den byli koníci unavení a nikam se nedrali. I počasí bylo krásně prosluněné, a tak se nám vyjížd'ka vydařila.

14. 4. 2007

Vyplašená vyjížd'ka

Další projížd'ku jsme naplánovaly k Dnešicům na louku. Když jsme přijížděli ke kravínu, jezdil tam nějaký malý kluk na kole a schválně se vždycky rozjel a prudce zastavil, aby mu smýklo zadní kolo, což vydávalo velice nepříjemné zvuky. Obzvlášť se tedy nelíbily naší Polušce. Naštěstí jsme bezpečně projeli až na cestu k vechtru. Ale ani jsem nestačila kobylku uklidnit, když tu koukám, že ten kluk je za náma!

Pomalou popojížděl, aby nám byl nablízku a Póla už byla úplně vynervená. Začly jsme tedy na něj volat, že jestli chce projet kolem nás dál k lesu, tak ať to udělá hned, ale ať za náma nepojíždí. Ale on říkal, že nechce jet dál. Rád'a se tedy dopálila a rázně mu vysvětlila, že plašit nám koně se nevyplatí. Zabrало to a ten otrapa konečně zmizel zpátky do vesnice.

Celou vyjížd'ku pak můj oř vymýšlel, čeho by se mohl leknout, bohužel si už nepamatuji konkrétní situace. Na louce u Dnešic jsme si zacválali. Od střelnice se ozývaly výstřely, které zneklidňovaly naše zvířátka. Raději jsme se tedy pustili domů, kam jsme dojeli šťastně a bez nehod.

15. 4. 2007 , květen, červen

Jak jsem létala a Póluška kulhala

Druhý den jsme trénovali v ohradě. Postavily jsme překážku a přejížděli jsme přes ní. Dokud byla ještě nízká, celkem jsem se i držela a koníky to bavilo. Potom jsme chtěly překážku zvýšit, a tak Rád'a sesedla. Na chvíli pustila Kulíškovy otěže, který toho ihned využil a pádil dolů k východu. Po chvíli se nám ho podařilo odchytit, znovu jsme nasedly a vyrazily znovu skákat. Póluška se pořádně odrazila a já jsem bohužel vysoký skok úplně nezvládla a vypadla mi noha ze třmenu. Kobča byla ještě rozjívená z předchozí honičky a hned se splášila. Řítla se přímo na ohradu! Před ohradou prudce stočila doprava, ale to už jsem letěla na druhou stranu. Dopadla jsem jako už tradičně na záda.

Léčila jsem se skoro tři týdny a poté už jsme se zase chystali vyjet ven. Ale co to? Póla jednou ráno, nejspíš po divoké noci, začla kulhat. Na nožku nemohla skoro ani došlápnout, a tak jsem přivolala Šindeláře. Ten jí předepsal antibiotika proti zánětu a bolesti a dále masáže chladivým gelem.

Během Póliny léčby jezdil Kulíšek párkrát v ohradě, buď se mnou, nebo ho projela Rád'a. Pólu jsem vzala párkrát jen na lonž, aby si nožka postupně zvykla. V červnu bylo hodně učení a koníci vesele zaháleli a tloustli. Pak konečně přišly prázdniny.

5. a 6. 7. 2007

Větrná vyjížd'ka po dlouhé pauze

Ve čtvrtek i v pátek fučel pořádný vítr. Mně nebylo dobře, a tak jsme první den byli jen v ohradě a já jsem lonžovala Pólu a Rád'a projížděla Kulicha. Ke konci se na nás přijely podívat holky Hanzlíkojc, které vzaly své koníky na vyjížd'ku.

Druhý den místy dokonce i svítilo sluníčko, a tak jsme vrazili ven. Kvůli vichru jsme louku přešli krokem a klusali jsme až v lese. Lesem jsme se dostali až ke svatému Vojtěchovi nad Horní Lukavicí. Pustili jsme se k vesnici a od ní jsme pokračovali nahoru směrem na Chlumčany. Ťapali jsme po kolejších vyjetých v řepkovém poli. Suchá řepka ve větru vesele šustila. Cestou do kopce se zvedl opravdu silný protivítr, že jsme se místy báli, aby nás to neodfouklo.

Naštěstí jsme se brzy skryli v lesním závětří a zaklusali jsme cestou k Chlumčanům. V lese jsme potkávali hodně lidí, kteří o svátku vyrazili na borůvky nebo jen tak na výlet. Obvyklou cestou jsme dojeli do našeho lesa a poté po louce domů. Vítr naštěstí trochu polevil, takže cesta k trati proběhla v klidu.

8. 7. 2007

Setkání s kombajny

V neděli nás přivítalo letní počasí a my jsme ráno vyjeli s koníky ven. Když jsme šli po louce k trati, začala najednou Póla očuchávat cestu a brzy se ukázalo proč. Pod mostem na nás čekala čerstvá hromádka, nejspíš po Jiskře. Kulíšek se jí zalekl a nechtěl pod most vlézt. Vzala jsem tedy Pólu a ta bez problémů prošla. Ještě jsem se pokusila bobek odsunout na stranu, ale moc jsem tomu nepomohla.

Doklusali jsme do lesa a po naší oblíbené cestě jsme doběhli až na Zastávku. Vzali jsme to tentokrát ke Dnešicím. Na louce u Zastávky jsme potkali dvě auta – jedno stálo na cestě, po které jsme chtěli projet. Jeho posádka se zřejmě kochala krajinou a asi tam měli klimatizaci, protože je ani nenapadlo se jít podívat ven. Doťapkali jsme na louku pod Dnešicemi. Nejdřív jsme jí vyklusali a poté vycválali. Koníky tam žrala otravná hovada, že jsme se s Rád'ou nestačily ohánět. Póluška i Kulíšek už měli při druhém cvalu dost, doběhli oba na volné otěži.

Cestou zpět jsme zase potkali naše známé v autě, kteří tam stále obdivovali místní přírodu. Kulich vycítil, že se blíží domov a přidal do kroku. Ze Zastávky jsme jeli spodní cestou a ke trati jsme doklusali. Pod most se zase Kulíškoví nechtělo, ale Rád'a ho přemluvila. Na louce jsme si všimli, že u kravína jsou kombajny a někam se chystají. „Snad budou pryč, než tam dojedeme,“ doufala jsem. Ale co to? Vyrazily nám po cestě přímo naproti! Rád'a doufala, že pojedou rovně k poli a že se mineme. Když jsme ale vyjeli ze zatáčky, vynořil se obrovský stroj kousek před námi! Rychle jsme stočili doprava do vyšší trávy. Kobylinky se bály funicích příšer, ale naštěstí to zvládly a nikam neběžely. Za kombajny jelo ještě auto a pak už jsme si oddechli.

Domů už jsme dorazili v pořádku a zpocené koníky jsme umyly. Volala jsem na Pólu, ale přišel Kulíšek, tak jsme vymyslely, že jim budem říkat Póla (zrzavá) a Póluška (tmavá).

13. 7. 2007

Terénní vyjížd'ka

Tentokrát jsme se rozhodly, že prozkoumáme okolní polnosti, jestli nenajdeme nějaké pěkné strniště. Nejdříve jsme jeli podél zahrad, a poté jsme se museli plahočit přes oranici, protože tady si zemědělci nějak pospíšili. Poluška už byla zpocená, jen jsme došli na konec prvního pole. Další bylo pro změnu taky zorané a pak naštěstí už přišel lepší povrch. Pod lesem u Oplota ještě nebylo posekáno, a tak jsme vyrazili po lesní cestě.

Vyzkoušely jsme obratnost našich koníků a pobídl je do klusu. Proplétali jsme se mezi stromy, kořeny a pařezy. Po chvíli jsme se dostali k odbočce, přešly jsme silnici u Horušan a

vyrazili dál, klusem do lesního porostu. Potřebovala jsem být včas doma, a tak jsme brzy zamířili směrem domů. Hned jak jsme odbočili, Kulíšek zbystřil a přidal do kroku. Pobídlý jsme koníky do cvalu a ti se vesele rozběhli. Chtěli jsme se dostat na louku u Skočic a zkusili jsme odbočit už před lesní školkou, kterou jindy obcházíme.

Ze začátku to totiž vypadalo jako cesta, která se ale brzy vytratila v lesním porostu a navíc se začala prudce svažovat. Opatrně jsme sešli dolů a už jsme mezi stromy zahlédli naši louku, na kterou jsme se bez problémů dostali. Kulíšek chtěl běžet, ale Rád'a ho zkontrolovala, a tak jsme jen klusali. Ve Skočicích jsme to vzali objížděnou, abychom nevyrušili Jolaniny koně. Stejně si nás ale všimli a řehotali. Kulich nějak poposkočil, až udělal kopytem rýhu na silnici.

Dorazili jsme na louku a rozběhli jsme se vesele k domovu. Asi v půlce jsem si myslela, že už jsme na konci a divila jsem se, kam zmizelo to křoví, které tam ještě minule přece bylo. Až poté jsem si všimla, že je před námi ještě pořádný kus louky, který jsem předtím nějak nepostřehla a sváděla jsem to na Kulíška, že přes něj není vidět.

Dále jsme se vydali přes pšeničné pole a koníci se pořád snažili ukousnout lákavě vyhlížející klasy. Po posledním zoraném poli se Póluška hrozně plahočila, zato Kulda chvátil jako o život. Když už jsem myslela, že tam budem muset zůstat přes noc, protože se mezera mezi námi a Rád'ou s Kulíškem stále zvětšovala, najednou se kobča rozkročila a začala čurat – chudinka už to nemohla vydržet. Když jsme přijeli do Žerovic, najednou se Kulíšek rychle sklonil k zemi a za chvíli už chroustal jablíčko. Rád'a říkala, že si ho vyhlíd už cestou tam, a tak se na něj asi celou vyjížděnou těšil :-). Pak už jsme mohli dořádkat domů.

19. 7. 2007

Trysk v lese

Po pár dnech odpočinku jsme znovu vyrazili ven. Neměli jsme moc času, a tak jsme jeli jen na krátkou vyjížděnou. Koníci byli nějaký zpomalený z horkého počasí, nikam se jim nechtělo. Cesta tam proběhla bez problémů, ale hned jak jsme otočili směrem domů začal Kulíšek nabírat síly. Chtěli jsme cválat v našem lese, po dlouhé zadní cestě.

Ze začátku Rád'a bujného oře ještě držela. Najednou se Kulich vymkl kontrole a řítit se tryskem nahoru po cestě a my za nimi. A jako naschvál právě v místech, kde je hodně větví, takže se Rád'a musela vždy předklonit a nemohla brzdit sedem. Póluška letěla statečně, až jsem se obávala, aby neupadla. Navíc mi padala přilbicka do očí, jak jsem se skláněla před větvemi a nic jsem neviděla.

Kulich se nezastavil ani před odbočkou do lesa a šíleným tempem kličkoval mezi stromy. Na hlavní cestě už ho našťestí Rád'a mohla zastavit. Přežili jsme a Kulíšek ještě za trest cválal před lesem. To už nedělal žádné potíže a m jsme se s Pólou kochaly krásným západem slunce. Domů už jsme dorazili v pořádku.

22. a 23. 7. 2007

Na strništi

Konečně se v našem okolí objevilo normální strniště, a tak jsme tam hned museli vyrazit. Po předchozí zkušenosti si Rád'a přivezla na Kulíška gog, aby ho trochu usměrnila. Bylo horko a dusno a po obklusání pole už byla Póluška úplně zpocená. Raději jsme ani necválali, protože to Kulíšek pořád zkoušel. Objeli jsme dvakrát pole a vrátili se domů.

Druhý den právě sekali vedle našeho trénovacího pole a tak jsme celou dobu dýchali prach za doprovodu hlučných kombajnů. Tentokrát jsme i kousek cválali. Potkali jsme jednoho pána ze Žerovic s psíkem, který chtěl jít s námi. Ptal se nás, jestli tu nemáme sraz s někým ze Skočic, protože tam prý chvíli před námi někdo jel.

Cestou zpátky jsme závodili s kombajn, oba dva byli právě nahoře a my jsme museli projet kolem nich. Naštěstí unavení koníci chvátili domů a moc si jich nevšíмали.

25. 7. 2007

Jak nebyla pole posekaná

Na další vyjížďku jsme se vypravili k Horní Lukavici, kde by mohlo být rozsáhlé strniště, vhodné ke cválání. Dorazili jsme ke svatému Vojtěchovi a vyrazili dolů po louce. Ale co to? Naše velké pole ještě není posekané a dokonce ani žádná okolní. Tak jsme se u Lukavice otočili a vydali se po cestě ke kasárnám. Šlo se špatně, protože místy ležely hromady cihel, po kterých se nedalo přejít.

Dopachtili jsme se tedy krokem až k silniče a vyrazili k domovu. Náhle Rád'a spatřila ostružiny a hned se na nich začala popásat. Já jsem raději zůstala v sedle, protože bych na Pólušku už znovu nemusela vylézt. Když už byl keřík úplně otrhán, vyrazili jsme dál.

Cválali jsme až před lesem, do té doby k tomu nebyla vhodná příležitost. Docválali jsme až ke trati a od ní jsme se vydali klusem. Najednou do vesnice po louce vyjela motorka s dvěma žerovickými mladíky. Naštěstí zastavili, protože jeden z nich telefonoval. Projeli jsme kolem a když jsme byli asi 2 metry za nimi, nenapadlo je nic jiného než nastartovat. Koníci se splášili a vyběhli. Podařilo se nám je zastavit, ale stále byli zneklidnění, protože hlasitá terénní motorka byla slyšet i zdaleka.

Obávali jsme se, aby nejeli do vesnice, ale naštěstí už jsme dojeli bez nehod.

27. 7. 2007

Pěkná vyjížďka před dlouhým odpočinkem

Po jednodenním odpočinku jsme vyrazili směrem k Oplotu. Tentokrát jsme vsadili na jistější cestu, kde budeme mít možnost cválat. Cesta probíhala v pohodě, po polích a lesem do Horušan, kde náš požírala hovada. Dále jsme se pustili klusem po lesní cestičce a když jsme vyjeli z lesa, uviděli jsme krásnou cestu v poli a hned za ní strniště. Nejdříve jsme klusali a do kopečka jsme si zacválali.

Další pole bylo porostlé vojteškou, a tak jsme vesele cválali dál. Nahoře už byli koníci pěkně proběhnutí, tak jsme si alespoň vynahradili tu minulou vyjížďku. Domů už jsme dojeli v pořádku.

Další týden odfrčela Rád'a do Českého ráje, a tak jsem jen jednou jezdila v ohradě.

6. 8. 2007

Setkání s rogalisty

Rád'a se nám vrátila a mohli jsme znovu vyrazit s našimi zvířátky. Plánovali jsme cestu na strniště u Přestic. Cestou z vesnice jsme viděli rogalo, které poletovalo nad poli. Když jsme dojeli na strniště, zjistili jsme, že už ho zvláčeli. No nic, vydali jsme se tedy k oplotskému lesu, na to pěkné vojteškové pole.

Najednou jsme uviděli základnu těch rogalistů, kolem které jsme museli projet. Jeden poletoval nad Skočicemi, říkali jsme si, že tam asi plaší jiné koně. Další kroužil blízko základny. Když jsme se blížili, zrovna letěl směrem k nám, a tak jsem na něj mávala, jako aby jel jinam, ale vůbec to nepomohlo, naopak! Koníci se začali plašit a aby toho nebylo málo, zrovna začal startovat další. Co nejrychleji jsme se snažili dostat pryč. Ale co to? Ty příšerný rogalisti teď letěli za námi oba! Ještě jsme přešli silnici a za chvíli už jsme se mohli ukrýt v bezpečí lesa.

Uf, to jsme si oddechli. Pak jsme vyrazili stejnou cestou jako nedávno, od Horušan lesem a pak po poli. Strniště, kde jsme minule cválali, už bylo zvláčené. Rozhodli jsme se i přesto, že pocváláme. Ze začátku to šlo pěkně, ale náhle zašustila v lese srnka a Póla vyrazila do strany. Tím splášila i Kulíška a Rád'a už ho neudržela. Navíc jí vypadl třmen, naštěstí jí zůstal viset na noze.

Když se nám je podařilo zastavit, musela Rád'a sesednout a nasadit třmen. Kulichovi se to nelíbilo a pochodoval okolo své jezdkyne. Naštěstí se jí to podařilo a Póluška se zatím napásala čerstvé vojtešky. Potom jsme chvíli kroužili, abychom mohli cválat po vojteškovém poli nahoru. Nakonec jsme to zmákli a vyrazili jsme po poli k silnici a k rogalistické základně.

Všichni akorát přistáli, a tak jsme už kolem nich projeli bez problémů. Na poli sice měli rozložené pestré barevné padáky, ale Póluška je stejně svým slepým okem neviděla. Pak už jsme dojeli domů.

7. 8. a 8. 8. 2007

Putování do Dnešic

Druhý den jsme vyrazili pro jistotu hned ráno, aby se koníci zase po pauze dostali do kondice. Tentokrát jsme nejdříve přešli pastvinu, až se oříci začali divit, že budeme jezdit na jízdárně. Na konci jsme ale ohradu otevřely a pustili jsme se vesele do polí.

Na strništi jsme dali dlouhý klus a později i cval, dál jsme běželi po louce, kde se dřív pásly krávy a pak už následovala jen cesta do Dnešic. Projeli jsme vesnicí a pustili se po pěkné travnaté cestě směrem k lesu. Na louce u Zastávky jsme si zacváľali, potom jsme cváľali ještě u nás ke trati. Vyjíždka se nám vyvedla, pěkně jsme se proběhli.

Druhý den jsem chvátala, a tak jsme to vzali jen na louku za Zastávkou, kterou jsme dvakrát obcváľali. Koníci byli hodní a ani se moc nelekli kočárku, který vyjel z lesa.

10. 8. 2007

Jak jsme chtěli jet do Malince

V pátek jsme měly s Rádou v plánu, vyrazit na celodenní výlet do Malince. Bohužel nám deštivé počasí překazilo záměry, a tak jsme se vydali ven jen odpoledne. Pustili jsme se ke Skočicím. Cestou jsme museli překonávat zorané pole. Přeběhli jsme louku a došli na kraj vesnice. Ve výběhu tentokrát nebyli koníci, asi taky vyrazili na vyjíždku. Dokonce jsme šli po koňských stopách a naši oří větřili na všechny strany.

Louku jsme překlusali a dále jsme se vydali lesem k Horušánům. V lese jsme klusali a taky jsme proběhli jednu dobrodružnou odbočku. Když jsme přijížděli k Horušánům, naproti nám se na poli objevili dva koníci. Byla to Jolana, tak jsme jí pozdravili a jeli dál. Obvyklou cestou jsme se pak dostali domů.

12. 8. 2007

Výlet do Roupova

V sobotu 11.8. jsme byly na návštěvě u Páji v Chrančovicích. Pája nás vzal do vedlejší vesničky Chrástova, kde má jeho kamarád koně. Akorát se nám podařilo trefit se do chvíle, kdy tam obsedali klisničku. Byl tam nějaký týpek, kterej používal metody Pata Parelliho a Monty Robertse a bylo to moc pěkný. Druhý den jsme hned po příjezdu vzaly naše oříky ven.

Protože v okolí Roupova se nacházejí rozsáhlá strniště, vyrazili jsme tentokrát tímto směrem. Po polích a lesem jsme dojeli do Horušan. Tam jsme si mohli cestu zkrátit cvaľem po strništi. Dále jsme se pustili lesem. Na cestě bylo hodně koňských stop – jasná známka toho, že se blížíme ke strništi. My jsme ale nejdříve chtěli jet na louku, po které jsme při jedné hromadné vyjíždce tryskali. Rád'a musela sesednout, aby Kulíškoví připla gog.

Klusali jsme po louce, podél rybníčku a dál až k Roupovu. Projeli jsme vesnicí a já jsem se začala radovat, že na louce nejsou krávy. To jsem se ale mýlila. Krávy se totiž schovávaly hned u silnice, a tak nebyly z dálky vidět. Když je Póla upozorovala, zastavila se na místě, že dál nepůjde. Začala jsem jí vehementně pobízet, ale ona začala couvat, do příkopu na protější straně silnice. Zastavila se těsně před elektrickým ohradníkem! Podařilo se mi jí zabalit, a takto jsme pomalu, ale jistě prošli kolem krav, po silnici až ke vchodu na pole. Tam jsme si já i Póluška konečně oddechly.

Vyrazili jsme nahoru po poli – klusem a cvaľem, koníci ještě našli nějaké zbytky energie a kopec vyběhli bez problémů. Znovu jsme prošli lesem a vyrazili jsme cváľat na strniště u Horušan. Tam byli nějaký lidi, naštěstí je Kulíšek nezašlápł. Rád'a ho raději zastavila dřív, protože ke konci už začal nabírat na rychlosti.

Domů jsme dojeli v pořádku a bez nehod, všichni pořádně utahaní.

13. 8. 2007

Smradlavá vyjížďka

Další ráno jsme se těšili, jak se proběhneme po strništi, které jsme si s Rádou vyhlídli cestou od Páji. Vyrázili jsme k našemu lesu, ale potom jsme odbočili doprava a podél lesa jsme se dostali na pole. Najednou jsme ucítili nevábný smrad a koníkům to pod kopýtky začalo čvachtat. Pole bylo čerstvě pomočůvkované!

Fuj, vzali jsme to raději klusem a doufali, že tohle bude jen na kraji. To jsme se ale pletli. Smradlavé čvachtání nás provázelo celou cestu po poli. Když jsme konečně dorazili k silnici, zjistili jsme, že nás od další cesty dělí hluboká strouha. Museli jsme se vydat ještě kus podél silnice, k výjezdu. Už jsme se blížili a najednou se na křižovatce objevil veliký traktor. Samozřejmě jel na naše pole. Čekali jsme tedy v tom smradu, než vjede dostatečně daleko, abychom mohli vyjet na silnici.

Za traktorem se ještě vyřítila bílá dodávka a zahrnula na cestu do lesa, takže jsme pojali podezření, že tam jede někdo vyvézt odpad. Poté jsme přešli silnici a po dalším poli jsme se pustili k louce. Zaklusali jsme si a dorazili konečně k normálnímu strništi. Pěkně jsme si zacválali, podél kasáren, až ke svatému Vojtěchovi. Domů už jsme doťapkali v pohodě.

28. 8. 2007

Ježdění po dovče

Koníci si vybrali dvoutýdenní volno, a tak jsme příště vyjeli všichni odpočatí. Tentokrát jsme zůstali na poli u Přeštic, kde právě sbírali balíky slámy. Klusali jsme dolů k Lipkám a pak jsme zahrnuli doprava a vyklusali nahoru. Dole začal Kulíšek vždycky nabírat, ale Rád'a ho hravě udržela. Když jsme jeli naposledy, akorát odfrčel nákladňák, vysypat balíky. Zkoušeli jsme s ním závodit a ve cvalu bychom to určitě vyhráli.

Potom jsme se pustili směrem domů, ale ještě jsme se zastavili na louce u bazénu. Tam jsme si pěkně zacválali. Doma už na koníky čekal oves a odpočinek, protože je další vyjížďka čekala už ráno.

29. 8. 2007

Na divokém západě

Tentokrát jsme se chtěli pořádně vyvenčit, a tak jsme vyrázili k Roupovu. Přešli jsme přes pole a les. Z Horušan jsme to vzali zase cvałem po krásném strništi. Projeli jsme lesem a Rádě mezitím volal Franta. Když jsme ale vyjeli na volné prostranství, zjistili jsme, že všechna pole už jsou zoraná. A to poslední právě orali.

No nic, pustili jsme se tedy klusem po louce, která vede podél toho pole, které právě brázdil traktor. Naštěstí jel zrovna směrem od nás, a tak koníky nevyděsil. Póla se akorát trochu bála auta, které stálo u rybníčku. Náhle jsme před sebou uviděli koně! Ten ale brzy odbočil, takže jsme se přímo nepotkali. Byl to nějaký westerňák. Když jsme pak klusali dál, zazdalo se mi, že na jednom kopci vidím dalšího koně, ale asi to byla jen halucinace.

Na konci louky jsme to tedy museli otočit a absolvovat stejnou cestu zpět. Kulíšek ze začátku chtěl běžet rychleji a skákal na místě, ale brzy se zklidnil. Cval jsme si dali zase až u Horušan. V ohradě u vesnice se popásal místní hnědák, tak jsme si říkali, kolik tam kolem něj asi za den projede koní (protože bydlí vedle jednoho z posledních strnišť), a že to tam musí mít jak na divokém západě.

Pak už jsme frčeli domů.

30. 8. 2007

Vydařená vyjížďka

Tentokrát jsme se rozhodli, že pojedeme do Dnešic, ale opačným směrem, než minule.

Vydali jsme se tedy do našeho lesa, dále na Zastávku a pak přes louku a les na travnatou cestu vedoucí ke Dnešicím. Vyklusali jsme si kopeček do vesnice. V Dnešicích jsme potkali tři děti na kolech, které obdivovaly koníky a měly tendence jet za námi. Ráďa je ale upozornila, aby si držely odstup, a tak vše proběhlo v pohodě.

Když jsme se chtěli dostat na pole, museli jsme urazit kousek cesty po silnici. Už jsme se blížili k vjezdu, když tu se proti nám vyřítil obrovský nákladák. Přidali jsme do klusu, odbočili rychle na pole a auto nám projelo rovnou za zády. Aby se koníci vzpamatovali, nechaly jsme je napást na ovsu. Když jsme projížděli mezi kukuřicí, Kulíšek se rozhlížel, jakoby každou chvíli mělo na něj vyskočit nějaké strašidlo.

Od domova nás dělilo ještě strniště, po kterém jsme si krásně zacválali, a pak jsme už dojeli do stáje.

1. 9. 2007

Jak nám Póluška dělala ostudu v Oplotě

První zářijový den jsme se vypravili na vyjížďku k Soběkurům. Vzali jsme to nahoru přes pole, kde na výjezdu zase stálo auto. Divili jsme se, proč tam pořád někdo parkuje, vždyť by na to pole mohl třeba jet traktor. Lesem jsme se dostali do Horušan a poté jsme klusali po strništi až k zoranému poli s podezřele červenou půdou.

Jeli jsme podél statku, kde zuřivě bučeli Póluščiny kámošky krávy. Najednou jsme zaslechli bzučivý zvuk motoru. Ach jo, po cestě, kterou budeme mezi loukami přejíždět se proháněl motorkář, který už nám jednou poplašil koníky. Museli jsme doufat, že se s ním nesetkáme. Dole na louce už jsme to mohli vzít klusem. Běželo se nám pěkně. Brzy jsme před sebou zpozorovali a uslyšeli motorku. Akorát projel směrem ke statku – snad se tam zdrží co nejdéle.

Na posledním úseku jsme si zacválali, u lesa to otočili a znovu jsme se rozklusali zpátky. Táhlé louky dávali koníkům zabrat, ale na konečný cval jim zbylo ještě dost sil. Když jsme se blížili k cestě vedoucí do Oplota, najednou Póla zastavila a udělala obrovskou louži. Pustili jsme se dál a zjistili jsme, že nahoře je z cesty je docela pěkný výhled. Navíc svítilo sluníčko, takže jsme se kochali.

U Oplota mě napadlo, že bysme mohli projet vesnicí a pak už to budeme mít domů kousek. Nechtělo se nám absolvovat zdoluhavou cestu, a tak jsme se vypravili do oplotských uliček. Všechno šlo dobře, ukázala jsem Rádě, kde bydlí Eva a vyhnuli jsme se dodávce. Na hlavní silnici bylo rušno – auto, člověk s traktůrkem a tři děti na kolech. A vtom se to stalo! Kobča se zastavila uprostřed silnice a před zraky všech zúčastněných udělala obrovskou hromadu bobků. Uááá! Musela jsem seskočit a pomocí prořídých, od Dorinky rozkousaných botasek, Póluščin výtvar odklidit. Děti z toho samozřejmě měly druhé Vánoce.

Na silnici stejně zbyla smradlavá stopa. Konečně jsme se vydali směrem k domovu. Vyškrábala jsem se na svého oře a klusem jsme si ukrátili cestu po strništi. U ohrady jsem sesedla, abych si mohla ve výběhu špinavé botky očistit. A to jsme si zrovna předtím říkaly, že už Póla hrozně dlouho na vyjížďce bobek neudělala.

19. 9. 2007

Setkání po letech

Podářilo se nám domluvit setkání s naším hříbátkem Pacíčkem, kterému už je 8 let! Bydlí u Českých Budějovic a má se moc dobře :-). Překvapilo nás, jak je drobnější a maličkéjší. Ten pán v kšiltovce je jeho nynější majitel, odchytli jsme je právě na vyjížďce, tak je vidět, že se našemu Pacifikovi věnuje.

To by Póluška koukala, jakého šikovného koníka vychovala.

září 2007

Přípravy na svatého Václava

28. 9. jsme měly v plánu vyrazit na Svatováclavskou jízdu. Museli jsme tedy všichni čtyři pilně trénovat. Nejdříve jsme začali s otužováním. Hned dvě vyjížďky za sebou jsme zmokli. Poprvé nás překvapilo krupobití cestou na louku u Dnešic. Schovali jsme se mezi stromy, ale ani ty nás před smrštěí úplně neskryly. Druhý den jsme vyrazili na louky u Soběkur. Tam se k dešti přidal i vítr. Cestou domů začalo svítit sluníčko, a tak jsme alespoň trochu uschli. V Oplotě stále ležela u silnice Pólina hromádka – nikdo si jí ještě nevzal.

Dále jsme trénovali kondici a hlavně dlouhý cval na louce před lesem. A konečně jsme také vyrazili na jednu hromadnou vyjížďku.

9. 9. jsme měli sraz s Martou a Kristýnou u Skočic. Tam jsme vyrazili nejdříve na louku, kde jsme si pěkně zacválali. Koníci byli hodní a nedělali žádné potíže. Ráďa dostala chuť na pivo, a tak jsme vyrazili k Roupovu. Lesem jsme se dostali až ke kravičkám a pak jsme po silnici dojeli k hospodě. Ale co to? Na okně visel nápis : „MIMO PROVOZ“ . Nemohly jsme uvěřit vlastním očím. Co teď? Naštěstí měly holky v zásobě ještě jeden tip.

A tak jsme vyrazili do Vřeskovic. Cestou jsme viděli rozsáhlé ohrady, které obývá jeden jediný koník. Když nás uzel rozběhl se hned vesele po své pastvině. Do Vřeskovic jsme přijeli po strništi. V kulturáku bylo otevřeno. Holky si daly pivo, koníci se popásali na zbytecích trávy. Dostatečně odpočatí a vyvenčení jsme mohli vyrazit k domovu. Tentokrát směrem na Lužany.

Klusali jsme po louce a poté jsme měli v plánu cválat po dlouhém strništi. Kulíšek nestihl ani cválat, hned se rozběhl plnou rychlostí a stejně tak Golden a Amánek. Já a Póluška jsme jen zamrkaly a vystartovaly v těsném závěsu, který se ale brzy začal prodlužovat, za nimi. Všichni pádili kus před námi, tak jsem se jen modlila, aby Póla nezakopla. Na konci pole zastavily holky své oře takřka na místě. Kobča se ještě v té rychlosti lekla balíku slámy, ale vyrovnaly jsme to a brzy jsme se připojily k ostatním.

Pólušku ten běh nějak rozzuřil a začala mít zase své kopavé sklony. Naštěstí se do nikoho netrefila. V Lužanech jsme se rozloučili s Kristýnou a Goldenem. Poté jsme to vzali přes Skočice, kde jsme se ještě podívali na další skočické koníky a už jen ve dvou jsme dojeli do Žerovic.

V druhé polovině září přišlo babí léto. Koníci už měli hustější srst, proto se na sluníčku hned unavili. Poslední víkend před Václavem jsem vyčistila postroje a zastříhla kobyilkám hřívy a ocásky. Přípravy byly u konce a mohli jsme vesele vyrazit na naše dvoudenní putování.

Svatováclavská jízda

Babí léto kamsi odletělo a den našeho odjezdu provázelo deštivé počasí. Nic naplat, do Štěpánovic daleko, museli jsme vyrazit. Druhý den nás čekala cesta do Bezděkova a pak v průvodu do Klatov. Pokud půjde vše dobře, pojedeme možná už zítra zase domů.

Ťapkali jsme lesem do Roupova, kde přestalo pršet a zbytek cesty jsme došli v suchu. Póliny kámošky kravičky postávaly u silnice, ale když nás zbystřily, rozběhly se k nám! Raději jsme odbočili na louku a rychle pryč. Podjeli jsme pod hradem a chystali se vyrazit po cestě, kudy už jsme projížděli s Martinou a Kristýnou. V cestě jsme ale měli velikou louži. To nebylo nic pro Kulíška. Naštěstí Póla ještě netušila zradu, a tak jsme prošly zrádné místo jako první a za námi Rád'a s Kulíškem.

Strniště do Vřeskovic bylo už zorané, a tak jsme museli jet při kraji silnice. Vesnici jsme objeli zprava a vydali se po cestě dál. Abychom se moc neodvrátili od původního směru, museli jsme jít kousek po poli. To bylo ale měkké a koníci se bořili. Stočili jsme to tedy doleva k silnici. Kulíšek vycítil změnu směru a vesele vyrazil kupředu. Jaké bylo ale jeho zklamání, když jsme místo zpátky do Vřeskovic vyrazili dál do Lhovic.

Za vesnicí jsme se napojili na cestu, která se brzy ukázala jako pěkná i pro klus a cval. Projížděli jsme pod kopcem Tuhošť. Nahoru se táhly pruhy luk a strnišť, zkrátka ideální místo pro koníky. Kolem Švihova je to samé pole, museli jsme to vzít objížd'kou. Raději jsem vytáhla z kapsy mapu a kontrolovala správný směr. Cestou do Malechova nás čekal úsek po silničce. Rozhodly jsme se ulehčit koníkům a protáhnout si ztuhlé nožky. Sesedly jsme a vyrazily jsme pěšky. Daly jsme si sváču a vyvenčily jsme se u kraje silnice.

Po chvíli jsme narazili na louku. Tam jsme s Rád'ou nasedly. Najednou začalo svítit sluníčko, to byla krása. Zase jsme jeli po pěkném povrchu, a tak jsme i cválali. Najednou Rád'a zastavila – vypadl jí totiž třmen. Zapomněla jsem je ve všem shonu přiklepnout! V Malechově jsme projížděli kolem kravína. Byla tam velká hromada pneumatik, kterých si koníci ani nevšimli, ale vedle ní bylo na zemi trochu mokro. Kulich už poznal, že jestli teď něco neudělá, tak večer neulehne ve svém boxíku. Zatvrzele odmítal do bláta vkročit a Póla také.

Museli jsme kvůli nim obcházet pěkný kus kolem kravína. V Malechově jsme přešli po mostě Úhlavu a vyrazili po červené turistické značce do lesů. Když jsme vyjížděli z vesnice, začla nám z rozhlasu hrát na počest dechovka, tak jsme si mohli vesele vykračovat do rytmu. Nahoře na kopci se před námi rozprostřel nádherný pohled dolů. Barevné stromy, louky a vesničky v zamlženém slunečním oparu.

Tak nás to navnadilo, že jsme si začaly zpívat. Taky jsme chtěly povzbudit koníky, kteří se sotva ploužili. Slunce se začalo chýlit k západu, a chtělo nám tak připravit triumfální příjezd za barevné záře. Do Štěpánovic jsme přicházeli za zpěvu : „Když jsem já sloužil to první léto, ...“. Vysloužily jsme si kuřátko, kachničku, husu, tele, krávu i boty. Najednou Póla zvedla ocas a udělala bobek! Zrovna před vjezdem do garáže, akorát v místech, kde ráno po výjezdu vystoupí řidič z auta.

Raději jsme přidali do kroku. Hlavní silnici jsme přejeli bez problémů a už jsme volaly na Marušku. Ta brzy přiběhla a otevřela nám vrata. Následovalo zavedení koníků do stáje. Ke kravičkám. Maruška usoudila, že Kulíšek bude potřebovat větší box, a tak jsme mu zařídily ubytování v tom největším, co tam měli. Póluška nemohla odtrhnout oči od krav, chudinka. Koníci dostali seno, ječmen a vodu.

Zanedlouho dorazil i tatka a přivezl nám nezbytné věci. Popřály jsme koníkům dobrou noc a šly jsme se navečeřet. Byly jsme s Rád'ou vyhládlé a chleby nás brzy zasytily. Ještě jsme čekaly na Maruščiny kamarádky, které měly přijet na pout'. A potom konečně spát. Ale co to? Místo spánku se konala večeře! Na naše námitky, že už jsme jedly, Maruška namítla, že to byla jen svačina a ať prý sníme, co můžem. Napráskly jsme se pořádně. Nakonec jsme se tedy vydaly do postele, druhý den jsme potřebovaly mít hodně sil.

28. 9.

Tedy vstávat se nám opravdu nechtělo. Padly i návrhy,

že budeme spát dál a pak pojedeme rovnou domů. Ale přemohly jsme se. Nejdřív jsme daly koníkům papání a pak jsme se nadlábly my. Póluška vypadala, že celou noc nezamhouřila oka a pozorovala kravičky.

Navlékly jsme se do jezdeckého. Dokonce jsme s sebou měly pro tuto slavnostní příležitost bílé rajtky. Nastrojily jsme i oříky a mohlo se vyrazit. Maruška nás ještě před odjezdem vyfotila.

Na hlavní silnici nejezdila žádná auta, protože doprava byla svedená přes Točník a navíc ve státní svátek v půl osmé ráno všichni ještě spali.

Póluška nezapomněla ve vesnici udělat hromádku, ta ze včerejška ležela pořád na stejném místě. Vydali jsme se nejdřív stejnou cestou, kterou jsme včera přijeli. Nahoře na kopci jsme ale neodbočily na Komošín, ale na Sekrýt. Dále jsme se vydali do Svrčovce, kde jsme přešli po mostě Úhlavu. Cestu jsme měli vysvětlenou od Marušky, a tak jsme bez problémů dorazili do Tajanova. Poté jsme museli jet po silnici. Tou dobou začalo zase pršet, foukal i vítr, takže to nebylo nic příjemného.

Potkali jsme pár koňských bobků a brzy jsme poznali i původce – před námi jel vozík, tažený jedním koněm. Vydali jsme se s odstupem za nimi k hlavní silnici na Domažlice. Po jejím přejetí už nás od Bezděkova dělilo jen strniště. Na místě už byli naši známí – holky Hanzlíkojc, Kristýna a Franta. Sehnaly jsme si stužky. Já jsem si tu svou raději schovala pod bundu. Čekali jsme pod stromy, až se bude něco dít. Pořád pršelo, ale časem se to trochu zlepšilo.

Na návsi se zatím rozrůstal počet koní a povozů. Kolem půl jedenácté konečně dorazil svatý Václav a mohlo se začít. Po proslovu vyrazily nejdříve povozy. Pólušce se nelíbily, asi jí to připadalo jako týrání koňských kamarádů, a tak když za námi projížděl ten největší, tažený třemi mohutnými chladnokrevníky, nacouvala si to přímo do jejich postrojů. Naštěstí se nic nestalo a podařilo se mi jí dostat do bezpečné vzdálenosti. Hned jak projel poslední povoz, zařadili jsme se za něj. Ze začátku jsme měly plné ruce práce se zklidněním našich zvířátek a s díky jsme odmítly balíček mrkví na cestu.

Jelo se po silnici, přes Kal, Točník a kolem bazénu do Klatov. Vždycky když jsme projížděli kolem kostela, tak tam zvonili. Cesta uběhla poměrně rychle. Rád'a Kulíška zvládala, jen občas se trochu předváděl cváláním na místě. Póluška se rychle zklidnila, z míry jí nevyvedlo ani, když se na ní zezadu natlačili koně. Jen naznačila vyhození a hned byl za námi prostor. I když byli tam i otrlejší, které Póliny výhrůžky nezastrašily a klidně se na nás lepili dál. Párkrát s námi někdo zapředl rozhovor, hlavně o kobci slepém očičku. Taky tam byl nějaký hejkal, co vždycky hlasitě zahalekal, až jsme se lekli. V jednu chvíli jsem se otočila a byl přímo za námi, raději jsme rychle změnily pozici.

Na náměstí už na nás čekaly davy lidí. Vůbec jsem nepostřehla rodiče, ale brzy si nás našli sami. Hned jsme jim předaly otěže a běžely jsme na veřejné wc. Tam jsme zanechaly asi docela

potopu, z přilbičky mi tekly proudy vody. Potom jsme si šly vyzvednout guláš. Posilnily jsme se a napily. Nic zvláštního se nedělo, a tak jsme se asi za hodinu rozhodly vyrazit do Štěpánovic. Odjížděli i naši přátelé, a tak jsme jeli společně po Pražský dolů a tam jsme se rozloučili i s nimi.

Za hřbitovem jsme se pustili po cestičce, která nás vyvedla z města do polí a luk. Nejtěžší bylo přejít pár metrů po silnici, na kterou byla svedená doprava z hlavního tahu. Všichni tam jezdili dost rychle a taky tam projížděly velké nákladáky. Podařilo se nám ale vychytat volnou chvíli a přejít na druhou stranu. Pak jsme jeli po špatné straně strouhy a museli jsme přelézat koleje mimo přejezd.

Klusem jsme vyrazili nahoru, podél ohrad, kde se pásly krávy a Maruščiny koně. Když nás koníci spatřili, vyrazili směrem k nám. Pak to ale vzdali, a jen koukali, až jim odjedeme z dohledu. Ve Štěpánovicích jsme si odpočli a posilnili. Zjistily jsme s Rádou, že máme špinavý rajtky od čerstvě natřených sedel. Já jsem dostala od Maruščina strejdy suchou bundu.

Zrovna ustal déšť, a tak jsme se co nejdříve vydali na cestu domů. Kuldovi se v prostorném boxíku tak zalíbilo, že ani nechtěl ven. Brzy mu ale otrnulo, a to když jsme zabočili ke Komošínu. Tam nasadil konstantní tempo „hodně rychlý krok“ (nebo pro Pólušku krok-klus) a zastavil až v Žerovicích. Louže procházel bez mrknutí oka – například v Malechově se ani nerozhlídl a prosvíštl obávané místo.

Snažili jsme si cestu krátit i klusem a cvałem. Před Švihovem se začala stahovat mračna. Už bylo jasné, že nás další sprcha nemine. Tentokrát jsme si to zkrátili přes město a vyrazili k Tuhošti. Najednou jsme se ohlédly a zjistily jsme, že hrozivé mračno se zastavilo o náš oblíbený kopec – hurá! Hned jsme ho pasovaly na koňský kopec, který je koníkům ve všech směrech nakloněn. Cestu do Vřeskovice jsme si chtěly zkrátit po strništi, ale bylo úplně podmáčené. Museli jsme jet krokem a Póluška už nechtěla vůbec jít. Protože jsem byla už upobízená, půjčila mi Ráďa bič. To alespoň trochu pomohlo.

Známostou cestou jsme dorazili k Roupovu a pak rovnou lesem domů. Jak předešlý den přestalo v těchto místech pršet, tentokrát tady pršet začalo. Naštěstí nám les poskytl přístřeší. Zase jsme si zpívaly, abychom ukrátily dlouhé putování. Už nám došel repertoár, a tak u Horušan přišly na řadu koledy. Když jsme vjížděli do Oplota, vládla už tma. Bylo opravdu ošklivo, už jsme se těšili domů. Pole bylo podmáčené a koníci se hodně bořili. Dopachtili jsme se k ohradě, kde jsme s úlevou seskočily. Do boxu už jsme se všichni těšili. Koníci měli obrovskou žízeň, pili a pili a pili.

My jsme ještě dojezdy Rádi vozidlem do Štěpánovic pro naše věci. Na cestu jsme dostaly koláč u poutí. A pak už jsme jen spaly a spaly ...

říjen 2007

Přípravy na Huberta

Sotva si koníci odpočali po Svatováclavské jízdě, už začal trénink na Hubertovu jízdu. Jezdili jsme hodně na louce, aby koníci natrénovali cválání. Po polích už to moc nešlo, a tak jsem se jednoho dne rozhodla vymyslet novou trasu. Měla vést hodně po loukách, což by kobyolkám určitě prospělo. Cestu jsem pečlivě prostudovala na internetu a mohli jsme vyrazit.

Vyrazili jsme směrem na Oplot. První překážku představovala hromada balíků, kterých se Kulíšek bál a nechtěl kolem nich projít. Musely jsme s Póluškou první a pak už to šlo. Obvyklou cestou jsme dojezdy k loukám u Soběkur. Tam ale číhalo nějaké strašidlo a oba naši ořící odmítali vstoupit na louku. Ráďa musela sesednout a Kulíška převést. Koukali, co na ně z křoví vyskočí, ale kupodivu se nic neobjevilo. Ráno byla mlha a teď jsme se mohli kochat krásnými výhledy, protože už se ven prodíralo sluníčko. Doklusali jsme k lesu, kde jsme po mírných komplikacích našli cestu dovnitř. Jelo se pěkně a dokonce jsme zahlédli i koňské stopy.

Přešli jsme silnici a hledali odbočku doleva, žádnou vhodnou jsme ale nemohli objevit. Odbočili jsme na jednu, která byla dost rozbahněná, a tak musela Póla jít první. Ale ani jí to nevadilo. Cesta se horšila, a tak jsme se rozhodli vzít to vedle po menší cestičce. Ta se ale brzy vytratila a my jsme se nemohli vrátit na hlavní cestu. Dělal nás od ní hluboký příkop. Už jsme viděli okraj lesa a za ním travnatou louku, ozářenou sluncem. Byla nám pěkná kosa, tak jsme neváhali a vydali se za teplem. Les nás ale nechtěl pustit ven. Po jeho kraji se táhla nekonečná a hluboká

strouha!

Museli jsme zpět. Našli jsme nějakou větší cestu, která nás konečně vyvedla ven. Před sebou jsme v mlze viděli Merklín. Vzali jsme to klusem k nejbližšímu přechodu silnice. Přešli jsme na křižovatce. Teď nás konečně čekaly ty slibované louky. Vzali jsme to cvalem až k Roupovu. Na konci už byli koníci úplně zpocení a my jsme se taky zahřáli. Přecházeli jsme silnici a na její druhé straně se popásaly krávy a dva koně. Hned se k nám rozběhli a začali skotačit u ohrady. To rozproudilo i naše oře, a tak jsme to na další louku doklusali.

Známou cestou jsme se dostali do Horušan a pak už hurá domů.

Poslední víkend před Hubertem se nám nedařilo. Vyrazili jsme na louku u Dnešic. Ale jaké bylo naše překvapení, že nám louku zorali! Vyběhli jsme jen kopec k Dnešicím a vydali se zpět. Cválali jsme na louce u Zastávky, ale Kulíšek byl plný energie, a tak jsme i tryskali.

Druhý den jsme jeli na louku u Horní Lukavice. Cválali jsme na jednu stranu, nahoře jsme se otočili a vzali to na levou ruku. Dole jsme vybírali zatáčky dost zostrá, až si Póluška radostně vyhodila. Kulíška to zřejmě také rozjívilo, a tak dole znovu natrýskal a my jsme pádili vesele taky. Rád'a pak vzala neposlušného koníka na kolečko, až se z něj kouřilo.

Cestou domů jsme museli překonávat padlý strom, který byl tak velký, že ho koníci skoro ani nemohly překročit. No takové přípravy nebyly moc ideální, ale co se dalo dělat. Vzala jsem alespoň přes týden koníky do ohrady, kde poslouchali pěkně.

26. a 27. 10. 2007

Hubertova jízda

Speciálně pro tuto příležitost jsem si pořídila nepromokavou a neprofoukavou bundu, naštěstí se zdálo, že tentokrát nezmokneme. Čekala nás cesta do Malince a druhý den Hubertova jízda v Týništi. V pátek jsme vyrazili plni optimismu do polí. Nejdříve jsme projeli Skočicemi a poté jsme se pustili podél silnice do Lužan.

Tam na nás čekali Háňa a Ivošek, aby nám pomohli přejít hlavní silnici. Ale nakonec jsme jí přeběhli tak rychle, že ani nemuseli zastavovat dopravu. Rád'a nás vedla vesnicí, kde to dobře zná. Minuli jsme zámek a podél řeky jsme mířili na luka. Od těch nás ale dělila stružka s vodou. Byla hodně zarostlá trávou, přesto Kulíšek odmítl jít dál. Slezla jsem z Pólušky a přešly jsme nebezpečné místo. Ale ani to nepomohlo. Kulich odmítal jít dopředu, až málem nacouval do potoka. Museli jsme se vrátit a absolvovat kus cesty po hlavní silnici.

Nakonec jsme se na luka přece jen dostali. Póla už asi tušila zradu a hrozně se plazila. Zato Kulíškovi se rozsáhlé louky líbily. Museli jsme ale šetřit síly, a tak jsme krokem doťapkali do Borov, kde se vytvářela dlouhá kolona aut, kvůli rozkopané silnici. Dojeli jsme do Jína, kde jsme po silnici přešli Úhlavu. Poluška dělala často loužičky, což nás dovedlo k závěru, že má říji. Zhrozila jsem se, ale Rád'a mě uklidňovala, že hřebec pojede jen jeden. Dále jsme se pustili po cestě směrem na Stropčice. Zase jsme narazili na problém v podobě louže, ale tentokrát jsme to zvládli díky Rádině rázné pobídce. Před Stropčicemi se táhly ohrady s kravičkama, a tak jsme zamířili k lesu, podél kterého vedla cesta.

Ve vesnici jsme potkali traktor v protisměru a dál jsme jeli po louce, která končila strouhou. Vylezli jsme na silnici a vešli na další louku. Ta zase končila strouhou a zase jsme šli po silnici. Rád'a už nemohla, a tak slezla a šla pěšky. Prošli jsme lesíkem a po levé straně se rozprostíralo strniště, za ním louka a za ní Kbel. Na strniště ale nevedl žádný vchod, museli jsme ještě kousek ujít po silnici. Pole bylo podmáčené a Rád'a zase nasedla. Kulíšek se otáčel a chtěl jet domů, to jsme mu však zakázaly.

Daly jsme si sušenku, protože už nám docházely síly. Ani zpívat se nám nechtělo. Před Kbelem jsme vlezli na silnici a zamířili k vchodu na poslední louku. Na té jsme klusali a alespoň trochu protáhli ztuhlé údy. V Malinci jsme donutily koníky ujít poslední metry a už jsme vjížděli na Hanušovic zahradu. Tam nás čekalo uvítání a ohrádka. Kulíšek si užíval přízně obecenstva a začal terorizovat Polušku. Tak jim tam Ondra s kamarádem Pavlem (který si prý chce pořídit

koně:-)) postavili ještě přičku, aby měla kobyłka nějaké soukromí.

Nakrmili a napojili jsme koníky a šli jsme se taky nadlábnout. Ondra nás uložil k sobě do pokojíku. V noci jsme toho moc nenaspali. Ráno jsem znovu zkoušela navrhnout dospání a následnou cestu domů. Navíc jsem měla argument, že by Rád'a stihla koncert, na který chtěla jít, ale ani to nezabralo.

Z venku jsme už slyšeli řehotání. Koukala jsem z okna a přišlo mi, že se Kulíšek opírá o ohradu. Pak se podíval i Ondra a uvedl to na pravou míru – Kulich je venku z ohrádky! Běželi jsme ven. Na seno jsme ho nalákali zpátky a zahradili vchod, který rozebral. To nás alespoň probralo. Dali jsme si snídani. Po nasedlání a nauždění vyrazila zase naše čtyřka do světa. Cestu z Malince jsem měla prošlou, a tak jsme se po louce a vojtěškovém poli dostali k lesu. Bohužel byla hrozná mlha, a tak jsme se nemohli kochat jinak krásnými výhledy. Vystoupali jsme prudký kopec a vjeli do lesa.

Další cestu jsem měla naplánovanou jen podle internetu, brzy jsme trefili správnou odbočku, která nás dovedla na asfaltku. Ta byla ale pokrytá kamením, po kterém koníci sotva klopýtali. Kousek jsme šli lesem, ale pak jsme se museli zase vrátit na kamenitou stezku. Naštěstí to takhle nebylo po celé délce a za chvíli se nám už šlo lépe. Když jsme narazili na odbočku doprava, pustili jsme se po ní. Měla nás dovést na další hlavní cestu. Ale ouha, cesta končila v křoví. Museli jsme se vrátit.

Odbočili jsme později, a nabírali menší zpoždění. Stačilo jen přejít Zlatý potok, ke kterému vedla pěkná zpevněná cesta. To byla ale další zrada, protože přímo k potoku vedla jen lesní stezka a místo očekávaného mostu jsme uviděli brod. To už jsme začínaly věřit, že nestihneme přijet včas. Museli jsme jet po hlavní cestě až k Luhu a pak odbočit na Týniště. Ondra volal, že se zatím nic neděje, a že bysme to měli stihnout. Brzy jsme nahoře na kopci uviděli koníky. Vyběhli jsme po louce nahoru a uvítali se s našimi přáteli.

Sešlo se asi 26 koní a jedna koza. Lišku jela Martina, pejsky Ivča, Franta, Kristýna a malá Natálka. Mástra jela Katka, se kterou jsem chodila na prvním stupni do třídy. Dostali jsme stužky a seřadili se na nástup. Po proslovu dostal každý jablíčko (paňáka) na zahřátí a mohlo se vyrazit. Nejdříve vyjeli liška a štěkající psi. Poté mástryně a za ní my. Ze začátku to byl trochu boj, někteří koníci chtěli pádit po louce a brzy došlo i k předjetí mástra. Póla se po chvíli zklidnila, držely jsme se hned na druhém místě, tak jí ani nerozptylovali ostatní. Za celou vyjížďku ani nikoho nekopla, akorát, když se přiblížil Vašek s jeho hřebcem, tak klopila uši dozadu a chtěla po něm vyhodit. Rád'a Kulíška zvládala a mástra ani jednou nepředjeli, což nás velice potěšilo.

Cestou nás čekaly překážky, postavené z větví, my jsme je ale obíhali. Zato koza prý statečně skákala. Po rozmáčených loukách jsme doběhli do Horšic. Ve vesnici na koňský průvod

čekala doprovodná vozidla a Háňa, Ivoš a Ondra nás hned vyfotili. Kulíšek byl úplně vynervenej a zpocenej. Úplně nám zbělal. Další cesta vedla lesem, kde se alespoň i rozjívění koníci zklidnili i Kulda už vypadal líp. Zase nabral nové síly. Další překážka nás čekala na poli. Póla chtěla kopeček vyběhnout klusem, ale když jsem zjistila, že ostatní zvolili tryskovou variantu, musely jsme pádit taky, abychom neztratily kontakt s čelem. Nahoře jsme se seřadili na cestičce, která vedla strmě nahoru. Ostrým tempem jsme jí vyběhli, Póluška se pořádně zadýchala. Předjeli nás jen tři koníci - Rád'a s Kulíškem a dvě holky, které měly ze začátku problémy se svými oři.

Dále se jelo lesem až do Radkovic. Tam jsme se zase fotili. Já jsem v jednu chvíli neodhadla vzdálenost od auta, které stálo u silnice a kopla jsem do zrcátka. Naštěstí se vrátilo zpátky do správné polohy a vypadalo nepoškozeně. Jen Pólušku to trochu poplašilo. A jelo se zpátky. Tentokrát po pěkné travnaté cestičce, po které jsme si zacváľali a vjeli do lesů a luk, vedoucích až k Horšicím. K Týništi jsme dorazili stejnou cestou, zase po rozmáčené louce, kde to všichni vzali docela ostrým tempem a pak po louce, kde se měl konat dostih.

Tam nastaly nějaké organizační zmatky, a tak jsme docela dlouho čekali na nic, až nám začínala být zima. A to nemluvím o hladu a žízni, které nás sužovaly. Pak přífrčelo naše doprovodné vozidlo a mohly jsme na zpocené koníky hodit deky. Když se konečně odběhly dostihy, mohly jsme vyrazit k hospodě. Daly jsme si s Rád'ou jídlo a pití. Brzy nám začla být zima a doufali jsme, že se bude už něco dít. Konečně se šla hledat liška – plyšový pejsek. Ani jsme nestihli vyrazit a už jí někdo našel. Pak se konal slalom, kterého se účastnila i Rád'a s Kulíškem. Za soupeře měli Vaška z Lužan s jeho hřebcem. Doběh byl velice těsný, ale o fous to naše dvojka nestihla. Pak si Rád'a utrhla v aleji obraz a jelo se domů.

Domluvily jsme se s Vaškem, který cestu dobře zná, a tak jsme se nemusely bát bloudění. Přešli jsme silnici a oba mí přátelé sešli se svými koníky sráz z cesty na louku. Pólušce asi bylo líto, že si nezaskákala přes překážky a skočila z cesty dolů. Byl to docela sešup, tak jsem nadlítla při skoku nad sedlo a vypadly mi nohy ze třmenů. Póla se splašila a rozběhla se po louce. Snažila jsem se vrátit do sedla, ale nepovedlo se a spadla jsem. Nějak mi nedošlo, že kobča nikam od kamarádů nepoběží a držela jsem otěže, jak to šlo. Takže mě chvíli táhla pod sebou, než jsem jí konečně pustila. Rád'a s Vaškem zatím trnuli, aby mě nezasáhla kopytem, ale měla jsem štěstí. Když jsem se posbírala běžela jsem pro Pólu. Na louce byly taky holky Hanzlíkojc, Kristýna a Natálka, které měly taky namířeno domů.

Když jsem se vyhrabala zpátky do sedla, mohli jsme všichni vyrazit. Do Radkovic jsme jeli stejnou cestou jako při Hubertu. Když jsme vjížděli do vesnice, byla tam nějaká klouzavá silnice a Natálka i se svým poníkem spadli na zem. Naštěstí se nestalo nic vážného a po chvíli jsme jeli dál. Z Radkovic vedla pěkná travnatá cesta. Když jsme projížděli chatovou oblastí, zastavil nás traktůrek stojící u cesty. Vaškovo hřebci se nechtělo kolem projít. Ale Kulíšek byl statečný, vydal se napospas osudu a provedl celou naši výpravu nebezpečným místem.

V Lužanech jsme se rozloučili a vedení mohl znovu převzít Kulíšek. Domů jsme pak dorazili bez problémů, znavení a žízniví (koníci vypili skoro všechnu vodu, co nám ve studni zbývala:-))

leden – srpen 2008

Nic nového :)

Po Hubertu nastal dlouhý odpočinek. Potom přišly přípravy na státnice, kdy jsem neměla sílu zaznamenávat naše zážitky – a tímto se omlouvám všem čtenářům našeho občasníku, že jsem skoro rok nebyla schopná nic napsat, a že museli tak dlouho nedočkavě čekat na nová dobrodružství naší správné čtyřky. Z nedostatku času jsme ani moc nevyjížděkovali a jinak koníci byli hodní a nevyváděli žádné vylomeniny.

Reportáž ze statku

Tento zážitek sice nepatří do těch, kterých se účastnili i naši koníčky, ale s koňmi má mnoho společného a myslím, že by byla velká škoda jej nezaznamenat :)

Rádina kámoška Míša potřebovala navštívit rodiče a poprosila Rád'u, jestli by jí na pár dní nepohlídala statek v Kokšíně (u Švihova). Rád'a tedy poprosila mě, jestli bych jí tam nedělala společnost. Nabídku jsem uvítala s povděkem, protože se blížil začátek školy a teď tu byla možnost prožít v posledních dnech prázdnin něco opravdu neopakovatelného...

Ve čtvrtek večer u nás před vraty zastavila červená felicie, ze které se na mě již z dálky smála Rád'a a její pejsek Beauty. Nalodila jsem se a už jsme mohly frčet. Vůz jsme zaparkovaly na dvoře a vydaly se prozkoumat statek. V kuchyni na nás čekal čtyřstránkový manuál a v ohradě dva koníci – malej a velkej. Podle návodu jsme je zavřely, nakrmily, zateplily a do kýble jsme připravily snídani na druhý den. Poté jsme ještě stihly procházku na zřícenině Kokšín, kterou nám doporučil Tomáš. Když jsme vyšplhaly nahoru naskytl se nám krásný pohled na krajinu zalitou zapadajícím sluncem – to byla romantika:) Na zřícenině je uložena návštěvní kniha, do které jsme napsaly vzkaz pro Tomáše, že si má na statek přijít pro mentosky a čokoládu, co jsem mu koupila k narozeninám. Rád'a měla odřenou nožku, a tak chodila buď v pantoflích nebo bosa. Večer nás ještě napadlo, že by bylo dobré zavřít okna ve stáji. Při té příležitosti jsme zjistily, že funkce vypínače vedle stájových dveří zřejmě není zprostředkovat světlo nočním návštěvníkům, a že příště budeme muset vše stihnout ještě před západem slunce. Okna šla zavřít dost špatně, popřípadě vůbec a některá dokonce úplně postrádala skleněnou výplň. Alespoň, že se nám podařilo zavřít to u Verouše.

Ráno chodí koníky krmit pán z vesnice – i přes manuál jsme na něj zapomněly a s nejistým pocitem dobře odvedené práce jsme zamkly stáj a klíč projistotu vzaly dovnitř (místo abychom ho nechaly v tajné skrýši). A aby to neměl pán úplně lehký, ještě jsme venkovní branku omotaly řetízku, protože vrátka nešla zavřít, což nám nepřišlo úplně bezpečné. Dál jsme ještě osprchovaly pejskovi tlapky pod pumpou a šly se také nakrmit. Se setměním začalo být v kuchyni frišno. Vytáhly jsme druhé svetry a bundy, později spacáky. Za oknem na nás vrhala zoufalé pohledy kočička, tlapkou škrábala na sklo, ale dovnitř jsme jí pustit nemohly. Ve 22 hod jsme usoudily, že na druhý večer to bude chtít víno na zahřátí a navlečený jsme šly spát do spacáku a ještě pod peřinu.

V pátek ráno jsme se vyvalovaly dlouho, protože koně přece krmí pán (prý takový podivný a seschlý). Najednou Rád'a říká - tý jo, vždyť my jsme tam nenechaly ten klíč! Šly jsme tedy ven. Řetízek byl odmotaný - pán se tedy na dvůr dostal. Po klíči v úkrytu už ale šmátral marně. Hladová zvířátka jsme tedy nakrmily a pak jsme vzali velkého koně – Verouše - na louku a svezly se. Byl to

docela šok, oproti našim tlust'ochům - tenhle byl samá kost a sval. Ale byl hodnej a ani s náma nikam neběžel. Rád'a měla na pravé noze speciální jezdeckou pantáfli a na levou obula gumák (ted' nevím, jaký je jednotný číslo od gumáků? :))).

Po ježdění jsme vyvedly s menšími komplikacemi oba oře do výběhu a nastalo kydání. Rádina kámoška, co nám statek svěřila, je pantičkářka - všechno má své místo, vše je pečlivě vycíděné (celá Monika z Přátel). Když jsme přijely, nikde nebylo ani smítko (ani okolo hnojiště!). Po kydání jsme tedy popadly košťata a snažily se uvést stáj do původního stavu. Po chvíli jsme začaly propadat hysterii, že jsme si to měly nejdřív vyfotit, jak to tam předtím vypadalo :)) , ale nakonec jsme se domluvily, že v neděli máknem a vycídíme to pořádně.

Po jídle jsme šly navštívit Tomáše odnaproti. Ten nás provedl po jejich rozlehlých pozemcích a také nám vyprávěl, jak každé ráno sledují seschlého pána, kterak přijde ke stáji, ostražitě se rozhlédne a pak rychlým chvatem vyzvedne klíč ze skříše :-) Tomáš měl zrovna narozeniny, tak jsme mu daly čokoládu a mentosky a on nám na oplátku poradil, kam jít na výlet. Dle jeho rady jsme tedy podnikly výpravu do Vosí, cestou se nám otevíraly úchvatné výhledy. Ve Vosí nás překvapily hned dvě cedule oznamující název vesnice a také dopravní značka předepisující rychlost 15 km/hod. Raději jsme zvolnily tempo a brzy zjistily důvod omezení. Za zatáčkou se na silnici popásalo hejno slepic. Zpátky jsme to vzaly jinudy. Po lehkém bloudění v lese jsme dorazily do Švihova, kde jsme koupily víno na večer. Poté jsme se vrátily na statek, koníci šli domů a my na věc. Po vypití litru vína s agentem bez minulosti nám už bylo docela příjemné teplíčko. Pak přišel na návštěvu Tomáš s dortem a šampánem. To nás dorazilo a tentokrát nám při usínání zima opravdu nebyla. :-)

V sobotu ráno pán-krmíč nepřišel. Rozhodly jsme se tedy za ním zajít. Tomáš nás varoval, že mu není rozumět, když mluví, což jsme brzy poznaly na vlastní uši :-) Po chvíli snahy se nám podařilo domluvit, aby zase začal ráno chodit. Pak jsem Rád'u nechala napospas osudu a vyrazila vydělávat do Velhartic na svatbu.

Znovu jsme se setkaly až v neděli ráno. Rád'a mě tentokrát už bez Beauty vyzvedla v Žerovičkách a naposledy jsme se vypravily do Kokšína. Koníci byli nakrmení, tak jsme si oddechly, že pán vyslyšel naše prosby. Vzaly jsme Verouše na louku, kde jsem pořídila pár obrázků. Pak nastal velký úklid a snad se nám podařilo uvést vše do původního stavu. Rád'a mi sdělila, že zjistila, že kočička chodí do stáje tím okýnkem u Verouše (ano hádáte správně – je to právě to jediné okýnko, které se nám podařilo první večer zavřít), a proto se asi tvářila tak zoufale, když se dobývala za námi dovnitř :)) Byly jsme docela rády, když jsme mohly vyrazit k domovu. Dovča to ale byla opravdu vydařená, budeme na ní ještě dlouho vzpomínat a doufat, že Míša nebude v nejbližší době chtít znovu navštívit rodiče :))

Myslivecký den

Jednu říjnovou sobotu jsme se vypravili s koníky ven. Ťapkali jsme si to vesele po louce ke trati, když tu jsme na vedlejším poli postřehli jakési dění. Po bližším prozkoumání jsme rozeznali skupinku myslivců, kteří se chystali se svými pejsky na lov. Poluška se hned zarazila a začala je pozorovat. Kulíšek šel nejdřív celkem bez problémů, já jsem musela svého oře hodně pobízet.

Tak bysme nejspíš bez větších problémů došli až k podchodu pod tratí, ale najednou zapískal jeden z myslivců na psí píšťalku. Píísk...pííísk..... Koníci, kteří mají citlivá ouška se samozřejmě začali plašit. Kobča couvala a vyplašeně frkala. Kulíšek popoklusával. A znovu pííísk...pííísk... Musela jsem seskočit a pak už se nechala Póla jakž takž vést, ale dost se mnou smýkala. Konečně jsme dorazili k podjezdu. Tam zase začal zlobit Kulda. Povídal, že tam nevleze, že by se nejraději otočil a pádil domů. Nepomohly ani Rádiny různé pobídky. Naštěstí měla naše kobyłka víc rozumu a nechala se pod tratí provést. Asi pochopila, že jedině tak unikne nebezpečí. Za chvíli za námi přiběhli i Rád'a s Kulíškem a když jsem znovu nasedla, mohli jsme frčet dál.

Doklusali jsme k Zastávce. Chtěli jsme jet do lesa, ale ze všech stran se ozývalo zlověstné střílení.... Navíc jsme potkali další zástupy myslivců. Měli tam asi nějaký zkoušky, jak jsme pochopili z útržků rozhovoru. Dostaly jsme strach, aby si naše koníky nespletli s medvědy, a tak jsem vymyslela krizový plán – zkusit přejít silnici u rybníku a pak se pustit po polích domů. Šla jsem tudy zatím jen pěšky s Dorinkou, takže jsem si nebyla jistá, jestli tam není nějaké nepřekonatelné místo, jako třeba strouha. Naštěstí byl přechod ze silnice horse-friendly a dál už jsme mohli pádit po rozlehlých strništích.

Na polích jsme potkali hejna srnek, které se tam asi skryly před myslivci. Chtěly před námi zdrhnout, tak jsme na ně volali, že přijíždíme v míru a aby se šly schovat k nám do ohrady. S díky ale naši nabídku odmítly a běžely zase svou cestou. A my také....